MARSHA CLARK

Cuibul zeilor

Traducerea și adaptarea în limba română de

CATRINEL VASILE și CLAUDIA LAZĂR.

ALCRIS

"În mijlocul valurilor mării se află o insulă numită Creta, o țară rodnică și veselă, legată…"

(Odiseea lui Homer, Cântul 19 rândul 170)

Capitolul 1

Cronometrul se opri scoțând un hârâit ca de albină. Lorna ridică în aer prima fotografie din tăviță și o prinse cu atenție de funia pe care o împrumutase.

Ea folosea hârtie impregnată cu rășină pentru toate pozele pe care le făcea în Grecia, astfel încât clătirea lor să nu dureze mult. De îndată ce termina de șters apa de pe poze, începea să le examineze cu atenție. Buzele ei bine conturate se arcuiră într-un zâmbet de satisfacție. Ieșiseră minunat! Toate detaliile de pe cioburile care fuseseră găsite ieri în urma săpăturilor se vedeau foarte clar. Desenul care îl reprezenta pe distinsul cretan de pe cele două fragmente mari era destul de vizibil. Apoi Lorna așeză pozele pe un ecran de sticlă pentru ca acestea să se usuce în vreme ce se va ocupa de celelalte pelicule rămase.

O șuviță din părul ei blond-platinat se strecură afară de sub bentița care îi ținea părul strâns și se opri pe obrazul ei înfierbântat. O strecură ușor pe după ureche, mulțumită că se gândise să-și tundă părul și să și-l aranjeze la un salon de coafură foarte la modă în Toronto, înainte de a veni în Creta. Șuvițele lungi erau la modă în Canada, dar pentru un fotograf arheolog care mai și lucrează în condiții neprielnice, părul lung nu i-ar fi dat decât bătăi de cap. Dar ei îi plăcea sentimentul de libertate pe care i-l oferea noua tunsoare. Părul era tuns scurt până la nivelul gâtului, accentuându-i astfel linia feței.

Așeză și ultima poză la uscat pe ecranul de sticlă și ieși din camera obscură pe care o improvizase într-una din camerele înguste de la tavernă.

Colega ei de cameră i se alătură în drum spre dormitorul pe care cele două îl împărțeau. Susan era îmbrăcată în halat de baie și în papuci, ținând în mână un burete de baie și având un prosop umed în jurul umerilor.

– Susie mi-ai lăsat și mie ceva apă să mă spăl? o întrebă Lorna, în vreme ce deschidea ușa de la dormitor îndreptându-se către șifonier pentru a-și lua șamponul.

– Nu te teme. În seara asta vom avea destulă apă, Vasily a umplut rezervorul de dimineață.

– Mulțumesc Domnului măcar pentru atât! spuse Lorna cu zel, amintindu-și de vremea când proprietarul tavernei în care locuiau uitase să le umple cu apă din râu

rezervorul aflat pe acoperișul casei. Se auzea o gașcă gălăgioasă de lucrători care se așezaseră la masă ca să cineze în seara aceasta. Lorna își trase tricoul ud de pe sâni. Dumnezeule, ce cald îmi este! spuse ea uitându-se în jos la fusta ei strâmtă de bumbac și la sandalele murdare. Și ce murdară sunt! Cred că jumătate din praful Cretei l-am luat pe mine!

Își strânse hainele ude de transpirație și se înfășură într-un chimono de bumbac care avea aceeași culoare cu cea a delfinilor, cu culoarea ochilor ei.

–Ah! Cât mă amuză figura ta, Lorna, spuse Susan. Se așeză pe patul ei lăsând să-i iasă un picior destul de dolofan de sub halatul de baie. Cât porți? Mărimea doisprezece?

– Port mărimea zece, recunoscu Lorna.

Susan oftă.

– Nu e drept, eu n-am să slăbesc niciodată! Apoi fața ei rotundă se lumină. Parcă ar fi grăsime de copilaș?

– Grăsime de copilaș? La douăzeci și șase de ani?

– Las-o baltă, Susie. În timp ce își ridica prosopul și se îndrepta spre dușul primitiv, Lorna începu să chicotească. Încă râzând se gândea că îi venea câteodată greu să creadă că Susan era mai în vârstă decât ea cu un an. Erau perioade când durdulia ei prietenă se purta de parcă încă se mai afla în anii adolescenței. Stând sub pâlnia dușului care aducea mai mult cu pâlnia unei stropitori imense ce fusese prinsă în tavan, Lorna trase de mâner pentru a da

drumul să curgă apa călduță încălzită de soare. Parcă simțea cum osteneala întregii zile se scurgea o dată cu murdăria. Și în timp ce își șampona părul cu putere, începu să fredoneze un cântec. Vocea ei melodioasă răsuna cu putere lovindu-se de pereții înguști de piatră ai băii.

– Îmi amintesc că iubirea… e o iluzie. Îmi amintesc… că nu cunosc deloc ce înseamnă dragostea, ciripea cu veselie în timp ce apa aluneca pe trupul ei tânăr și frumos. Își răsuci prosopul în jurul capului și își strânse chimonoul bine în jurul taliei subțiri, apoi se întoarse în dormitor unde o găsi pe Susan încercând să-și strecoare fundul destul de mare într-o pereche de pantaloni largi din poliester de culoarea piersicii. Se luptă cu fermoarul iar apoi privi îndelung și ezitant la imaginea ei reflectată în oglindă.

– Cred că pantalonii aceștia au intrat la apă, murmură ea.

Lorna, diplomată, se abținu să facă vreun comentariu. Ea își puse o pereche de chiloți și un sutien de dantelă, apoi începu să scotocească printre hainele agățate în șifonierul pe care cele două îl împărțeau.

– Susie, n-are să-ți fie cald în pantalonii aceia? o întrebă Lorna. Nu se răcorește prea mult seara, mai ales că acum ne aflăm în toiul lunii iunie.

– Deocomdată nu mai am nici o rochie curată, spuse Susan uitându-se la picioarele sale îmbrăcate în pan-

talonii aceia de culoarea piersicii. Lorna trase afară o rochie de bumbac bleumarin cu alb, pe care i-o oferi celeilalte fete.

– Ți-ar plăcea să o porți pe asta? Ar trebui să ți se potrivească și îți va fi mult mai răcoare în ea decât în pantaloni. Susan privea cu mult jind la acea rochie frumoasă.

– Chiar pot s-o iau? Ar fi minunat. Se descotorosi de pantalonii prea strâmți, iar Lorna o ajută să -și tragă rochia peste cap. Materialul rochiei acoperi trupul robust al lui Susan, subțiind-o puțin și făcând-o să pară mai înaltă cu câțiva centimetri. Se întoarse încet în fața oglinzii și începu să zâmbească. Îmi vine de minune. Mulțumesc!

– Într-adevăr îți vine foarte bine, încuviință Lorna în vreme ce se încheia la bluza de culoare crem și își punea o fustă de bumbac de culoarea cireșelor roșii. Nu vrei s-o păstrezi tu, Susie? zâmbi ea, dar să nu consideri acest lucru drept un cadou anticipat pentru ziua ta. Susan netezi materialul încrețit al rochiei.

– Lorna, ești sigură? Îmi….Îmi place… dar...

– Ție îți vine rochia mult mai bine decât mie. Și pe deasupra, eu am o mulțime de haine, îi răspunse Lorna în timp ce își strângea cureaua de piele neagră în jurul taliei. Acesta este un avantaj pe care mi l-a oferit fotomodeling-ul… să-mi iau haine scumpe.

– Munca în lumea modei trebuie să fi fost fascinantă, nu-i duci lipsa? întrebă Susan.

– Absolut deloc. La început a fost distractiv, dar după patru ani de muncă în domeniu mă plictisisem de moarte.

– Așteaptă să vezi cum va fi după câteva luni de săpături în jurul acestei gropi, spuse Susan, nu vei fi numai plictisită… vei fi epuizată. Își trecu degetele groase printre buclele scurte.

– Epuizată, da, poate, dar plictisită niciodată, replică Lorna reflectând, să dezgropi istoria este foarte interesant.

– Tu în mod sigur pari a fi obsedată, observă fata mai în vârstă privind-o pe Lorna cum își aplica rimelul pe genele lungi și întoarse. Am văzut ce privire fanatică ai atunci când facem o descoperire interesantă.

– Aceea nu este o privire fanatică, drăguțo, zâmbi Lorna lăsând jos rimelul și atingându-și pometii înalți cu puțin roșu. Acea privire reprezintă entuziasmul unui fotograf profesionist. Dar ea știa la ce se referea Susan. De când coborâse din avion la Iraklion, în urmă cu trei săptămâni, se simțea ca și cum o vrajă magică pusese stăpânire pe ea. În mod misterios, părea ca și cum Creta i-ar fi pus la picioare toate averile ei învăluind-o într-o pânză a trecutului și în același timp a prezentului colorat.

Tot ceea ce văzuse, simțise și auzise își găsise ecou în inima ei, iar ea la rândul ei era foarte încântată.

Își prinse în urechi niște cercei de argint în formă de cerc și își puse două brățări subțiri din argint care alunecau până la încheietura mâinii sale fine.

– Nu știu cum îți este ție, Susie, spuse ea, dar mie una îmi este o foame. A trecut mult timp de când am luat masa de prânz. Prietena ei încuviință din cap entuziasmată.

– Și mie îmi este foame, aș fi în stare să mănânc chiar și un cal.

– Ar cam trebui să te obișnuiești doar cu o capră, deoarece aici ne aflăm în Insula Creta, în caz că ai uitat. Caii nu prea se găsesc în meniu pe-aici, râse Lorna în timp ce cele două fete, una înaltă și blondă, iar cealaltă scundă și brunetă, coborau scările pentru a merge să ia cina.

Afară colegii lor de muncă se așezaseră la masa lungă aflată sub un platan. Vasily înșirase la întâmplare mici luminițe, în jurul unei rame de lemn destul de șubrede, ce se reflectau în apa puțin adâncă a râului care cobora în josul văii îndepărtate. Aerul fierbinte al nopții mirosea a cimbru și verbină.

– Lorna, pe unde ai umblat? Credeam că te-ai rătăcit! îi strigă Nikos Peritakis. Nikos era din partea locului și ajuta la săpături echipa de arheologi.

– Uite, ți-am păstrat un scaun. Vino! îi indică un loc chiar lângă el.

– Suntem două, răspunse Lorna răutăcios. Nu-i plăcea deloc felul în care Nikos o jignea pe biata Susan de câte ori avea ocazia, arătând clar că o consideră pe aceasta din urmă prea neatrăgătoare pentru a-i face vreo favoare.

Se aduse repede încă un scaun astfel încât Susan se înghesui și ea în cealaltă parte a lui Nikos.

Unul dintre studenții americani îi umplu Lornei paharul cu vin rece turnând din carafa din care se serviseră cu toții. Aceasta sorbi vinul cu gust rășinos și rece cu plăcere și se servi cu niște pâine crocantă făcută în casă și cu o lingură zdravănă de salată preparată dintr-un castravete cremos și iaurt amestecat cu usturoi.

– Ai auzit ultimele vești? o întrebă Nikos înclinându-se și apropiindu-se de capul blond al Lornei. Familia mea tocmai s-a întors de la Atena.

Lorna rămase indiferentă la cele auzite. Nikos era vărul familiei Peritakis, cea care deținea nu numai pământul pe care se efectuau săpăturile ci și acrii întregi de livezi cu măslini, lămâi și portocali; de asemenea aveau o vilă imensă sus pe munte, plus vaste întinderi de pământ amplasate pe aproape tot teritoriul insulei Creta. După spusele lui Nikos, vărul său care era mai în vârstă îl păcălise și îi luase și partea lui de moștenire ce i se cuvenea când unchiul său a murit, iar acum era obligat să-și mărească micul venit cum putea mai bine. Se simțea foarte amărât din cauza asta, și în ciuda faptului că Lorna simțea o oarecare compasiune naturală pentru orice om umil, mai ales pentru unul care a trebuit să suporte o rudă atât de tiranică precum Jason Peritakis, văicărelile lui Nikos începuseră s-o enerveze rău.

– Aranjamentele pentru nunta verișoarei mele mai mici sunt aproape gata, îi spuse Nikos. Poți fi sigură că fratele ei a întrezărit în această unire profitul maxim pe

care îl poate obține. Jason n-ar face nimic altceva decât ce ar fi în beneficiul lui. Nikos dădu pe gât vinul și își turnă încă un pahar. Este foarte greu să fii sărac, Lorna, continuă el abătut, mai ales când destinul tău ar trebui să fie altul. Să fii nevoit să muncești pentru altul. Ochii lui negri o priveau sentimental.

Ea rupse o bucată de pâine.

– Nu știu cum este. Eu m-am întreținut singură, spuse ea scurt.

– Ah, dar tu câștigi destui bani Lorna, își flutură mâinile, și locuiești în America de Nord. Tu ai rude care țin la tine și care nu te-ar lăsa la greu.

Lorna începu să se simtă stânjenită de această conversație. Nu era pentru prima dată când Nikos insinua că ea provine dintr-o familie înstărită. Oricum, nu avea nici o intenție de a-i satisface această curiozitate. Nu era treaba lui să afle că părinții ei muriseră pe când ea era adolescentă și nici că fratele ei mai mare lucra în Singapore. Nici că sora ei mai mare era măritată cu un doctor de țară și locuiau într-o zonă izolată în Columbia Britanică.

Din fericire, în acel moment se ivi Vasily cu farfuriile cu mâncare iar conversația încetă. La tavernele de la țară nu există lucruri precum meniul. Aici se servea ceea ce Vasily și soția sa puteau să gătească în ziua respectivă. Mâncarea era simplă și întotdeauna delicioasă.

În seara aceasta mâncară chifteluțe din carne, în sos de lămâie, însoțite de o porție uriașă de cartofi prăjiți

preparați și presărați cu oregano, fasole înăbușită cu roșii și mentă, iar pe lângă toate acestea se aflau castronașe cu salată grecească acoperită cu brânză sărată și măsline culese din partea locului. Ca desert portocalele provenite din livada familiei Peritakis încheiau meniul.

Până să aibă timp pentru a-și termina cafelele luna plină deja răsărise, și, ca un capriciu Lorna se decise să facă o plimbare de una singură urmând să se întoarcă puțin mai târziu în cameră. Spuse obișnuitul ei „noapte bună" înaintea lui Nikos sau a oricui altcuiva care s-ar fi putut oferi s-o însoțească, și părăsi grădina puternic luminată.

Dar înainte să ajungă la poteca aflată în fața tavernei proprietarul clădirii în care locuia începu să o strige.

– Domnișoară Lorna, pot să vorbesc ceva cu dumneavoastră?

Lorna se întoarse și îl însoți până în holul de la intrare.

– Este vorba despre camera dumneavoastră obscură. Vasily vorbea destul de bine limba engleză. Ați auzit că vin mai mulți studenți de la Atena să vă ajute la săpături? Ea încuviință.

– Mmm. Profesorul Spanakis mi-a spus că la sfârșitul săptămânii vin doisprezece studenți de la Școala Americană de Arheologie.

– Eu mă aflu într-o dilemă, se confesă Vasily, unde vor dormi acești studenți?

– Iar tu ai nevoie de camera mea obscură?

– În camera dumneavoastră obscură aș putea găzdui patru studenți, recunoscu el, poate chiar cinci dacă se înghesuie puțin, dar mai este o problemă legată și de frigiderul meu. Știu din proprie experiență că studenții au poftă de mâncare. Trebuie să păstrez mai multe alimente. Expresia feței lui trăda îngrijorare.

– Nici o problemă, îl asigură Lorna. Am să vorbesc mâine cu profesorul Spanakis. Vom găsi noi o soluție, nu-ți face griji.

Îl părăsi pe Vasily care se simțea mai ușurat și începu să se plimbe pe drumul ce șerpuia în sus pe munte. Nu era sigură de felul cum se va rezolva problema dar ceva trebuia făcut. Oricum, în ultima vreme își făcuse din ce în ce mai multe griji în legătură cu temperatura din camera obscură pe care și-o improvizase, mai ales de când vremea începuse să se încălzească. S-ar putea ca de-acum înainte să se rezume numai la fotografii polaroid. Dar nu voia să facă asta de vreme ce situația putea fi evitată. Pe deasupra trebuia să păstreze filmul într-un loc răcoros. Ei bine! Ea și directorul care se ocupa de supravegherea săpăturilor arheologice vor rezolva această problemă mâine.

Între timp ajunsese la răspântia drumului de unde cărarea cobora spre șantierul arheologic unde aveau loc săpăturile. În seara aceasta o ignoră și continuă să urce pe munte. O ușoară adiere de vânt îi lipi fusta de coapse și îi ciufuli părul.

Tot urcă timp de cincisprezece minute apoi se opri la o cotitură a drumului pentru a-și trage răsuflarea și pentru a admira luna.

Deasupra ei imaginea muntelui întunecat deveni neclară. Măslinii se îngrămădeau pe pantele umbrite aflate la poalele muntelui. Lorna își notă acest loc în minte pentru a se întoarce cu aparatul de fotografiat, dar în timpul zilei, pentru a face câteva fotografii pe care să le adauge în albumul ei despre insula Creta. Dorea să facă suficiente poze pentru a scoate o carte. O carte interesantă în care să vorbească onest despre această insulă și despre locuitorii ei. Închise ochii pentru a se contopi o clipă cu acel loc. Putea chiar să audă murmurul slab al râului al cărui izvor se afla în munți. Își putea imagina aerul moale ca pe o muzică ce vibrează în noapte… dar se auzea muzică! Deschise ochii și începu să urmeze sunetul, mai departe în susul drumului. Apoi văzu o clădire pătrată de culoare albă care aducea cu un cub de zahăr murdar și care se afla într-o poziție ușor înclinată față de poalele muntelui. Ferestrele mici ale casei erau luminate iar acordurile muzicii tradiționale grecești năvăleau afară prin ușa deschisă doar pe jumătate. Lorna ar fi putut să jure că din când în când auzea sunet de farfurii sparte. Privi printr-una din ferestrele mai întunecate. Casa era plină de oameni care ședeau pe niște scăunele de trestie grupate în jurul unor mese. Înspre capătul îndepărtat se afla un mic bar. Lângă acesta pe o estradă

stăteau trei bărbați. Unul cânta la o scripcă cretană, altul la o chitară, iar cel de-al treilea, la o liră specific cretană, cu trei coarde. Într-un loc mai ferit, în fața muzicanților, bărbați cu mâinile unii pe umerii celorlalți dansau. Din când în când unul dintre bărbați lua câte o farfurie de porțelan de pe una din mese și o izbea de pământ, iar apoi continua să danseze printre cioburi.

Neobservată, Lorna se strecură în încăperea plină de fum și se așeză la una din măsuțele aflate lângă bar.

Când dansul luă sfârșit nu se auziră nici un fel de aplauze. Dar se putea citi emoția de pe chipul dansatorilor. Muzicanții se opriseră și ei pentru a lua o dușcă de bere, ca apoi să înceapă să cânte din nou. De această dată muzica lor era lentă.

Lorna comandă o limonadă de la barmanul foarte voinic. Spre deosebire de ceilalți cretani pe care îi întâlnise până acum, acesta părea dur și deloc zâmbitor. Nici nu luase în seamă mulțumesc-ul pe care i l-a adresat, iar când îi așeză sticla și paharul în față, buzele lui strânse exprimau dezaprobare.

Muzica se auzea mai tare acum, vibrând și umplând acea încăpere cu pereții murdari și afumați. Lorna zări silueta unui bărbat desprinzându-se dintr-unul din grupurile îndepărtate de lângă ușă și care se îndrepta spre locul unde dansaseră ceilalți bărbați mai devreme. Pentru un moment el se opri în centrul locului amenajat pentru dans. Mâinile lui se ridicară în față, iar lumina care

provenea de la lampa cu petrol se răsfrângea pe părul lui negru și ondulat și pe fața bronzată. Apoi se întoarse cu fața spre ea și începu să danseze. Era mult mai înalt decât oricare alt bărbat din acea încăpere și avea umeri lați și un gât puternic. Când el începu să se miște pe ritmul muzicii, ea îi observă deja abdomenul plat și mușchii puternici ai coapselor.

Era îmbrăcat într-un modern costum cretan, purta pantaloni de călărie de culoare neagră și era încălțat cu cizme înalte de piele de culoare neagră și bine lustruite. Cămașa lui albă era descheiată până aproape de talie, scoțându-i în evidență pieptul musculos presărat cu fire negre de păr. O cataramă aurie strălucitoare îi închidea cureaua lată de piele.

Ochii îi erau închiși ca și cum s-ar fi aflat într-un extaz suprem. Arăta ca un zeu păgân. Un amestec de teamă… și încă ceva… o emoție pe care nu o recunoștea, o cuprinse pe Lorna. Nu putea să-și ia ochii de la el. Aducea cu un prinț antic zbătându-se să supraviețuiască pe sub ruinele aflate pe dealul de mai jos. Ca un prinț care dansa în fața fecioarei pe care avea de gând să o cucerească.

Muzica deveni mai sălbatică iar el execută o săritură complicată; trupul lui se înclină în aer în față, iar capul lui îi era dat pe spate astfel că i se putea vedea perfect linia puternică a gâtului. La sfârșit ateriză destul de grațios pe ambele picioare, apoi deschise ochii și privi drept în ochii Lornei. Ochii lui foarte provocatori erau verzi ca apa râu-

lui ce șerpuia din munți. Buzele senzuale schițau un zâmbet ironic. Fără a se opri din dans, luă o farfurie de porțelan de pe una din mese și o trânti de podea. Acum dansul ritmat al coapselor lui era lent și ondulat.

Lorna se simțea ca și cum acel bărbat străin făcea dragoste cu ea sub privirile tuturor celor aflați în cârciumă. Până atunci reușise să se amestece în mulțime fără să fie observată, dar acum se afla în centrul atenției tuturor celor aflați în încăpere. Nici măcar un reflector îndreptat spre ea nu ar fi făcut-o atât de vizibilă. Chiar și în întuneric ar fi putut să simtă acel zâmbet ironic pe care îl afișa bărbatul.

Obrajii îi ardeau de rușine, dar refuza să-și coboare ochii pentru că simțise că aceasta era de fapt o întrecere. Dacă și-ar fi mutat privirea în altă parte, într-o oarecare măsură ar fi însemnat că cedează, înfrântă de aroganța lui masculină, iar ea nu avea de gând să se dea bătută! Simți o ură puternică față de acest bărbat și se ambiționă să nu-l lase să câștige.

Lornei i se părea că trecuseră ore întregi de când începuse el să danseze, dar în cele din urmă muzica încetini, iar acel bărbat străin se opri din dansul lui senzual și își coborî mâinile pe lângă corp. Rămase pe loc uitându-se la ea.

Lorna își ridică mâinile încet și sfidător și pocni din palme de trei ori. Apoi, luându-și băutura își întoarse privirea de la el cu o expresie disprețuitoare. Oricum nu

îndrăznea să-și savureze limonada întrucât ura pe care o resimțea ar fi făcut-o să se înece. Era sigură că el deja părăsise ringul de dans, dar încă mai continua să stea întoarsă cu spatele, astfel încât când îi fu pusă pe masă o tăviță, privi în jur surprinsă. Pe tăviță se aflau două pahare cu ouzo, un pahar cu apă și o farfurie cu pui crocant. Lorna se uită în sus și observă privirea cinică a barmanului care o servea.

– Ce este asta? spuse ea arătând spre tăviță. Eu nu am comandat așa ceva! Își scoase dicționarul din geanta pe care o ținea atârnată pe umăr, și începu să-l răsfoiască.

– Eu am comandat asta, pentru a-ți spune că ești binevenită aici în satul nostru. Vorbise chiar acel cretan înalt care dansase atât de insolent în fața ei. Venise și se așezase chiar la masa ei. Barmanul plecă, cu același zâmbet afectat. Stând în fața ei, bărbatul părea mult mai înalt. Stătea drept. Avea pieptul lat și mâinile puternice. Părul lui era negru-strălucitor, iar ea observă că ochii lui verzi aveau puncte aurii în ei. Fără îndoială că era un bărbat frumos, dar asta nu-l făcea mai puțin dezgustător în opinia ei

– Nu am obiceiul să beau cu străinii, spuse ea rece, îndreptându-și privirea în altă parte. Remarca ei nu avu efectul scontat, departe de a se simți descurajat el deveni și mai îndrăzneț. Întoarse unul din micuțele scaune, încălecându-l, și își lăsă mâinile să alunece pe spătar, apoi îi răspunse cu răceală:

– În Creta nu există străini, sublinie el, iar faptul de a-mi refuza ospitalitatea reprezintă o insultă.

– Bine, spuse ea, întorcându-se pentru a-l înfrunta, asta era ideea principală. Se ridică și dădu să plece, dar retragerea ei demnă fu întreruptă brusc, ea lovindu-se cu fruntea de lampa cu gaz care atârna din tavan. Icni furioasă pe sine, în vreme ce ochii ei albaștri se umplură cu lacrimi de durere și mânie.

El se ridică și se apropie imediat, și înainte ca ea să poată protesta, o așeză la loc pe scaun.

– Te-ai lovit, spuse el aplecându-se spre ea sub petextul de a-i examina fruntea. Se apropiase atât de tare, încât Lorna îi putea simți căldura trupului și să-i vadă genele lui dese și negre.

– N-am pățit nimic, protestă ea, e doar un mic cucui. Dar el nici n-o luă în seamă.

– Te-ai murdărit pe frunte de la lampa cu gaz, spuse el și scoate o batistă curată din buzunar pe care o umezi la unul din colțuri în paharul cu apă și dădu să-i curețe fața.

Ea se feri ca și cum acel bărbat ar fi atacat-o cu un vătrai încins.

– N-am pățit nimic, când îți spun! replică ea aspru, surprinsă de faptul că reacționase atât de violent față de apropierea lui.

El ridică din umeri și îi oferi batista, înainte de a se așeza pe scaunul său.

– Ar trebui să te ștergi, ai pielea puțin zgâriată.

Foarte tăcută își scoase portofelul cu oglindă din geantă și începu să-și curețe rana.

Nu era mare lucru dar își dădu seama că a doua zi de dimineață va avea o umflătură dureroasă pe frunte.

–Dacă nu dorești să bei un pahar de ouzo cu mine, accepți măcar să mai bei încă un pahar de limonadă? o întrebă el. Gura lui se deschise într-un zâmbet ironic. Așa ca să-ți revii după micul accident.

– Nu mulțumesc, spuse ea politicos. Tot ce-mi doresc este să fiu singură.

– Dumnezeule! Și tu, în căutarea solitudinii, ai ales să vii aici, în acest local. Cu o ușoară mișcare a capului indică spre încăperea murdară. Îmi vine greu să cred asta.

– Nu-mi pasă dacă îți vine sau nu greu să crezi, îi replică Lorna. Dar este adevărat. Am îndrăznit să intru aici doar ca privesc. Ochii lui se micșoraseră.

– Să-i privești pe țăranii cretani și obiceiurile lor tradiționale!

– Ceva de genul acesta. Lorna înțelese că acest bărbat era diferit de ceilalți clienți. Avea aerul unei autorități de netăgăduit. Stăpânea foarte bine limba engleză, iar hainele lui erau fără îndoială foarte scumpe.

– Sunt surprins de faptul că o astfel de distracție atât de simplă ar interesa o persoană venită din lumea bună, continuă el trufaș, dar fără îndoială că doar te uiți pur și simplu.

– Nu făceam asta până să vii tu, ripostă Lorna în vreme ce ochii ei scăpărau scântei albastre. Se ridică repede însă de această dată fără să se mai lovească cu capul de lampă, și își croi drum către ușă.

Sub lumina lunii munții căpătaseră o culoare argintie, iar aerul i se păru rece după ce ieșise din bodega aceea neaerisită.

Nici nu făcuse mai mult de doi pași când se trezi cu străinul lângă ea.

– Unde te duci? o întrebă el prompt.

Ea începu să coboare încet pe drumul luminat de lună.

– Nu este treaba ta, ripostă ea.

Dintr-o dată bărbatul o prinse de braț oprind-o din drum, iar apoi se apropie de ea. Gura ei se uscase de teamă.

– Nu mai face atâta pe deșteapta, șuieră el, acesta nu este un loc sigur pentru femei singure neînsoțite. Sunt cu mașina și aș putea să te duc unde dorești tu.

Ea observă un loc liber lângă bodegă, unde pe lângă niște măgari și niște mikanis – niște motoscutere pe trei roți care erau foarte la modă pe insulă – se afla și un Mercedes alb strălucitor, ce părea ca o fantasmă în lumina lunii.

– Nu doresc să merg cu tine „oriunde“. Își trase brațul din strânsoarea mâinii lui și voi să treacă pe lângă el, dar el o opri din drum.

– Dumnezeule! Voi, toate femeile din America, sunteți la fel de mofturoase, spuse el sfidător, hoinăriți în voie

peste tot pe unde doriți, uitându-vă la… la locuitorii de-aici ca și când ați fi la Grădina Zoologică. Și în lipsa voastră totală de interes, încălcați limitele unei proprietăți private și tot voi vă simțiți ofensate pentru că nu sunteți tratate cum se cuvine.

– În caz că vrei să știi, eu nu sunt americancă, sunt din Canada, spuse ea înfierbântată, și mai mult decât atât, nu știam că am „încălcat limitele unei proprietăți private", așa cum te-ai exprimat.

– Dar nu te-ai gândit că un local ca acesta nu este un loc potrivit pentru o femeie neînsoțită? Doar dacă, bineînțeles, nu vine aici cu scopul de a-și găsi un însoțitor zâmbi el ironic. Obrajii catifelați ai Lornei începuseră să se înfierbânte în aerul nopții.

– La… asta te-ai gândit? se înecă. Că venisem să… să agăț pe cineva? El ridică din umeri.

– Se știe că turistelor drăguțe le face plăcere să adauge și un iubit grec la colecția lor de suveniruri, spuse el tărăgănat.

– Nu și mie, spuse ea cu vocea tremurându-i de indignare, și chiar dacă ar fi fost cazul ai fi fost ultimul bărbat pe care l-aș fi ales.

– Extraordinar, spuse el plin de sine, dar nu are nici o importanță. Totuși acum am de gând să te duc înapoi acolo unde locuiești, înainte da a te rătăci în munți, așa că nu mai are nici un rost să te certi cu mine, altfel voi fi nevoit să te car în brațe până la mașină.

Și înainte ca ea să mai poată scoate un cuvânt el își duse mâna sub cotul ei și o conduse ferm înspre micul loc de parcare.

De vreme ce nu mai avea nici o îndoială că el își va duce la bun-sfârșit amenințarea dacă va mai protesta mult, ea se supuse în liniște.

Pe lângă întrebarea referitoare la locul unde stătea ea, el nu mai spuse absolut nimic pe tot parcursul drumului. Merseră până ce mașina se opri în fața tavernei întunecate.

Înainte ca însoțitorul ei să aibă timp să coboare din mașină, Lorna își deschise singură portiera și coborî. Se aplecă repede pe geamul pe jumătate deschis. Părul ei strălucea puternic în lumina nopții.

– La revedere, spuse ea, uitând să-i spună mulțumesc.

Dar în vreme ce ea se întorcea cu spatele pentru a intra în tavernă, o siluetă începu să se contureze ieșind din umbră, și se apropie clătinându-se de ea.

– Lorna, pe unde ai fost? Mi-am făcut atâtea griji din cauza ta. Ești o fată foarte… foarte… neastâmpărată, spuse Nikos împleticindu-se greoi. Era destul de beat. Cine era prietenul cu care ai venit? o întrebă el tare privind în întuneric spre mașina parcată în fața tavernei.

– Pentru numele lui Dumnezeu, Nikos, vorbește mai încet, șopti Lorna, vei trezi pe toată lumea.

– De ce ai plecat în… secr… cr… secret… fără să spui, zise el agresiv, nu ești deloc binevoitoare cu Nikos al tău.

Însoțitorul ei necunoscut coborî din mașină și se apropie de bărbatul beat. Vorbea pe un ton care ar fi liniștit orice persoană recalcitrantă. Buimăcit, Nikos privi în sus spre acel bărbat, apoi fața lui se strâmbă cu tristețe și se întoarse spre Lorna.

– El îmi fură întotdeauna ceea ce-mi doresc, spuse el ridicând tonul, întotdeauna mă păcălește.

Bărbatul mai în vârstă spuse ceva dur în greacă, dar Nikos își plângea de milă și era prea beat pentru a mai fi în stare să-i acorde atenție.

– Lorna, nu mi-ai spus că-l cunoști, continuă el acuzator, nu mi-ai spus…

– Habar nu am despre cine tot vorbești, spuse Lorna exasperată.

– De vărul meu. Nu mi-ai spus că-l cunoști, iar eu te-am așteptat toată noaptea. Dar tu mergi cu el în mașină…, se plânse el.

– Vărul tău! exclamă Lorna coborându-și buzele. Privi spre bărbatul acela înalt care stătea la o oarecare distanță față de ei

Acesta își înclină capul ironic.

– Permite-mi să mă prezint, spuse el domol, numele meu este Jason Peritakis.

Capitolul 2

După prezentarea surprinzătoare a lui Jason Peritakis, Lorna mai petrecu încă o jumătate de oră pentru a-l convinge pe Nikos să-l lase pe vărul său să-l ducă acasă. Așa că până să ajungă în camera ei, până să se spele în întuneric pe față și până să se dezbrace în cea mai mare liniște pentru a nu o trezi pe Susie, se făcuse deja foarte târziu. De obicei Lorna era destul de radioasă dimineața, dar în ziua următoare se trezi fără nici o tragere de inimă și se târî jos din pat. Își simțea ochii grei ca pietrele și nu prea era stăpână pe sine. Când ajunse în sfârșit pe șantier, lumina strălucitoare a soarelui care de obicei o făcea să se simtă bine, acum îi provoca o durere de cap. Abia acum înțelegea de ce directorul lor, profesorul Spanakis, nu era de acord ca membrii echipei sale să-și piardă nopțile în timpul săptămânii de lucru.

Intră într-una din barăcile construite drept magazie și își acoperi aparatul de fotografiat cu pungi de plastic pentru a-l proteja de praf, iar apoi îl așeză împreună cu filmul ei special într-un coș de picnic bine izolat.

Își îndesă pe cap o pălărie de pânză demodată, aruncată cu câțiva ani în urmă de fratele ei, apoi îmbrăcă un tricou cu desenul decolorat ce reprezenta legendarul „Război al stelelor", ale cărui margini le îndesă în pantalonii ei scurți și uzați și porni în căutarea profesorului Spanakis.

Zări în curând figura lui dolofană, supraveghind un grup de persoane care curățau cu grijă pământul de pe câteva trepte descoperite cu o zi în urmă. Directorul se întoarse și o salută.

– Bună Lorna! Aici treaba merge foarte bine. Ai putea să faci fotografii pe la prânz. Fața lui mândră se lumină. Era limpede că se afla într-o dispoziție foarte bună, iar Lorna ezită nedorind să-i strice buna dispoziție cu vestea că trebuia să renunțe la camera ei obscură de la tavernă.

După ce îl puse la curent cu problema ivită, el începu să se gândească.

– Hmm! Aceasta este o problemă, spuse profesorul.

– Am putea să închiriem un frigider pentru film, dar o cameră obscură răcoroasă… asta este mai dificil de rezolvat. Dar am să mă interesez. Poate găsim în Iraklion? Deși ar fi incomod… Bătu cu palma ușor pe umărul ei, gânditor. Dar oricum am să găsesc o soluție. Nu te teme,

o asigură el înainte de a pleca să-l certe pe unul dintre lucrători pentru că nu acorda suficientă atenție treptelor.

Lorna porni s-o ajute pe Susan să curețe cioburile de oale și să le sorteze. Era o treabă care necesita multă grijă și deosebită atenție.

– La cât te-ai întors aseară? întrebă Susan pe când se apucară de treabă.

– Târziu, răspunse Lorna laconic.

– Trebuie să fi fost foarte târziu, încuviință Susan. Am stat trează destul de mult așteptându-te… împreună cu Nikos. Susan curăța ușor îndoitura unui mâner cu o perie moale de păr. Îți place de Nikos? întrebă ea la întâmplare.

– Nu în mod special, spuse Lorna ridicând un fragment și suflând praful de pe acesta.

Fața lui Susan se lumină.

– Mă bucur, spuse ea. Nu cred deloc că ar fi un bărbat de treabă și pe deasupra bea prea mult. Aseară era turmentat rău.

– Mie-mi spui! Acesta este unul din motivele pentru care am întârziat atât de mult aseară.

– Atunci înseamnă că v-ați întâlnit aseară?

– Da. Mă aștepta când ne-am întors cu mașina… că… când m-am întors. Lorna deveni dintr-o dată mai precaută. Nu că ar fi dorit să ascundă ceva față de prietena ei, dar se simțea prea obosită și confuză pentru a mai intra în detalii în legătură cu scurta întâlnire cu Jason Paritakis.

Oricum, Susan nu era naivă.

– Cu mașina! spuse ea făcând ochii roată de curiozitate. Cine te-a adus cu mașina?

– Nimeni interesant, spuse Lorna grăbită, cineva care s-a oferit să mă conducă până la tavernă… doar atât.

– Cineva drăguț?

– Nu, deloc. Își șterse un strop de transpirație care îi curgea pe față, lăsând o dâră de praf pe obrazul ei palid.

– Susan, ai cumva o aspirină? o întrebă Lorna făcând un efort astfel încât amândouă să schimbe subiectul dar și pentru a scăpa de durerea de cap care o chinuia de dimineață.

Susan îi aduse câteva aspirine iar subiectul era deja uitat. Dar amintirea lui Jason Paritakis și a dansului său erotic de la bodegă încă mai stăruia în mintea ei. La prânz întreaga echipă se opri din lucru retragându-se sub câțiva măslini pentru a se odihni și pentru a lua masa de prânz care era deosebit de simplă și care de obicei era compusă din pâine, măsline și puțină brânză. Lorna se duse să verifice treptele proaspăt curățate, și după ce se consultă cu profesorul Spanakis se apucă să facă fotografii.

Mai întâi s-a ocupat de detalii, întinzându-se pe jos pentru a surprinde acele trepte din mai multe unghiuri, apoi s-a apucat să facă și câteva fotografii de sus.

Ajunsese la concluzia că ultimul nivel nu era suficient de înalt pentru a crea efectul pe care și-l dorise. Dar nu avea nici trepied pentru a sprijini aparatul de fotografiat. Așa că se văzu nevoită să scormonească primprejur până

găsi două scări drepte pe care le legă laolaltă pentru a le prelungi. Sprijini cu cea mai mare atenție această structură de peretele proaspăt dezgropat. Își puse aparatul pe după gât și, cât se poate de încântată, se cățără până în vârf. Această scară improvizată începu să se clatine destul de alarmant. Își fixă camera și începu să facă câteva fotografii din poziția aceea incomodă. Tocmai ajunsese la concluzia că făcuse suficiente poziții când dintr-o dată se auzi un scârțâit îngrozitor iar scara se îndepărtă de perete și începu să se prăbușească; încet la început, apoi din ce în ce mai repede. Lorna scoase un țipăt, dar în cele din urmă, întocmai ca un fotograf profesionist își ridică aparatul de fotografiat deasupra capului cu scopul de a-l proteja. Încercă să evite căzătura pe pământul ars de soare, când, un bărbat sări dintr-unul din șanțurile pe jumătate săpate și se aruncă înainte pentru a o împiedica să cadă. Impactul aterizării fusese atât de puternic încât se mai rostogoliră de câteva ori în praf înainte de a se opri, cu scara peste ei. Apoi, după zgomotul unei avalanșe de pietricele se făcu liniște definitiv.

Pentru un moment Lorna rămase deasupra bărbatului, apoi își ridică pălăria cu boruri largi pentru a se uita la el.

Întâlni o pereche de ochi verzi mirați care îi priveau pe ai ei.

– Tu! explodă Jason Peritakis. Tu porți această pălărie?

Precaută Lorna se eliberă din brațele bărbatului și de scară.

– Ce cauți aici? îl întrebă ea fără vlagă.

– Sunt propietarul acestui teren, spuse el, bineînțeles că mă interesează felul cum au progresat aceste săpături. Împinse scara la o parte și se ridică în picioare, făcând un efort inutil pentru a-și scutura praful de pe pantalonii de călărie de culoare maro. Apoi își oferi mâna Lornei pentru a o ajuta să se ridice.

– Te-ai lovit? o întrebă el.

– Nu-ți face griji pentru mine, sunt îngrijorată de aparatul de fotografiat, replică ea. Îl verifică cu atenție înainte de a scoate un oftat de ușurare.

– Slavă Domnului că n-a pățit nimic! Îl băgă înapoi în cutia lui, apoi privi rapid spre mâinile și picioarele ei murdare. Se pare că nici eu n-am pățit nimic datorită ție. Își ridică privirea spre el. În umbra pălăriei ochii ei păreau de un albastru-marin.

– Ești o minunată plasă de siguranță, domnule Peritakis. Mulțumesc.

El nu acordă nici o atenție acestei remarci, dar privi spre ea din ce în ce mai îngrozit.

– Ce faci tu aici ? întrebă el brusc, apoi continuă după ce ea îl privi îndelung, neînțelegând ce vrea să spună. Nu, tu nu lucrezi aici! strigă el.

– Ba da, fac parte din echipa de arheologi.

– Și cu ce te ocupi? întrebă el aproape țipând.

Ea îi răspunse cu demnitate.

– Sunt fotograful echipei de arheologi. Recunoștința față de el scădea, devenind din ce în ce mai glacială cu

fiecare întrebare poruncitoare. Chiar dacă o salvase de la o cădere dureroasă, reușise în cele din urmă s-o enerveze cu manierele lui autoritare.

– Tu ești fotograful? Dumnezeule! spuse el întorcându-se.

Dar înainte ca Lorna să aibă timp să-l întrebe de ce avusese acea reacție ciudată, profesorul Spanakis își făcu apariția la locul accidentului.

– Ce s-a întâmplat? Privi cu atenție spre marginea de sus a zidului. Aici a avut loc vreun accident?

– Este o nimica toată, profesore Spanakis, îl asigură Lorna, scara mea s-a prăbușit, atâta tot.

– Și a căzut peste trepte? Părea mai preocupat de treptele lui decât de fotograf.

– Nu, pe domnul Peritakis, spuse Lorna sfidătoare, amândoi suntem teferi. Nu vă faceți griji.

– Lorna, ar trebui să fii ceva mai atentă, spuse directorul întristându-se în timp ce cobora panta pentru a ajunge la ei. Nu ne putem permite să te pierdem. Avem destul de lucru.

Profesorul se opri în fața lui Jason.

– Așa deci, deja ați făcut cunoștință cu domnișoara McCann, spuse el.

– Am… dat unul peste altul… da, îngână Jason.

Lorna privi rapid înspre acesta. Umorul nu era o caracteristică de seamă pe care să i-o poată atribui acestui grec chipeș. Dar se vedea o strălucire stranie în ochii aceia verzi.

– Lorna, domnul Peritakis a avut ocazia să-ți povestească despre generozitatea sa? o întrebă profesorul Spanakis.

Lorna scutură din cap deși începuse să o doară din nou.

– Ne-a oferit una din camerele de la vila sa pentru a o folosi pe post de cameră obscură, îi spuse profesorul triumfător. Și nu numai atât. A fost atât de amabil încât te-a invitat să și locuiești acolo. În felul acesta vei fi aproape de munca ta, iar la tavernă va mai fi un loc în plus pentru unul dintre noii veniți. Zâmbi fericit spre amândoi.

Între timp Lorna își recăpătă glasul.

– Nu se poate, sub nici o formă. Nu pot să locuiesc în vila domnului Peritakis, spuse ea ferm.

– Aa, nu-ți face griji dragă, replică profesorul Spanakis. Și mama domnului Peritakis locuiește, de asemenea, la vilă. Este destul de potrivit.

– Nu asta este problema… începu Lorna să protesteze, dar profesorul pornise deja înspre altă parte a șantierului, fluturându-și amabil mâna în semn de la revedere.

Lorna se întoarse spre ostilul ei binefăcător.

– De ce nu i-ai spus nimic? Se porni ea. Nu cred că dorești să locuiești sub același acoperiș cu mine mai mult decât mi-aș dori eu să locuiesc acolo.

Privi în jos spre ea.

– Este foarte adevărat că nu știam că tu ești fotograful atunci când m-am oferit, încuviință el, dar acum faptul este consumat. Nu mai există cale de întoarcere.

– Ba bineînțeles că există. N-am mai auzit ceva atât de ridicol. Era foarte furioasă pentru că el nu negase faptul că nu dorea ca ea să locuiască la vilă.

Se apropie de ea, cu ochii lui verzi strălucind.

– Tu ești ridicolă, șuieră el, ridicolă și ignorantă. Chiar nu poți înțelege că în Creta este de neconceput ca o ofertă de ospitalitate să fie retrasă o dată ce a fost făcută?

– Ei bine, dacă o să crezi că voi accepta invitația doar ca să nu te pun într-o lumină proată, spuse ea înroșindu-se de indignare, va trebui să te gândești la o altă soluție.

– Nu fi atât de enervantă. Gura lui era la fel de îndârjită ca și a ei. Totul este deja aranjat, iar profesorul Spanakis e de acord.

– Este cea mai bună soluție la această problemă. Lorna trase puțin aer pentru a protesta mai departe, dar el ridică mâna poruncitor.

– Nu mai vreau să aud nici un cuvânt. În orice caz, am să fac tot ce-mi stă în putință ca să nu-ți stau în cale. Îți promit.

– Așa îmi convine de minune!

– Bine, atunci rămâne cum am stabilit am să trimit mâine o mașină după tine. Poți să examinezi camera la care mă refer, să vezi dacă este potrivită pentru o cameră obscură, și apoi să-mi faci o listă cu tot ce ai nevoie. Se

îndepărtă de ea, și Lorna observă că în ciuda prafului de pe pantalonii lui bine croiți și de pe cămașa din mătase roșie, tot reușea să arate bine.

Își luă cravașa de jos și o puse sub braț.

– Ți-aș sugera să te cureți pe picioare, spuse el critic, altfel acele zgârieturi se vor infecta.

Ea privi în jos spre picioarele ei bronzate și observă câteva zgârieturi care sângerau. Fusese atât de implicată în protestele ei încât nu le observase înainte. Acum, câteva răni și câteva umflături începeau să se facă simțite, unindu-și forțele cu durerea ei de cap.

Urcă cu greu dealul ce ducea spre adăposturile improvizate.

– Lasă-mă să te ajut, spuse Jason oferindu-i brațul său.

– Mulțumesc, dar nu este nevoie, minți ea.

– Dumnezeule, niciodată n-am mai întâlnit o femeie atât de încăpățânată. Se apropie cu un pas de ea și îi prinse mâna ferm. Emanciparea asta nord-americană te face atât de nesuferită, sau este un dar de la natură ?

Dar când Lorna era pe cale să-i răspundă că dacă o găsea atât de nesuferită tot ce putea el să facă era să plece și s-o lase în pace, dintr-o dată urechile începură să-i țiuie, iar vârfurile munților de culoare maronie începură și ele să-i plutească în fața ochilor. În condițiile date se simți nevoită să se agațe de el pentru a se sprijini.

Simțind suferința ei, își puse brațul în jurul taliei ei astfel încât s-o poată lua în brațe.

– Vrei să ne oprim să te odihnești puțin? Vocea lui suna chiar blând.

– N… nu, pot să ajung la baracă, îngăimă ea.

– Eu cred că nu, replică el și cu o mișcare energică o luă în brațe, deși ea protestă.

În vreme ce întocmea un raport de teren, Susan, aflată la umbra uneia din barăcile improvizate privi în sus uimită.

– Lorna, ce s-a întâmplat? strigă aceasta.

– N-am pățit nimic, spuse Lorna slăbită în timp ce Jason o așeza pe scaunul vechi de grădină pe care Susan îl eliberase imediat. Am căzut, atâta tot! Își scoase pălăria și o trânti de pământ. Părul îi era ciufulit, iar hainele murdare.

– Aveți apă proaspătă și o cârpă? o întrebă Jason pe Susan care se holba la scena din fața ei.

– Avem apă, spuse Susan intrând în adăpost și umplând un lighean cu apă din sticlele păstrate acolo. Revenind afară, îl așeză pe pământ lângă Lorna. Este rece. E bine așa? Dar n-am găsit nici o cârpă… doar șervețele dezinfectante. Și amuzată îi oferi o pungă cu șervețele moi.

– Nu, nu. Am găsit eu ceva, spuse Jason scoțând o batistă albă din buzunar. O înmuie în apa rece și începu să curețe zgârieturile de pe coapsele murdare ale Lornei. Ea îi smulse brutal batista de bumbac din mână.

– Asta pot s-o fac și singură, mormăi ea. Nu mă mai simt ametită deloc. Își dădu seama că era nerecunoscătoare și încercă să fie mai maleabilă. Este a doua batistă pe care ți-o murdăresc. Am să le spăl și…

– Nu-ți face griji, replică el. Voi avea grijă să-mi fac rezerve pe parcursul șederii tale aici întrucât pari…cum se spune? Ai înclinații spre tot felul de accidente.

– Nu sunt așa, protestă Lorna.

Jason se întoarse spre Susan și îi adresă un zâmbet fermecător.

– Permiteți-mi să mă prezint. Numele meu este Jason Peritakis, spuse el. Cred că domnișoara McCann și-a revenit, căci mă contrazice din nou. O las în grija dumneavoastră. Domnișoară… ? Își ridică sprâncenele negre întrebător spre ea.

– H… Hunt… Susan Hunt. El îi strânse ferm mâna durdulie.

– Sunt încântat de cunoștință domnișoară Hunt, murmură el. Cred că domnișoara McCann ar trebui să se odihnească puțin în după-amiaza asta, dar ar fi mai bine să-i sugerați dumneavoastră acest lucru decât eu. Domnișoara McCann și-a făcut un obicei din a face invers decât o sfătuiesc eu.

– Oh! Bineînțeles… am vrut să spun… sigur, se bâlbâi Susan, copleșită de șarmul lui Peritakis.

– Atunci la revedere, domnișoară Hunt. Zâmbetul i se stinse pe față și se întoarse spre Lorna, înclină scurt capul, apoi se îndepărtă cu pași mari. Susan oftă cu patos.

– Așa deci, acesta este Jason Peritakis. Arată superb!

– Sunt sigură că ar fi primul care ar fi de acord cu tine, spuse Lorna.

– Trebuie să recunosc că arată bine, spuse Susan visătoare, în timp ce pe fața ei rotundă apăru un zâmbet ușor, la amintirea farmecului copleșitor a lui Jason.

– Mie nu mi se pare chiar atât de chipeș, spuse prietena ei cu răutate.

– A urcat cu tine în brațe dealul, insistă Susan. Eu găsesc că arată destul de bine, tu nu?

– Numai mușchii sunt de el. Și pe deasupra, eram amețită. Ar fi putut să mă lase să mă prăbușesc la picioarele lui și să plece. Tropotul de copite ce loveau pământul ars le întrerupse. Jason Peritakis cobora dealul în viteză, călare pe un roib superb cu coamă castanie..

– Ai văzut? răsuflă cu greutate Susan. Parcă este… un cowboy dintr-un film istoric.

– În Grecia nu există cowboy, spuse Lorna foarte iritată. Pentru numele lui Dumnezeu, Susan, hai să nu mai vorbim despre acest bărbat dezgustător. Mă face să mă doară și mai mult capul. Imediat Susan deveni foarte grijulie și își ceru scuze.

Plecarea iminentă a Lornei era acum cunoscută de toți și ea devenise subiectul tuturor tachinărilor… presărate în unele cazuri și cu puțină invidie. Realiză că nu servea la nimic să le explice că dacă ar fi după ea ar rămâne la tavernă, așa că pur și simplu zâmbi și lăsă glumele lor să

curgă pe lângă ea precum spuma mării. Când au ajuns pe șantier pentru lucrul de dimineață, părea clar că ceva este în neregulă. Asistentul profesorului Spanakis le spuse că trebuiau să meargă la adăpostul unde cioburile curățate și alte obiecte erau depozitate înainte să fie trimise la laboratorul din Iraklion. Directorul îi aștepta acolo și se citea clar pe fața lui că avea să comunice ceva grav întregii echipe.

Venind de afară unde soarele era strălucitor, acea clădire improvizată părea întunecată, dar deși era devreme acoperișul ondulat începuse să se încingă astfel încât Lorna se simțea ca un cozonac într-un cuptor încins.

Profesorul Spanakis ședea, cu o figură serioasă, lângă o masă lungă de lemn pe care erau așezate bucățile de ceramică curățate și alte fragmente înainte de a fi băgate în cutiuțe și pungi și de a lua drumul Iraklionului. Se auzea un murmur înăbușit venind dinspre lucrătorii tineri, apoi profesorul își drese vocea și se făcu liniște.

Mai întâi vorbi în grecește și deși Lorna se familiarizase din ce în ce mai mult cu această limbă, el vorbea prea repede pentru ca ea să înțeleagă totul. Ceea ce le spusese avusese un efect electrizant asupra membrilor de naționalitate greacă ai echipei de arheologi. O rumoare începu să se audă în camera îmbâcsită și oamenii începură să se privească unii pe alții îngroziți. Directorul ridică mâna pentru a se face liniște.

– Acum mă voi adresa vorbitorilor de limbă engleză și echipei de săpături, spuse el. Vă amintiți de cele două pietre sigiliu pe care le-am descoperit săptămâna trecută? Lorna își aducea bine aminte de ele. Le fotografiase după ce fuseseră curățate de crusta lor de noroi veche de secole. Erau niște mostre minunate în miniatură ale vechii civilizații cretane. Un oftat general de surpriză se auzi din sală. La o analiză atentă am observat că fusese desfăcută cu atenție cutia, și apoi lipită la loc în așa fel încât hoțul… deși nu-mi place să spun că a fost un hoț… să nu fie descoperit. După cum știți există o piață neagră care face trafic cu astfel de antichități. Oricum… Se opri și privi spre echipa lui cu o expresie dură, oricum sunt sigur că sunteți conștienți de pedepsele implicate. Guvernul acestei țări consideră aceste infracțiuni ca fiind fapte foarte grave. Nu trebuie să vă spun ce simt în legătură cu acest eveniment. Nu este numai un jaf din patrimoniul istoric al țării, dar distruge și moralul echipei. Din cauza unuia… sau a câtorva… dintre voi, sunteți toți suspecți. Asta este pentru mine partea cea mai neplăcută a problemei. Așa că m-am hotărât să-i ofer hoțului o șansă… o șansă pe care el sau ea nu o merită.

Se auzea o rumoare generală, iar unii dintre studenți deveniră nervoși.

– Acum puteți să mergeți la treburile voastre, spuse directorul, și îl rog pe vinovat să reflecteze cu grijă la ceea ce am spus.

Ieșiră cu toții afară. Aici Lorna se alătură lui Susan și altor câțiva membri ai echipei.

– Ce încurcătură, eh, Lorna? Fața rotundă a lui Susan se strâmbă de necaz. Cine ar fi putut face așa ceva?

– Dumnezeu știe, spuse Lorna ținând pasul cu ceilalți. Sper doar să aibă bunul-simț și să returneze pietrele. Unul dintre muncitorii suedezi începu să vorbească și el:

– Poate că pietrele au fost luate ca suveniruri, spuse el, nu ca să fie vândute pe piața neagră.

– Dacă oamenii vor suveniruri pot să le adune când săpăturile vor lua sfârșit, sugeră Lorna. Nu era cazul să-și însușească două dintre cele mai valoroase descoperiri miniaturale pe care le-am făcut până acum. Nu, mă tem că este un traficant care le comercializează. Dar este o întâmplare urâtă … pentru fiecare din noi. Sper doar că situația se va rezolva.

Triști, toți membrii grupului se împrăștiară pentru a se duce fiecare la treburile lor. Cineva o anunță pe Lorna că venise o mașină s-o ducă la vilă.

– Bestie norocoasă! exclamă Susan..

– Nu te agita atâta, Susie, spuse Lorna. Când mă întorc am să-ți descriu cu lux de amănunte cum este acolo. Își puse o pereche de ochelari de soare și se îndreptă spre mașina care o aștepta.

Răsuflă ușurată când observă că nu era Mercedes-ul alb ci o superbă limuzină neagră condusă de un șofer în uniformă. Au făcut schimb de amabilități în greaca pe

care o știa Lorna, apoi porniră fără să mai existe vreo tentativă de conversație. Șoferul coducea repede, părând să ignore distrat cotiturile drumului care urca treptat pe lângă bolovanii căzuți de pe munte. Mașina părăsi drumul, intrând pe o alee printre doi stâlpi de piatră și începu să coboare ușor. Strălucitoare flori siclam, precum și niște margarete enorme, creșteau în pâlcuri răzlețe de-o parte și de alta a aleii. Tufișuri de leandru erau acoperite de mulțimi de flori roz sau crem, iar parfumul pătrunzător de iasomie și cimbru îi umplea nările.

Drumul se lărgi, cotind încă o dată, iar apoi ajunseră în fața vilei. Lorna abia se abținu să nu scoată un icnet.

Casa era amplasată pe un platou natural care domina valea. Avea două etaje, cu pereții din piatră de culoarea mierii strălucind puternic ca o bijuterie sub cerul albastru. În curtea interioară se aflau două amfore înalte care mărgineau ușile de sticlă ce dădeau în interiorul casei. Niște trepte duceau spre o grădină plină de flori. Acolo se mai aflau câteva scaune de piatră aranjate sub umbra unor copaci uriași, și o piscină ovală de proporții olimpice, care strălucea în soare ca și cum ar fi fost stropită cu rouă de argint.

Lorna era atât de încântată de magia acestui tablou încât nici nu observă figura unei fete care se ridică de pe unul din șezlongurile de lângă piscină și se apropia de ea.

– Domnișoara McCann? Era mai înaltă decât celelalte femei cretane, subțirică și cu părul legat la spate cu o panglică. Eu mă numesc Ariadna Peritakis. Fratele meu m-a rugat să vă întâmpin.

Așa deci, Jason Peritakis nu stătea în calea ei, așa cum îi promisese. Lorna știa că ar fi trebuit să se simtă ușurată în legătură cu acest lucru, dar în mod inexplicabil nu se simțea așa, ci dezamăgită.

– Mulțumesc, spuse ea. Sper că nu te deranjez?

– Nu este nici o problemă, răspunse Ariadna punându-și un prosop de bumbac peste costumul de baie. Este o mare plăcere pentru noi să vă fim… de ajutor… tuturor cretanilor le plac străinii. Și dintr-o dată zâmbi, făcând niște gropițe în obraji, iar gazda amabilă se transformă într-o domnișoară timidă. Și apoi, îmi oferi posibilitatea să-mi exersez engleza.

– Engleza ta este excelentă! îi spuse Lorna cu o voce caldă. Îmi doresc să pot vorbi greaca măcar pe jumătate la fel de bine cum vorbești tu engleza, aș fi cea mai fericită. Ariadna roși de plăcere.

– Trebuie să-i spun lucrul acesta și logodnicului meu, spuse ea. Face multe afaceri peste hotare… în America. Am să-mi îmbunătățesc engleza pentru… pentru distracții.

– Cred că ai vrut să zici din amuzament, o corectă Lorna cu blândețe. Începea să simtă o simpatie spontană pentru această copilă prietenoasă care părea atât de diferită de arogantul ei frate. Fata zâmbi.

– Bineînțeles… pentru amuzament. Iar acum, dacă vrei, îți voi arăta camera pe care Jason a ales-o considerând că ar fi bună pentru camera ta obscură. Și traversând curtea interioară o conduse spre o alee care ducea în spatele casei. Trecerea de la soarele puternic la umbra răcoroasă părea ca și cum ai fi dat drumul la aerul condiționat.

Cele două traversară o curte mică și se apropiară de o clădire din piatră. Acum Lorna auzi sunetul unei apei curgătoare și văzu un șanț îngust pentru irigații care se întindea de-a lungul aleii. Era mărginit de smochini iar Lorna zări în fața ușii de la intrare un arbust cum nu mai văzuse niciodată. Florile lui purpurii scânteiau în umbră precum candelele.

Ariadna coborî două trepte, împinse ușa grea de lemn și o invită înăuntru. Apăsă pe un buton și un bec luminos suspendat de tavan începu să împrăștie în jur o lumină orbitoare.

– Vedeți! Aici veți avea curent electric, explică fata, și apă curentă. Bineînțeles că este destul de dificil de amenajat, podeaua era plină de praf… această cameră fiind folosită ca depozit mulți ani… dar putem s-o aranjăm așa cum doriți dumneavoastră… Privi spre Lorna.

– Camera este perfectă! spuse Lorna entuziasmată. E foarte răcoroasă.

– Și rămâne tot timpul răcoroasă, chiar și vara când afară este foarte cald. Pereții sunt foarte… lați.

– Groși, încuviință Lorna din cap, dându-și părul blond ca mierea pe după ureche și întorcându-se pentru a privi și colțurile întunecate ale camerei ce avea tavanul foarte jos. Oh este minunată, domnișoară Peritakis! Vă sunt foarte recunoscătoare dumneavoastră și fratelui dumneavoastră.

– Bine! Încântarea Lornei era molipsitoare, și cele două fete își zâmbiră. Atunci, haideți să mergem să bem ceva răcoritor în timp ce veți face o listă pentru Jason, cu toate lucrurile de care mai aveți nevoie. La auzul acestui nume zâmbetul Lornei dispăru.

– Nu este nevoie să-l deranjați, domnișoară Peritakis, spuse ea. Am să-i dau lista profesorului Spanakis, iar dânsul va face rost de tot ce am nevoie. Există un fond special care să acopere astfel de cheltuieli.

– Știu, replică Ariadna calm. Fratele meu l-a finanțat. Văzând uimirea Lornei, continuă repede: Vă spun acest lucru ca nu cumva să vă simțiți îndatorată familiei mele. Și totodată vă rog să păstrați secretă această informație. Nu prea se știe că noi am finanțat aceste săpături.

– N-am să spun nimănui, o asigură Lorna. Nu era prea încântată de această dezvăluire. O făcea să se simtă ca și cum ar fi fost anagajata lui Jason Peritakis.

Capitolul 3

În seara următoare Lorna se mută la vilă. Ariadna îl întâmpină pe șoferul mașinii la ușă. Își ridică mâinile în semn de bun-venit.

– În cele din urmă ai venit! Sunt atât de fericită! Purta un costum sidefat din mătase naturală, iar părul era strâns la spate cu o fundă lucioasă. O conduse pe Lorna înăuntru și chemă un argat pentru a-l ajuta pe șofer la căratul bagajelor. Tocmai acum ne-am întors și noi de la Atena. Chiar adineauri a sunat și logodnicul meu. La aceste cuvinte se îmbujoră brusc. Iahtul lui tocmai a ancorat în portul Iraklion. Și apucând de unul din mânerele genții pe care o avea Lorna, o trase pe aceasta din urmă pe scările largi până sus, atât de repede încât Lorna avu doar un minut pentru a vedea holul îngust de la intrare unde se aflau câteva mese lus-

truite și câteva dulapuri din lemn negru. Sporovăind fericită, Ariadna deschise o ușă grea aflată la căpătul coridorului.

– Aici este camera ta, Lorna, spuse ea punând geanta jos și împingând-o pe Lorna spre fereastra înaltă de unde se vedea perspectiva încântătoare a grădinii și livezilor de portocali.

– Este…oh! Ariadna… este minunată, se bâlbâi Lorna, întorcându-se încet, foarte încântată.

Era o cameră mare. Atât de mare încât să cuprindă un pat dublu, un birou, o sofa și un fotoliu, fără să se simtă înghesuiala. Pereții fuseseră vopsiți într-un roz palid, iar cuverturile de satin și dantelă, perdelele din mătase și borangic și carpetele groase erau toate de culoare crem. O crenguță cu frunze fusese pictată pe peretele de lângă fereastră, astfel încât aveai impresia că o parte din grădină creștea și în camera răcoroasă.

Pardoseala era din marmură sidefată de culoare roz. Pe măsuța de toaletă acoperită cu dantelă crem se aflau o sticlă mare de parfum Christian Dior și o vază de argint cu un trandafir ale cărui petale erau de un roșu foarte intens, aproape purpurii. Pe oglindă se sprijinea o felicitare pe care era scris doar: Bine ai venit!

Într-o parte a dormitorului se afla o baie mică. Era cu totul altceva decât instalațiile primitive de la taverna lui Vasily, instalația de la duș de aici nu avea rezervorul de apă fixat în tavan. Furtunul și robinetele strălucitoare

erau împrejmuite cu o sticlă semi-transparentă gravată cu un model cu frunze. Cada era din marmură roz și sculptată astfel încât să arate ca o scoică, iar garniturile erau din bronz. O rochie de satin alb era agățată într-un cuier din bronz de pe ușă.

– Este pentru tine, Lorna. Ca să se potrivească cu baia ta, chicoti Ariadna. Lorna pipăi materialul fin.

– Sunt… sunt copleșită…nici nu știu cum să-ți mulțumesc. Arătă spre cameră. Aceasta și parfumul… Cum de-ai avut timp și pentru astea? Având în vedere pregătirile pentru nunta ta? Tânăra ei gazdă începu să râdă.

– Oh! Mi-ar fi plăcut să-mi asum eu meritele, dar nu pot. Jason le-a cumpărat pentru tine.

– Jason! Oh! Și lăsă din mână materialul de satin. Ce drăguț din partea lui. Trebuie să-i mulțumesc.

– I-a făcut mare plăcere să ți le cumpere. Însă acum grăbește-te ești așteptată să iei cina cu noi peste o oră. Este o cină în familie. Nu trebuie să te formalizezi.

Înainte ca Lorna să poată protesta că nu vrea să deranjeze și că de fapt intenționa să se întoarcă la tavernă să mănânce, Ariadna auzi zgomotul unei mașini care sosea pe alee, și o zbughi din cameră.

Prima persoană pe care o observă Lorna când intră în sufragerie fu o femeie între două vârste, cu un aer nobil așezată pe un fotoliu din brocart. Era îmbrăcată foarte elegant în negru și purta un colier cu șir dublu de perle

strălucitoare în jurul gâtului. Părul grizonat era strâns într-un coc, iar ochii ei verzi, la fel ca ai lui Jason și ai Ariadnei, o studiau atent pe Lorna. Jason o prezentă pe Lorna mamei sale, iar doamna Peritakis îi întinse o mână albă, puternică, strălucind de atâtea inele de aur.

– Bine ați venit în casa mea, domnișoară McCann, spuse ea atent în engleză. Strânsoarea mâinii ei era caldă, însă ochii nu prea prietenoși, ci reci și evaluatori, Lorna simțind că doamna Katerina Peritakis nu avea de gând s-o accepte atât de repede.

– Vă mulțumesc foarte mult pentru ospitalitatea dumneavoastră, doamnă Peritakis. Sunt sigură că v-ați dat seama că sunteți o salvatoare de vieți, spuse Lorna. Mama lui Jason înclină din cap.

– Ne face plăcere să vă avem oaspete aici.

– Oricum… știu cât de ocupată sunteți în această perioadă. Cu pregătirile pentru nuntă…

– Nu-i nimic, spuse doamna Peritakis, fluturându-și mâna spre un tânăr bărbat cu părul castaniu, care stătea lângă Ariadna și care se ridicase când a intrat Lorna. Nu cred că ai făcut cunoștință cu viitorul meu ginere, Kosti Theoari. Acesta luă mâna Lornei și o strânse cu căldură. Părea că se apropia de 30 de ani. Era mai scund de statură decât Jason, ca de altfel cei mai mulți dintre greci. Și nici nu arăta atât de bine ca Jason. Dar avea o față drăguță serioasă, cu ochi căprui ce exprimau onestitate.

După ce toate prezentările fură făcute și după ce Lorna se așeză într-un scaun în partea opusă a gazdei sale. Se servi mai întâi un aperitiv numit propoma, un vin parfumat cu plante și condimente împreună cu un fel de mâncare alcătuit din chebap pe frigărui de argint, și un bol cu migdale. Lornei îi era foarte foame, însă după examinarea serioasă a doamnei Peritaki își înfrână apetitul, astfel că după ce luă o bucată de carne cu un gust delicios, se abținu de la altceva și se mulțumi să ciugulească numai câteva migdale, rugându-se ca nu cumva stomacul ei să înceapă să chiorăie.

– Kosti și cu mine vom da o petrecere sâmbăta asta, Lorna, îi spuse Ariadna. Ne-ar face mare plăcere dacă ai putea să vii și tu. Va avea loc pe iahtul lui, vor fi mulți invitați și vom dansa…

– Poate că Lornei nu-i plac petrecerile, spuse Jason tărăgănat. Bănuiesc că este mult prea devotată muncii ei încât să mai aibă timp și pentru o asemenea activitate neserioasă.

– Chiar crezi? atunci te înșeli amarnic, spuse Lorna. Se întoarse spre Ariadna. Îți mulțumesc foarte mult. Mi-ar face mare plăcere să vin.

Capitolul 4

În ziua petrecerii Lorna se decise să se odihnească puțin. Ariadna îi spuse că petrecerea ce urma să aibă loc era mai oficială, așa că își despachetă o rochie de seară din șifon turcoaz, singura pe care o aruncase în valiză în ultimul moment, cu gândul că o fată ar trebui să ia în călătoriile ei măcar o rochie de seară, pentru orice eventualitate.

După ce făcu baie și se machie, se privi critic în oglinda mare din baie. Rochia ei era croită într-un stil sobru, dar avea un decolteu adânc. Două bretele subțiri o susțineau. Observă că sutienul deși subțire tot se vedea așa că se hotărî ca în seara asta să renunțe la el și drept urmare se simți foarte ciudat. Când fusese la Atena își cumpărase o pereche de sandale aurii cu tocul mic, cu barete subțiri presărate cu pietricele turcoaz.

Acestea nu numai că mergeau perfect cu rochia dar erau și foarte comode, erau minunate pentru dans, căci Lornei îi plăcea să danseze. Arăta bine. Culoarea intensă îi accentua bronzul și îi făcea ochii să pară întunecați. Însă mai avea nevoie de încă ceva se gândi ea pentru o clipă, după care se îndreptă spre cutia cu bijuterii de unde scoase un inel mic cu piatră turcoaz și o brățară care se potrivea perfect și care aparținuse mamei sale. De asemenea, găsi și două agrafe strălucitoare pentru părul ei. Aveau formă de fluture și se potriveau perfect cu fluturașii împrăștiați într-o parte pe poalele rochiei. Își pieptănă părul des cu cărare pe mijloc și îl strânse la spate cu agrafe. Această coafură îi accentua obrajii fini și o făcea să pară mult mai sofisticată. Mulțumită de sine își luă gentuța de seară și se îndreptă spre camera de zi unde trebuiau să se întâlnească cu toții pentru ca după aceea să plece la petrecere. Doamna Peritakis, elegant îmbrăcată toată în mătase, era singura persoană din camera aceea. O salută călduros pe Lorna.

– Ce rochie drăguță, spuse ea, este din Canada?

– De fapt o prietenă de-a mea a creat-o, îi spuse Lorna. Îi povesti că înainte fusese fotograf de modă. După ce Lorna termină de povestit, doamna Peritakis îi spuse:

– Viața ta, domnișoară McCann este atât de interesantă. Cred că te plictisești destul de tare aici în sat la noi.

– Oh nu! protestă Lorna plină de viață. Nu-mi amintesc să mă fi plictisit de când am venit în Creta. Înconjurată de

atâta frumusețe, istorie, și de oameni care sunt preocupați mai mult de ei înșiși decât de ultima modă de la Paris. Vedeți, continuă ea, slujba mea este minunată. În pofida muncii rutiniere de pe șantierul arheologic… și istovitoare… eu tot mă simt ca și cum aș fi fost eliberată dintr-o cameră întunecată rătăcită într-o lume plină de magie. Femeia mai în vârstă începu să zâmbească. Știu că sună un pic cam exagerat, spuse Lorna, dar asta simt eu.

– Draga mea copilă, nu zâmbesc pentru că te-aș găsi amuzantă. Dar… cum îi spuneți voi… asemănarea… dintre emoțiile tale și… cele ale Ariadnei mă uimește. Și ea spune că se află într-o lume magică.

– Oh, da! Magia iubirii.

– N-ai fost niciodată îndrăgostită? o întrebă doamna Peritakis.

– Pentru o perioadă de timp am crezut că eram, dar niciodată îndeajuns pentru a mă căsători.

– Când vei întâlni bărbatul potrivit, spuse doamna Peritakis ferm, nu vei da greș.

În acel moment ușa se deschise și un vârtej de culoare galben pal, culoarea grâului copt, dădu buzna în cameră. Ariadna ținea dramatic în mână un buchețel de orhidee mărunte galbene și portocalii și i se adresă mamei sale în greacă, furioasă.

La început doamna Peritakis îi răspunse și ea în greacă, apoi spuse în engleză:

– Calmează-te, Ariadna. Fără îndoială că Lorna ne poate ajuta. Tocmai îmi spunea că are experiență în domeniul modei. Ochii ei verzi îi întâlniră pe cei ai Lornei și amândouă observară că doamna Peritakis folosise numele de botez al Lornei. Ariadna ținea orhideele în mână patetic.

– Oh! Lorna, ce mă fac? Kosti mi-a trimis aceste flori, dar nu se potrivesc cu rochia mea. Rochia… le acoperă.

Rochia ei era croită să coboare de pe umeri într-un volan adânc și într-adevăr florile ar fi fost acoperite.

– Dar în păr ce zici? întrebă Lorna, dar recunoscu că nici așa n-ar fi mers. Părul Ariadnei fusese împletit și legat cu o panglică de cristale. Era mult prea sofisticat pentru micuțul buchet. Inspirația însă veni. Știu! spuse Lorna și începu să dea ordine pe parcă ar fi făcut fotografii. Am nevoie de niște sârmă… și o panglică să se asorteze cu rochia ta, și de un ac cu ață.

O menajeră fu trimisă să facă rost de aceste lucruri, iar Lorna începu să desfacă cu atenție florile arămii și frunzele delicate. Îi zâmbi Ariadnei care o privea îngrijorată.

– Nu intra în panică. Vor arăta minunat! Îți promit.

După ce lucrurile cerute fură aduse ea începu să lucreze cu îndemânare. Măsură o bucată de sârmă pentru a o potrivi pe încheietura mâinii fetei, apoi începu să coasă o bucată de panglică de catifea în jurul acesteia, în care prinse orhideele și frunzulițele. Apoi o îndoi pentru a o potrivi pe încheietura mâinii Ariadnei. Arăta minunat și se potrivea perfect cu rochia croită în stil victorian.

Ariadna era încântată. Își ridică mâna admirând efectul plăcut al florilor pe piele.

– Oh! Privește, mamă! Cred că este perfect! O sărută pe obraz pe Lorna. Ești un înger, Lorna, și ești atât de deșteaptă! Nu-i așa mamă? Mama ei o bătu ușor pe umăr cu palma.

– Ești deșteaptă, într-adevăr. Sper să fii pe aproape când vom îmbrăca mireasa, Lorna, râse ea. Altfel s-ar putea să am o cădere nervoasă.

– Jason, privește! Ariadna se năpusti spre fratele ei care tocmai intrase în cameră. Privește cum mi-a aranjat Lorna florile de la Kosti… Nu-i așa că sunt frumoase?

– Foarte frumoase, draga mea, și la fel ești și tu, spuse el, însă ochii lui erau ațintiți asupra Lornei, care stătea emoționată ca o floare auriu-turcoaz, lângă peretele alb. Inima ei bătea cu putere, însă ținu capul drept și îi susținu privirea fără să clipească astfel încât el fu cel care întoarse capul în cele din urmă. Se apropie de mama sa și o sărută pe obraz.

– Bună seara, mamă. Iartă-mă că am întârziat. N-am putut să-mi termin treaba așa repede cum sperasem. Din nou o privi pe Lorna și o salută sobru, înclinându-și capul brunet.

– Bună seara Lorna, i se adresă el și apoi tăcu.

Și ea la rândul său înclină capul pentru a răspunde la salutul lui. În lumină, părul ei părea lucios ca satinul. El se adresă celor trei femei:

– Manolis vă așteaptă la limuzină, mamă. Propun să merg eu cu Ariadna și îți sugerez ca tu și Lorna să mergeți cu Manolis. În felul acesta vei avea o mașină la dispoziție dacă vei dori să pleci de la petrecere înaintea noastră.

– Și Nikos? întrebă doamna Peritakis.

– Nikos mi-a spus că va veni singur la Iraklion. Așa că Lorna, mai trebuie să ai răbdare căci o să vă întâlniți la petrecere. Lorna își ridică sprâncenele delicate, însă tot ce-i spuse fu doar atât:

– Nu mi-am propus anume să-l întâlnesc pe Nikos. El o privi sceptic, apoi ridică șalul de mătase al mamei sale și le conduse pe cele două femei la mașina care le aștepta deja.

Pe parcursul drumului spre Iraklion, Lorna ascultă politicoasă descrierile făcute de gazda ei în legătură cu câțiva invitați pe care avea să-i întâlnească la petrecere și în ce relații se aflau aceștia cu familia Peritakis. Însă mintea ei medita la scurta și glaciala întâlnire cu Jason. Își spunea că este mai bine ca Jason să creadă că are o relație cu Nikos, deoarece asta însemna că ar fi lăsat-o în pace, iar ea tocmai asta își dorea. În felul acesta era protejată de ea însăși, întrucât recunoscuse cât de atrăgător îl considera și știa că n-ar fi putut să-i reziste. Știa foarte bine că o scurtă aventură de-o vară cu Jason Peritakis ar fi făcut-o nefericită și oricum mai mult de atât nu s-ar fi putut. Era mult mai bine să-l facă să creadă că nu este disponibilă și apoi să aștepte să-i treacă această dragoste absurdă.

În portul Iraklion au găsit ușor iahtul lui Kosti – Calliope. Iahtul era plin de luminițe prinse de velatură, care conturau silueta vasului. Punțile erau înțesate de oameni eleganți. Femeile străluceau în mătăsurile și bijuteriile lor.

Kosti îi făcu cunoștință cu un grup de tineri din Atena care erau prieteni cu el. Toți vorbeau cursiv engleza și nu fu nevoie decât de o singură privire aruncată Lornei și nici că se mai uitară după alte femei tot restul serii. I se oferise șampanie, făcuse un tur al vasului, dansase până nu mai putuse și fusese sărutată o dată de un admirator înflăcărat când o găsi singură pe punte unde se dusese să-și mai tragă sufletul.

Dar ceva lipsea și nu era chiar atât de relaxată pe cât dorea să arate. Deși plutise în jurul ringului de dans în brațele unui număr mare de parteneri, era foarte conștientă că brațele lui Jason le dorea în jurul ei. Mâna lui Jason pe spatele ei conducând-o ferm. Iar dacă cineva avea de gând s-o sărute atunci buzele lui Jason erau cele pe care dorea să le simtă pe ale ei.

Ea tânjea să danseze cu el și încercă să-l determine s-o invite. Dar bineînțeles că el nu înțelese mesajul, chiar și când îi zâmbi expresia feței lui nu se schimbă, iar apoi se întoarse și dispăru în mulțime.

Orchestra luă o scurtă pauză, iar Lorna se sprijini pe balustradă, savurând briza răcoroasă. Partenerul ei

dispăruse pentru a-i aduce niște șampanie, și pentru moment era singură. Ariadna se apropie de ea și o întrebă:

– Te distrezi, Lorna?

– De minune. Sper să nu mi tocească sandalele de atâta dans.

– Toți prietenii lui Kosti s-au îndrăgostit pentru tine, spuse Ariadna.

– Cred că vrei să spui s-au îndrăgostit de, chicoti Lorna, și cred că exagerezi puțin.

– O, nu! scutură Ariadne din cap și cristalele din păr îi străluciră. Vei vedea, îți vom găsi un soț grec în scurt timp.

– Mă îndoiesc că Lorna și-ar dori ceva atât de permanent ca un soț, se arătă Jason din umbră. Nu ți s-ar potrivi, nu-i așa? o întrebă el.

– Asta depinde numai de soț, spuse Lorna.

Partenerul Lornei se întoarse, iar când îi înmână paharul cu șampanie Lorna își flutură genele spre el și se simți total satisfăcută să vadă fața încruntată a lui Jason.

Sfidător, Lorna dădu peste cap paharul cu licoarea magică și se lăsă purtată spre ringul de dans, întrucât formația de muzică reîncepuse să cânte.

În timpul cinei se simți puțin ametită astfel încât refuză diferitele soiuri de vin care însoțeau fiecare fel de mâncare. În pofida acestei precauții, stelele păreau să se legene pe cerul întunecat de câte ori îndrăznea să ridice ochii pentru a le privi.

Așa că se simți foarte ușurată când Ariadne veni să-i spună că trebuiau să plece. Acest sentiment dispăru repede când află că Jason avea să le ducă acasă.

– Mama a plecat cu limuzina după cină, îi explică Ariadna. N-a vrut să ne strice petrecerea urându-ne noapte bună. Jason se alătură celor două femei.

– Hai Ariadna! Se face târziu, spuse el. Pe Lorna o ignora complet.

Lorna îi ură noapte bună gazdei și coborî foarte atentă pasarela urmată de Jason. Sora lui mai zbovi puțin pe punte pentru a-și lua rămas-bun de la logodnicul ei. Jason părea foarte înverșunat.

– Știi de ce n-a venit Nikos la petrecere? o întrebă el. Fu tentată să-i spună adevărul, că nici măcar nu-i dusese dorul lui Nikos. Nici măcar nu observase că nu se afla acolo, însă îi spuse doar:

– N-am nici cea mai vagă idee ce s-a întâmplat cu el.

– A fost o impolitețe și o insultă pentru Kosti și invitații săi. Manierele vărului meu lasă mult de dorit. Lorna simți că și pe ea o mustra. O compara cu Nikos pentru că el credea că sunt amanți.

Pe drum, în timp ce Ariadna vorbea întruna despre petrecere, iar Jason conducea tăcut, Lorna începu să se înfurie. În fond, cine se credea el? O pedepsea cu mutenia lui rece. De ce? Nu avea nici un motiv să se supere pe ea, își spuse Lorna în sinea ei. Ea ar fi trebuit să fie cea jignită,

o ignorase complet toată noaptea. Și tot el avea tupeul să-i țină lecții despre impolitețe. Se pricepea foarte bine la vorbărie!

Jason parcă mașina în fața vilei și îi deschise portiera surorii sale. Când se întoarse pentru a o ajuta pe Lorna, aceasta îi ignoră mâna și coborî singură din mașină. Ariadne își sărută fratele de noapte bună.

– Bună seara, Jason. A fost o petrecere minunată, nu-i așa?

– Minunată, draga mea. O sărută tandru pe frunte. Iar tu te-ai descurcat foarte bine. Kosti e un tip norocos. Acum du-te la culcare. Este târziu. După ce ea dispăru în casa întunecată, el se întoarse spre Lorna și îi spuse formal: bună seara Lorna. Sunt sigur că vei dormi bușteан.

– Nu mi-e deloc somn. Aș putea să dansez ore întregi.

– Am observat. Pot să te servesc cu ceva? Niște limonadă?

– Cu nimic, mulțumesc. Cred că voi face un tur al grădinii… să iau o gură de aer… noapte bună.

– Te voi însoți, spuse el. Doar dacă nu dorești să rămâi singură.

– Te rog! Începu să fredoneze sfidător și coborî spre grădină urmată de Jason.

În lumina lunii piscina părea netedă ca sticla. Își ridică brațele și începu să danseze, învârtindu-se în cercuri din ce în ce mai largi. Jason se apropie de ea.

– Dansezi foarte bine, Lorna… dar cred…

– Cum poți să-ți dai seama dacă dansez bine sau nu? Se opri pentru un moment pentru a-l privi. N-ai dansat deloc cu mine.

– Toată seara ai stat pe ringul de dans, spuse el. Nici n-am putut să mă apropii de tine.

– M-am distrat foarte bine. Îmi place să dansez. Pentru a-i arăta acest lucru începu să valseze din nou învârtindu-se pe marginea bazinului.

– Oricum, Lorna, cred…

– Să știi că nu ești singurul care poate dansa solo. Știa că se comporta copilărește, însă temperamentul și șampania o făceau să se comporte așa.

– Eu voiam doar să…

– Am să dansez până în zori! Făcu un salt, se împiedică și căzu cu capul înainte, până pe fundul piscinei.

Reapăru la suprafață plescăind și gâfâind. Jason îngenunche pe margine, gata-gata să sară în piscină ca s-o salveze.

– Lorna, te simți bine?

– Foarte bine, chicoti ea. O baie era ceea ce-mi doream. Se întoarse pe spate și pluti. Rochia lungă se unduia în jurul ei ca niște alge. Apa este minunată, îl informă ea.

– Am încercat să te avertizez, spuse el.

– Da. Înotă spre margine și se mărturisi. Cred că am bătut cam multă șampanie.

– Ah!, își înăbuși el un zâmbet. Atunci o baie în piscină este benefică. Se ridică din nou și privi spre ea în timp ce înota încet de-a lungul piscinei. Am observat că scufundarea ți-a potolit temperamentul, remarcă el când ea ieși din piscină.

– M-am purtat prostește, recunoscu ea. Dar să știi că poți fi câteodată așa de enervant. Își scoase sandalele ude leoarcă, apoi se apropie de el. Părul și rochia îi șiroiau de apă. Când se apropie de el, lui Jason i se opri respirația. O privea flămând de dorință. Lornei i se păru că îl vede tremurând.

Ea șovăi și privi în jos spre rochia ei, apoi icni înspăimântată. Arăta ca o nimfă îmbrăcată doar de razele lunii de culoare turcoaz deoarece din cauza apei materialul rochiei devenise aproape transparent, lipindu-se de trupul ei. Își ridică mâinile deasupra sânilor într-o încercare de a-i acoperi, dar el i le îndepărtă.

– Dumnezeule!, Lorna. Vocea lui era răgușită. Mă înnebunești. O trase stângaci în brațele sale și își coborî gura peste a ei. Buzele lui erau fierbinți, pline de dorință, pasionale.

Ea cedă cu un oftat și se lipi de el, uitând de toate avertismentele. Ardea de bucurie la atingerea gurii lui, iar buzele ei se desfăcură. Brațele lui puternice o strângeau tare și ea putea să simtă duritatea trupului lui apăsată pe al ei. Își strecură mâna sub haina lui și începu să-i desfacă nasturii cămășii care acum era udă de la rochia ei. Ritmul respirației lui creștea pe măsură ce ea îi atingea pieptul, plimbându-și degetele prin părul negru.

Cu un strigăt înăbușit Jason își coborî mâinile de-a lungul trupului ei, atingându-i sânii cu degetele. Sfârcurile ei se întăriseră sub acoperământul subțire de șifon ud, iar ea se arcui spre el cu voluptate. Nu mai era conștientă de nimic altceva decât de dorința oarbă de a fi a lui.

El se îndepărtă de ea cu un oftat, tremurând, și o privi. Ea stătea fără rușine, așteptând ca el să facă dragoste aici, în grădină cu ea. Sau s-o conducă în camera lui.

Fața lui părea palidă în lumina primei raze a zorilor, părul îi cădea ciufulit pe frunte, cămașa îi era descheiată până la brâu. Se aplecă pentru a-și lua cravata căzută la picioarele lor. Când o privi din nou, expresia feței lui era impenetrabilă.

Ea stătea mută, ca o statuie, în timp ce o cuprindea rușinea. Nu se mișcă nici când el, dezbrăcându-se de sacoul alb de seară, i-l puse pe umeri.

– N-ar fi cinstit Lorna, și în pofida părerilor tale despre mine, eu nu fac dragoste cu femeile altor bărbați. Nici măcar dacă este… atât de frumoasă… ca tine.

Puțina mândrie care îi mai rămăsese o opri să-l contrazică, să-i spună că nu avea pe nimeni, că singura persoană pe care o dorea era el.

– Vino, Lorna…da… este târziu. El dori să-i pună mâna în jurul umerilor, însă ea îl evită. Dacă o atingea acum, se temea că va începe să plângă și ridicându-și sandalele distruse îl urmă în tăcere în vila adormită.

Capitolul 5

Următoarea zi se dovedi a fi oribilă. Lorna se trezi pe la prânz, deprimată și cu o durere de cap îngrozitoare. Stătea în pat privind desenul razelor de soare pătrundeau printre vergelele storurilor și se gândea cum va găsi curajul să se ridice și să coboare în sufragerie, unde, inevitabil, ar da peste Jason.

După aproape o oră de fâțâială inutilă se forță să facă un duș și să se îmbrace și, cu un sentiment de pedeapsă iminentă, coborî scările mai mult târându-se.

În casă era liniște. Era ora siestei. Cu puțin noroc se va strecura fără să întâlnească pe cineva. Coborî scările în vârful picioarelor până spre ușa din față. Lumina soarelui o izbi ca un pumn, și ea clipi în lumina orbitoare.

– Ah! Lorna. Aici ești! Orbită de lumina soarelui n-o observase pe doamna Peritakis, care stătea într-un colț al

grădinii, sub o umbrelă de soare dungată, iar în fața ei se afla o măsuță pe care era o tavă cu pahare, cești și farfurii. Aici ai suc de portocale și cafea, spuse ea. Vrei să stai cu mine?

Lorna se gândi că în acel moment nu avea nevoie decât de un pahar cu suc rece de portocale, așa că se așeză recunoscătoare la umbră, lângă gazda ei.

– Jason și Ariadna ne-au lăsat singure, spuse doamna Peritakis. Au plecat să înoate, cu Kosti. Îi dădu Lornei un pahar cu suc rece de portocale. Ne-am gândit să nu te trezim. Am considerat că aveai nevoie mai mult de somn decât de înot. Sper că am procedat bine!

O roșeață trădătoare acoperi fața Lornei.

– O, Dumnezeule! oare doamna Peritakis știa de escapada ei de noaptea trecută ? Nu știa precis unde dormea mama lui Jason. Poate că dormitorul ei dădea spre piscină, și poate auzise… și văzuse tot ce se întâmplase. Copleșită, Lorna mormăi ceva încet și sorbi din sucul rece.

– Nu-i așa că a fost o petrecere reușită? o întrebă doamna Peritakis. Fără să aștepte vreun răspuns, ea continuă. Cred că o petrecere la bordul unui vas este una dintre cele mai plăcute. Ești de acord?

– Eu… așa cred. Vreau să spun… N-am mai fost la vreo petrecere pe un iaht până acum. Știa că acest răspuns părea stângaci, dar nu se simțea în stare să fie abilă. Era prea obosită și umilită. Pe deasupra, cu cât

familia Peritakis și-ar da seama mai repede că ea vine dintr-o lume total diferită de a lor cu atât era mai bine.

– Nici n-am avut timp să-ți mulțumesc cum trebuie pentru bunătatea ta față de Ariadna, aseară, spuse la un moment dat gazda ei. Ajutând-o cu orhideele. Zilele astea a fost foarte încordată. Ea… cum îi spuneți voi? Ea… accentuează lucrurile.

– Exagerează, sugeră Lorna, așezând paharul gol pe tavă.

– Ah! engleza mea! Exagerează… bineînțeles.

– A fost o nimica toată, o asigură Lorna. Doamna Peritakis îi arătă ibricul cu cafea, iar ea înclină afirmativ din cap. Da, vă rog. Am avut noroc că mi-am amintit trucul cu sârma.

– Totuși a fost drăguț din partea ta s-o ajuți! Nu oricine s-ar fi deranjat. De exemplu Carol, n-ar fi făcut așa.

– Carol!? Lorna privi spre doamna Peritakis, întrebându-se dacă durerea de cap o făcea înceată la minte, întrucât nu avea nici cea mai vagă idee despre cine vorbea.

– Ariadna nu ți-a povestit despre Carol?

– Nu, nu mi-a povestit.

– Carol este o americancă venită în vizită în satul nostru, acum câțiva ani. Așează o ceașcă de cafea în fața ei. Am ajuns s-o cunoaștem bine și petrecea mult timp cu noi. Era o fată atât de frumoasă… foarte sofisticată. Ea și Jason erau atrași unul de altul și am… crezut că se vor căsători.

Cafeaua fiebinte nu o ardea atât de tare pe Lorna ca junghiul geloziei care trecuse prin ea.

– Ce s-a întâmplat? întrebă ea când își reveni.

– Nu sunt sigură, dar cred că ea s-a simțit prea modernă pentru a trăi în Creta. Lorna se forță să zâmbească.

– Într-un fel pot să înțeleg asta, spuse ea. La urma urmei sunt prea multe diferențe culturale. Ea… Carol… trebuie să se fi simțit foarte singură câteodată.

– Carol nu s-a simțit niciodată în viața ei singură. Nu o plăceam, spuse ea în sfârșit, era o femeie rece.

– Dar Jason o plăcea, spuse Lorna privind în jos, în spuma cafelei pentru a ascunde durerea din ochii ei mari.

– Ah! Jason e bărbat! Mama lui își flutură mâinile expresiv. Era frumoasă și amuzantă… iar el era plictisit. Știe că acum trebuia să fie deja căsătorit. Nici una din grecoaicele pe care i le-am prezentat nu l-au atras, adăugă ea nostalgică.

Și de vreme ce mama lui se afla în dispoziția de a se confesa, Lorna se gândi că putea să afle tot ce dorea. Poate o ajuta să-i treacă nevoia de el. Chiar dacă era dureros.

– Presupun că vreți să se căsătorească fără a iubi ?, o întrebă ea. Doamna Peritakis păru surprinsă.

– Bineînțeles că nu! Vreau să fie fericit. Tocmai de aceea eram pregătită s-o accept pe Carol. Și îmi cunosc copiii. Jason nu va fi niciodată fericit alături de o soție maleabilă. El are nevoie de o femeie căreia nu-i este frică să-l înfrunte. Atunci o va respecta.

– Cred că, insistă Lorna, provenind din medii atât de diferite, presupun că el și Carol… n-ar fi avut nici o șansă.

– Condiția lor nu a avut nici o legătură cu asta, suna chiar îndurerată. Carol voia să-l schimbe pe fiul meu, să-l transforme într-o altă persoană decât era. Acest lucru nu se va întâmpla niciodată. Faptul că l-a pierdut a fost numai vina ei. Nu are nici o legătură cu mediul ei. Însă Lorna nu cedă.

– Totuși, își pune amprenta asupra unei relații, nu-i așa? spuse ea. Mai ales când amândoi sunt obișnuiți cu feluri diferite de viață.

– Chiar crezi asta? se adresă gânditoare doamna Peritakis tinerei sale însoțitoare înainte de a spune: eu cred că acolo unde există o dragoste profundă și stabilă între doi oameni aceste diferențe dispar precum zăpada de pe munți primăvara.

– Mă întreb… Lorna privea peste valea albă care strălucea în soarele după-amiezii. Mă întreb dacă este atât de simplu.

– N-am spus că e simplu, replică ferm mama lui Jason. Oh, nu, draga mea! Chiar invers. Acest lucru implică răbdare și respect din partea fiecăruia. Nu este la fel și pentru tine, în lumea ta?

– Ba da, încuviință Lorna. Nu este chiar așa de ușor cum le pare necunoscătorilor. Doamna Peritakis zâmbi blând.

– Vezi, draga mea, în sinea ta ești de acord cu mine până la urmă. Lorna hotărî că această discuție devenea cam periculoasă.

– Doamnă Peritakis, spuse ea într-un efort de a schimba subiectul, mă gândeam dacă îmi permiteți să fac câteva fotografii la nunta Ariadnei? Cele neoficiale, când va pleca spre biserică, și de ce nu, și cele de la petrecere. Promit să nu fiu băgăreață. Avea acest gând în minte de ceva vreme, iar acum i se păru potrivit să abordeze subiectul. Avea de gând să cumpere un album frumos în care să pună pozele, iar apoi să le ofere drept cadou-surpriză mirelui și miresei. Doamna Peritakis păru încântată de această idee.

Lorna decise să stea cât mai departe de Jason, pentru a evita astfel atât neînțelegerile ce s-ar putea ivi, cât și suferința inutilă. Astfel încât în fiecare dimineață când era trezită de zgomotul copitelor de cal, se scula repede din pat și se spăla și îmbrăca în grabă. Își lua aparatul de fotografiat și străbătea în grabă ținutul pentru a ajunge la timp la micul dejun de la tavernă, înainte ca Jason să se întoarcă de la plimbare. După lucru se grăbea să ajungă la vilă pentru a face un duș și pentru a se schimba, apoi pleca să ia cina cu colegii ei la Vasily. Când se întorcea la vilă ca să lucreze familia Peritakis era de obicei plecată cu treburi sau probleme legate de apropiata nuntă, și se strecura în pat înainte ca ei să se întoarcă. Era o rutină obositoare, însă dădea rezultate.

Jason nu mai venise pe șantier și Lorna își spuse că probabil este prea ocupat. Dar în sinea ei era convinsă că o evita deliberat, și ea făcea același lucru, însă gândul că se ferea de ea o întristă.

Către sfârșitul săptămânii, când deja era epuizată din cauza încercării de-a evita o anumită persoană după care în sufletul ei tânjea, de fapt, Susan se apropie de ea și îi sugeră să-și ia ea liber o jumătate de zi pentru a merge la cumpărături la Iraklion. Voia să-și cumpere o rochie pentru nuntă.

– Am parte de puțin timp liber, spuse Susan, și tu la fel! Ai avut de lucru până peste cap toată săptămâna. Sunt sigură că bătrânul Spanakis n-o să te invidieze pentru o după-amiază. Lorna fu încântată de posibilitatea de a întrerupe rutina, așa că îl abordă pe profesorul Spanakis care consimți în cele din urmă.

După prânz, în ziua în care plănuise drumul la Iraklion Lorna se întoarse pe vechea ei rută la vilă pentru un duș scurt, și se schimbă într-o rochie de vară, largă, de culoarea mărului crud. Își pieptănă părul ud, proaspăt spălat și își dădu cu spumă pentru a-i da o formă. Se uită un moment în oglindă. Acum era complet bronzată, și pielea ei părea ca satinul lucios pe lângă bumbacul aspru al rochiei, însă uitându-se mai bine observă cearcănăle de oboseală de sub ochii ei. Regimul autoimpus de muncă extenuantă își pusese amprenta. Aplică un strat subțire de fard peste cearcăne și înlătură cu podul

palmei șuvița de păr care îi căzuse pe obraz. Părul îi crescuse, însă pentru că fusese tuns de un profesionist, își păstrase forma.

Își luă o geantă de plajă din bumbac, albă, în care își puse portofelul și inevitabilul aparat de fotografiat, și sub un impuls de moment, aruncă și costumul de baie și un prosop. Dacă terminau repede cu cumpărăturile, poate aveau timp să facă o baie înainte să ia autobuzul spre casă.

În timp ce cobora în curte, auzi voci în spatele casei, așa că decise s-o ia pe drumul principal ce ducea spre sat în loc să meargă pe drumul ei obișnuit prin livada de portocali.

Era la o aruncătură de băț de sat când Mecedesul alb al lui Jason luă curba brusc, el îi strigă să se oprească și se întoarse către ea. Se lăsă peste scaunul din dreapta și exclamă:

– Lorna! Ce cauți aici?

Era pentru prima oară când vorbeau, din dimineața de după petrecere, când o condusese până la ușa dormitorului. Gura ei era uscată și-i era greu să răspundă ca și cum nimic nu s-ar fi întâmplat.

– Merg până în sat… mă întâlnesc cu Susan.

– Nu pentru a merge pe șantier, sigur? Nu în rochia asta.

– Nu. Mergem la Iraklion pentru cumpărături. Avem întreaga după-amiază liberă.

– Și eu merg la Iraklion. Urcă! Te duc eu. Îi deschise ușa și așteptă ca ea să urce în mașină. Primul ei impuls fu să refuze. Să-i spună drept, în față, că preferă să ia autobuzul, însă realiză că ar fi părut deplasată, așa că murmură:

– Mulțumesc, și se urcă în mașină.

El nu porni mașina imediat și se lăsă pe spate în scaunul lui, privind-o gânditor. Purta o pereche de jeansi în după-amiaza asta, nu rupturile pe care le purtau ei pe șantier, ci o pereche de blugi originali, mulați pe carnea pulpei, scoțându-i în relief forța mușchiului piciorului. Și tricoul său alb îi făcea umerii lați să pară mai puternici decât niciodată.

– Este o minune că ne-am întâlnit, spuse el. Voiam de mult să vorbim singuri.

– Oh? Părea că o piatră mare i se pusese în gât și o împiedica să vorbească.

– Ai încercat să mă eviți, Lorna? o întrebă el.

– Ei bine…er… Îndrăzni să-i arunce o privire însă când ochii ei albaștri îi întâlniră pe cei verzi, își mută privirea repede.

– Da… ai încercat să mă eviți. Din cauza nopții trecute? Din cauza a ce s-a întâmplat între noi. Am vrut să-ți spun… El luă o pauză așa că ea termină pentru el.

– Să uit totul? .

– Poți să faci asta, spuse el, poți să uiți? Lorna încercă să înghită piatra din gât.

– Nu… suspină ea în cele din urmă, mă tem că nu pot.

– Te temi? Se aplecă aproape de ea, astfel încât Lorna îi putu simți mirosul îmbătător al pielii. De ce te temi?

– Ei bine… să nu mă fac de râs, cred. Nici unei femei nu-i place asta. Încercă să pară stăpână pe ea, însă eșuă lamentabil.

– Nu te-ai făcut de râs, îi spuse el, noaptea trecută te-am dorit, Lorna… și tu m-ai dorit pe mine. Nu o să negi asta. M-ai dorit atât de mult cât te-am dorit și eu. Fața ei luă foc.

– Nu neg asta, spuse ea.

El întinse mâna și îi prinse bărbia tandru forțând-o să-l privească, apoi îi trasă conturul liniei feței cu vârful degetelor. Ea fu incapabilă să-și reprime tremurul de plăcere pe care atingerea lui i-l provocă.

– M-ai dorit, repetă el. Era un accent de satisfacție în cuvintele lui ceea ce o deranjă.

– Băusem multă șampanie, îi reaminti ea tăios. Dezmierdarea plăcută încetă brusc.

– Și ăsta a fost singurul motiv?

– Jason, trebuie nepărat să avem această discuție… post-mortem? Încercă să-și mute privirea, dar el îi ținu bărbia strâns, așa că nu reuși.

– Mă înnebunești, șuieră el. De câte ori te-am căutat nu am reușit să te găsesc. Te-ai strecurat din și în casă ca o umbră… însă nu te-am uitat. Mă… bântui. El o privi

acuzator. Trebuie să știu dacă noaptea trecută a însemnat mai mult pentru tine decât… decât puțin prea multă șampanie. El îi eliberă bărbia și își vârâ mâna în părul ei mătăsos, trăgând-o spre el și forțând-o să-l privească. Este mai mult decât atât, nu-i așa, Lorna? Era atât de aproape încât ea îi putea observa porii din pieli, barba proaspăt rasă.

– A fost mai mult decât atât, spuse ea ușor. Mult mai mult.

– Ah! Își trase mâna din părul ei, însă pentru a și-o coborî pe ceafă. Și ce o să faci, Lorna? Ce o să faci cu Nikos?

– Nu are nici o legătură cu Nikos, spuse ea. Deloc.

– Într-adevăr! Mâna lui părăsi gâtul ei pentru a rămâne pe spătarul scaunului. Nu este cumva… cam necinstit… să nu-i spui iubitului tău?

– Bieînțeles! Însă Nikos nu este iubitul meu. N-a fost niciodată. Gura ei se arcui într-un zâmbet.

În acel moment, un sunet puternic de claxon o făcu să tresară. Prin oglinda retrovizoare văzură autobuzul de Iraklion cum lua curba, șoferul avertizându-i zgomotos că blocau șoseaua îngustă.

Înjurând, Jason băgă mașina în viteză și strigă : Bine! Bine! cu zel cretan la șoferul de autobuz, porni iritat către sat.

Susan, care devenise din ce în ce mai nervoasă în timp ce minutele se scurgeau, văzu acest incident din fața

stației de autobuz. Ochii ei se măriră în momentul în care prietena ei, ieșită aproape pe jumătate pe geamul acelei mașini luxoase, o strigă:

– Susan! Aici! Ne duce cineva. Nu te urca în autobuz!

– Lorna, trebuie neapărat să vorbesc cu tine singură, îi spuse Jason.

– Lasă asta în grija mea. Susan veni la ei și Lorna îi spuse: Ne duce Jason cu mașina. Nu-i așa că-i minunat? Așa că o să avem timp pentru o baie, ți-ai luat costumul? Susan nu putea vedea mâinile Lornei, pentru că ar fi observat altfel că degetele ei subțiri erau încrucișate.

– Nu. Nu cred că…

– Ei bine, de ce nu te duci să-l iei, Susan? Jason nu se supără. Nu-i așa, Jason? Îi aruncă o privire lui Jason care stătea tensionat pe scaun. Și nu uita să-ți iei uleiul de soare și un prosop.

– O.K.! Susan începu să alerge spre tavernă.

– Nu te grăbi, Susan! strigă Lorna. Avem timp la dispoziție. Ei! exclamă ea triumfătoare în timp ce silueta durdulie a lui Susan dispăru, o să stea ceva timp. Întotdeauna îi ia timp să găsească ceva.

El opri motorul și își puse brațul pe spătarul scaunului.

– Este adevărat ce mi-ai spus despre Nikos? o întrebă el răgușit. Este adevărat că n-a fost niciodată iubitul tău?

– Foarte adevărat. Simțea cum o piatră i se luase de pe inimă și putea să respire ușurată pentru prima oară de multe zile.

– Dar de ce nu mi-ai spus nimic?

– Pentru că am fost furioasă pe tine. Oh! Știu că a fost o prostie. Dar tu ai presupus asta fără să ai nici un fel de dovezi.

– Dar în prima noapte, protestă el, Nikos a fost atât de posesiv cu tine, încât am crezut…

– Știu ce ai crezut. Iar eu eram atât de supărată pe tine încât te-am lăsat să crezi în continuare.

– Și de atunci… și noaptea trecută… Sprâncenele lui se unirăîntr-o linie. În pofida a ceea ce s-a întâmplat între noi, tot nu mi-ai spus.

– Am vrut…dar…mi s-a părut că nu este momentul potrivit. Se înroși fără să vrea. Nu voiam să-ți spun când… când nici unul dintre noi nu gândea clar. Puteai să crezi că vreau să te trag pe sfoară.

– Așa că ai folosit această… minciună… ca să te protejezi de mine. Nu-i așa că am dreptate? Ochii lui cu irizări aurii o priviră trist.

– La început… da.

– Și pe urmă?

Ea se răsuci pe scaun și el îi putu vedea profilul. Voia să-l facă să vadă în adâncurile sufletului ei. Să vadă adevărul ce se afla acolo.

– Ți-am arătat ce simt atunci când ai făcut dragoste cu mine lângă piscină. Atunci nu te-am mințit, Jason. Ți-o jur.

Se uită la ea îndelung, pentru ca apoi să-i cuprindă fața în mâini și s-o sărute ușor pe buze. Îi simți gura fierbinte peste buzele ei.

– Iubita mea, spuse el aspru, iubirea mea. Iubita mea, iubită Lorna. O luă în brațe și o strânse cu putere la pieptul lui, sărutându-i genele, fruntea, părul. Timpul se opri în loc în timp ce Lorna se abandonă plăcerii voluptuoase a dezmierdării lui.

Susan tuși ușor și băgă capul în mașină.

– Ei! Mi-am luat costumul de baie, spuse ea, mai mergem la Iraklion? Lorna izbucni în râs și își îngropă fața în umărul lui Jason.

– Dumnezeule! exclamă el, avionul! Lorna chicoti fericită.

– Ce avion, dragul meu?

– Avionul din Atena. Trebuie să întâmpin niște invitați care vin la nunta de mâine. Se întoarse și deschise ușa din spate pentru Susan. Nu știu din ce cauză, dar am uitat complet, spuse el cu un zâmbet ce făcu inima Lornei să bată cu putere. Susan zâmbi și ea la rândul ei.

– Numai spune! Lăsându-se pe spate pe banchetă, ea adăugă: este bine că ați pus capăt răcelii dintre voi. Și pot să adaug că era și timpul.

– Mai poți să spui asta o dată, zise Jason. Și acum, doamnelor, potriviți-vă centurile în timp ce eu o să depășesc autobuzul.

El conduse repede dar cu grijă până în oraș. Însă la fiecare porțiune dreaptă a drumului, mâna lui o prindea pe a Lornei și o ținea strâns, și ori de câte ori ochii lor se întâlneau, ardoarea privirii lui o făcea să se

topească și soarele îi părea că niciodată n-a strălucit atât de puternic, și că aerul nu a fost niciodată așa de dulce.

Jason le lăsă în zona magazinelor înainte să se ducă la aeroport. Aranjară să se întâlnească mai târziu pe plajă.

Marea era limpede și apa verzuie era străbătută de irizări aurii datorită strălucirii soarelui de după-amiază. Lorna se lăsă pe spate, în voia valurilor, privind munții ce păreau că plutesc în depărtare, parcă suspendați. Încă o dată fu uimită de magia ce încojura această țară… țara lui Jason, atât de frumoasă și misterioasă. Un mic semn de întrebare îi apăru în minte. Cum s-ar adapta ea la acest ținut exotic? Era adevărat, țara și Jason o încânta, dar era încântarea o bază solidă pentru o relație? Și unde ducea mai exact aceasta? La o aventură de-o vară… sau la ceva mai mult? Și dacă o să fie ceva mai mult… o căsătorie… va fi ea capabilă să se acomodeze cu această țară și cu obiceiurile ei? Din câte observase ea, femeia juca un rol foarte modest în societatea cretană, și Lorna se cunoștea destul de bine încât să-și dea seama că nu era tipul de femeie supusă. Oarecum iritată din cauza gândurilor sale se întoarse și porni înot spre țărm. Unde îi era capul? Fantaza deja despre căsătorie când între ei nu fuseseră decât câteva sărutări și grăbite declarații de iubire. Nu avuseseră timp nici măcar să discute serios. Să se descopere unul pe altul. Se purta ca o proastă.

Ieși din apă și se îndreptă spre dușuri să se clătească de sarea din păr. Pielea îi strălucea asemeni satinului brun-

auriu, în contrast cu albastrul strălucitor al costumului de baie în timp ce ea păşea mlădios şi senzual pe nisipul fierbinte. Un grup de bărbaţi ce jucau volei pe plajă se opriră s-o admire şi o fluierară apreciativ. Ea îi ignoră, dar se simţi bine ştiindu-se admirată.

Era atât de cufundată în reverie încât când el se aşeză lângă ea şi îi murmură numele, ea suspină :

– Jason! Tu eşti! El începu să râdă şi o luă de braţ.

– Te-am trezit, draga mea? Atingerea mâinii lui bronzate şi calde o făcu să se cutremure. Se smuci brusc şi îl îmbrăţişă.

– Nu dormeam. El se aşeză pe marginea scaunului. Ea se simţi dintr-o dată aşa de fericită că el era acolo, privind-o cu drag, încât îi veni să râdă în hohote. Eram doar cu mintea departe. Ei bine… aveam mai degrabă un coşmar.

– Ce fel de coşmar?

– Un coşmar. Ea se lăsă în jos pentru a se aşeza lângă el şi îşi strecură braţul pe sub al lui. Avea nevoie să simtă siguranţa braţului lui bronzat peste al ei, să-şi dea seama că magia încă lucra. Nu-i nimic. Sunt… sunt fericită că te văd. El se aplecă şi îi sărută obrajii.

– Aşa şi trebuie să fie, îi spuse el. Ea se zbârli puţin la remarca lui.

– Îmi pare bine să ştiu că joc după reguli, spuse ea împingându-l uşor. El zâmbi şi îi strânse ferm braţul sub al lui.

– Ne fac viața mai ușoară, argumentă el, însă acum cred că este timpul s-o trezim pe prietena ta. El arătă din cap spre Susan. Am comandat niște cafea și apoi trebuie s-o pornim spre casă. Am telefonat mamei și suntem așteaptați la cină.

Și totul fără să o consulte și pe ea, se gândi Lorna. Dar se uita la ea cu atâta dragoste încât își domoli iritarea și spuse ușor:

– Bine, șefule! Hai s-o trezim pe frumoasa adormită și să purcedem la drum!

După ce își băură cafeaua, Susan îi anunță că a aranjat să se întâlnească cu Harvey la Iraklion în seara asta pentru a lua cina.

– Tu erai invitată de asemenea, Lorna, spuse ea. Nu aveam de gând să te las baltă.

– Dar nu te superi dacă ți-o răpesc pe Lorna, spuse Jason. Bănuiesc că n-o să-ți strice cu nimic cina. Susan îi zâmbi.

– Am să supraviețuiesc, și îmi imginez că voi doi n-o să vă supărați foarte tare că vă întoarceți singuri acasă.

– Una din calitățile tale, Susan, este perspicacitatea, glumi cu ea Jason, și sper că n-o să mi-o iei în nume de rău dacă îți mărturisesc cât de fericit sunt că te întâlnești cu Harvey la Iraklion pentru cină.

– Până la urmă totul s-a arânjat bine, spuse ea, clipind spre Lorna, chiar foarte bine.

După ce aranjară să-i lase pachetul lui Susan la tavernă, o lăsară pe aceasta în piața Venzelou și o porniră spre

casă. După ce merseră câteva mile, și începură să urce serpentinele pustii, Jason trase mașina într-un intrând al muntelui, opri motorul, și apoi o luă în brațe.

– Acum n-o să mai fim întrerupți de nimeni, zâmbi el. Lorna încercă să-i zâmbească, însă inima ei bătea mult prea tare ca să-i poată face față. Avea impresia că o să se sufoce din cauza nevoi avide de-a simți sărutul lui. Când îi atinse ușor buzele chinuind-o încet cu ale lui, ea gemu fără să vrea, și punându-și brațul în jurul gâtului lui îi răspunse la sărutul după care tânjea de mult. Îl dorea atât de mult încât o durea fizic, și știa că orice fel de dorință pe care o simțise în trecut era o umbră palidă a ceea ce însemna să dorești cu adevărat un bărbat. De asemenea știa că originea acestei pasiuni era iubirea, și nu pofta fizică. Și că până atunci nu cunoscuse o astfel de emoție în viața ei.

– Lorna, murmură el aspru, limba lui atingându-i ușor urechea. El oftă tremurat și se aplecă peste ea; în lumina înserării ochii lui păreau aproape fără de culoare. Este adevărat? Este chiar adevărat ?

– Este adevărat, șopti ea și scoase un hohot mic de râs. Nici mie nu-mi vine să cred, dar este adevărat.

O prinse de mână și îi sărută degetele subțiri, și palma, și îi gustă interiorul încheieturii cu vârful limbii. Ea scoase un geamăt de plăcere.

– Tânjesc să fac dragoste cu tine, îi șopti el. Să fac dragoste cu tine cu adevărat.

– Da… da…

– Dar nu în mașina parcată în creierii munților. Ușor, îi apucă cu buzele lobul urechii. Să înțeleg că nu ai nici o obiecție să faci dragoste într-o mașină?

– Se pare că am scăpat din vedere acest aspect când m-ai sărutat. Dar acum, că ai adus vorba, cred că e cam în public… ca să nu spunem periculos. Nu mai vrem să ne escorteze până în sat nu știu câte autobuze, nu-i așa? Era atât de fericită că descoperise această încântătoare latură a lui încât îi venea să cânte în gura mare. El îi dezmierdă obrazul.

– Când o să te fac a mea vreau să fie totul perfect, Lorna, spuse el ușor, pentru noi doi nu accept nimic altceva. Ea dădu din cap fără să scoată un cuvânt, arătându-i că-l aprobă. Și acum încetează să te mai uiți la mine așa provocator pentru că o să uit de toate sentimentele mele de gentleman și o să te am chiar aici, acum, și o armată de autobuze n-o să mă oprească. O sărută ușor înainte să dea drumul la motor și să pornească încă o dată spre casă.

Era întuneric de-acum și se aprinsese luminile de pe șosea. Jason dădu drumul la radio și ritmurile melodioase ale unui sirtaki umplură mașina. Lorna se lăsă pe spate și simți pielea roșie a scaunului pe umărul gol. Închise ochii și se lăsă în voia aerului răcoros al nopții care îi mângâia fața.

Capitolul 6

Dimineţile erau întotdeauna superbe în Creta, însă dimineaţa căsătoriei Ariadnei părea că este cu totul şi cu totul specială. Aerul era proaspăt, şi raze de aur strălucitoare luminau dealurile din depărtare.

Deşi era încă devreme întreaga casă era în plină forfotă când Lorna se trezi. Femeile din casă se ocupau fie de crinolina Ariadnei, fie duceau tăvile cu platouri şi pahare, ori vazele pline cu flori vesel colorate. Bucătarul familiei Peritakis era ajutat de câteva femei angajate din sat, şi din zona bucătăriei se auzea un zumzet continuu, acompaniat de zgomotul veselei, şi de mirosul îmbietor al bucatelor.

Afară câţiva muncitori de la livada de portocali fuseseră aduşi să-i ajute pe grădinari să aşeze mesele de răchită sub umbra copacilor, pentru petrecerea de nuntă. Deja

un bărbat mai în vârstă aprinsese cărbunele dintre una din gropile special pregătite pentru această ocazie. Cu mult timp înainte el și prietenii săi avuseseră grijă să rotească frigăruile.

Lorna se îmbrăcă în grabă într-o pereche de pantaloni și un tricou, și luându-și aparatul de fotografiat plecă în căutare de subiecte – și a cafelei de dimineață dacă avea noroc. Găsise puțină cafea într-un ibric din bucătărie – și făcu câteva fotografii cu pregătirile generale pentru nuntă pentru ca apoi să se întoarcă la etaj și să bată ușor la ușa camerei Ariadnei, care îi fu deschisă de doamna Peritakis.

– Săraca fată! exclamă ea, nu prea ai putut să dormi în dimineața asta, cu zgomotul din casă.

Știind că mama lui Jason nu era la curent cu relația ce se înfiripase între fiul ei și musafira din Canada, această prietenie pe care i-o arăta o făcea să se simtă bine.

– Cine ar vrea să doarmă într-o zi atât de importantă ca asta? zâmbi Lorna.

– Nu am dormit toată noaptea, se plânse Ariadna care stătea pe marginea patului, cu o față palidă din cauza emoțiilor. Era îmbrăcată într-o pijama de bumbac albastră și arăta ca o adolescentă de 14 ani. Arăta prea tânără pentru a se mărita, se gândi Lorna. De ce o făcea! abia terminase școala. Doamna Peritakis îi spuse:

– Nu pot face nimic în ceea ce privește obiceiurile tale nocturne, Ariadna, dar insist să mănânci ceva. Ea arătă

spre o tavă de argint ce se afla neatinsă pe masă. Altfel o să leșini înainte să ajungi la biserică. Ariadne o privi cu încăpățânare pe mama ei.

– N-o să leșin, mamă, spuse ea. Lorna luă un covrig cu susan de pe tavă și începu să-l rontăie.

– Ce ar fi să mâncăm împreună? sugeră ea. Eu nu mă mărit azi așa că mi-e foame de nu mai pot.

Tânăra fată începu să râdă, însă luă celălalt covrig de pe tavă, din care mușcă ușor. Acest gest păru s-o mulțumească pe mama ei.

– Bine! spuse ea. Acum, că am aranjat și asta mă duc să văd dacă ți-au terminat de pus crinolina. Apoi e timpul să intri în baie. Nu! Așteaptă! se adresă ea Lornei ce se îndreptase discret spre ușă. E cum nu se poate mai bine că ești aici. Atât eu cât și Ariadna suntem tensionate în dimineața asta. Prezența ta o să ne mai calmeze, cred. Lorna își ridică aparatul de fotografiat.

– Dacă tot nu încurc pe nimeni, pot să încep să fac niște poze?

– O idee bună, fu de acord doamna Peritakis și părăsi camera.

– Îmi faci poze înainte să mă îmbrac în rochia de mireasă? Ariadna privi în jos la pijamua ei mototolită.

– Da! Hai să avem o amintire a întregii zile. Poți oricând să renunți la orice fotografie dacă nu-ți place. Și nu poza pentru mine, îi spuse ea, deoarece Ariadna începuse să-și strângă părul când o văzu pe Lorna că se uită prin obiectiv.

– Este destul de dificil să ignori camera, bombăni tânăra grecoaică. Se îndreptă spre tavă pentru a-și turna un pahar cu suc de portocale și Lorna observă strălucirea pietrelor de la gâtul ei.

Încercând să-i distragă atenția, Lorna o întrebă:

– Ce strălucește la gâtul tău? Ariadna își ridică gulerul pijamalei și lăsă să se vadă un colier de acvamarine. Întotdeauna dormi cu lanțul la gât?

– Mama mi l-a dăruit, în dimineața asta. Au fost ale ei. Le-a primit în dar de la tatăl ei atunci când s-a căsătorit. Lorna admiră reflexiile strălucitoare ale pietrelor.

– Sunt frumoase.

– Pentru mireasa lui Jason o să fie smaralde, o informă Ariadna.

– Ce drăguț, spuse Lorna, întrebându-se de ce se simțea dintr-o dată în defensivă.

– Aveți o astfel de tradiție în familia voastră, Lorna?

– Nu prea facem parte din exact aceeași ligă, îi răspunse Lorna morocănoasă, înșurubând o lentilă albastră și concentrându-se asupra obiectivului aparatului de filmat. Ariadna deveni confuză.

– Ce înseamnă asta? Nu înțeleg, această… ligă?

– Înseamnă că noi nu avem nici o bijuterie pe care s-o dăm mai departe în familia noastră, îi răspunse Lorna. Noi nu suntem deloc bogați.

– Dar tu ai bijuterii foarte frumoase, insistă cealaltă fată. Ai argint mult, și la petrecere am observat că purtai niște frumoase turcoaze.

– Erau ale mamei mele. Apăsă pe un buton și scoase filmul.

– Vezi! strigă Ariadna. Și mama ta ți-a dat o bijuterie. Încercând să schimbe subiectul, Lorna îi spuse:

– Întinde-te peste pătură, și umezește-ți buzele pentru următoarea poză.

– Parcă spuneai că nu trebuie să pozez, îi reaminti Ariadna.

– Da… ei bine… doar de data asta. Vreau s-o fac din cauza… luminii ce strălucește pe cuvertură, improviză Lorna. Ascultătoare, Ariadna își linse buzele și se așeză peste cuvertura din pânză de in. Apoi spuse:

– Te deranjează faptul că suntem bogați? Într-un fel, spusele ei o luară prin surprindere.

– Să mă deranjeze? Bineînțeles că nu. O fotografie din unghiuri diferite, însă era conștientă de privirea verzuie a Ariadnei, care o urmărea cu atenție.

– Eu cred că da, spuse ea, dar noi nu am fost dintotdeauna bogați. Străbunicul meu a fost un țăran sărac. Am muncit pentru tot ce avem acum. Nu suntem… cum se spune? Aristocrați.

Punându-și deoparte aparatul, Lorna se așeză pe marginea patului.

– Îmi pare rău, Ariadna, spuse ea. Ai dreptate. Devin tensionată când mă gândesc la diferențele dintre noi.

– Eu nu sesizez nici o diferență, spuse tânăra fată zâmbind. Eu port acvamarinele mamei mele și tu porți turcoazele mamei tale.

– Dar tu ești din Creta și eu sunt din Canada, murmură Lorna.

Râzând, Ariadna sări lângă prietena ei.

– Și amândouă suntem femei și avem aceleași sentimente. Își puse brațul pe umerii aplecați ai Lornei. Știi ce cred eu? Eu cred că tu ai sufletul unui țăran, Lorna. Nu ai încredere în nimic care nu ți-e familiar. Dar și noi suntem niște țărani! Deci vezi, nu poate exista nici o diferență între noi.

– Faci ca totul să pară atât de simplu. Mohorâtă, Lorna se ocupă din nou de aparatul de fotografiat.

– Dar este atât de simplu, insistă Ariadna. Și acum încetează să te mai preocupi atât de tare de nunta mea că mă supăr. Ochii ei, atât de asemănători cu cei ai lui Jason, sclipiră răutăcios. Și reacționez urât când mă enervez deoarece am moștenit tempermentul familiei Peritakis.

Ușa se deschise și doamna Peritakis, ca un vapor tăind valurile, se repezi înăuntru.

– A sosit coafeza, își anunță ea fiica. Repede, Ariadna. Trebuie să faci baie și apoi să te îmbraci. Lorna se îndreptă spre ușă.

– Vă las singure, spuse ea.

– Nu vreau să crezi că te alung, Lorna, zâmbi doamna Peritakis.

– Nici nu faceți asta, însă vreau să mai fac niște poze cu pregătirile de afară, îi spuse Lorna. Adevărul era însă că simțea o nevoie copleșitoare de a-l vedea pe Jason. Voia să stea în preajma lui și să simtă magia care o cuprindea întotdeauna în prezența lui.

Se duse mai întâi în spatele casei. Vasily tocmai sosise în vechea lui mașină uzată încărcată cu tăvi pline cu chifteluțe reci cu aromă de lichior și asezate sub un strat de frunze de lămâi. În mașină se mai afla și un coș mare cu pâine și multe feluri necunoscute și picante de brânză. O salută pe Lorna vesel și se repezi în casă.

Multe mașini străine erau parcate pe alee și de copaci erau priponiți măgari, și era un întreg du-te-vino, o mulțime de oameni cărând scaune și flori pentru petrecere. Surprinse în câteva poze această agitație și apoi se îndreptă spre mesele din răchită care fuseseră așezate la umbra copacilor. De aici putu zări spatele lat al lui Jason. Stătea în fundul grădinii, îmbrățișând cu privirea întreaga vale. Când auzi sunetul pașilor ei, se întoarse.

– Lorna! Bună dimineața, iubita mea. O apucă de mână și i-o puse sub brațul lui. Tocmai mă gândeam, îi spuse el. Mă gândeam ce repede au trecut anii. Parcă ieri o purtam pe Ariadna pe umeri prin aceste livezi. Era un bebeluș. Și acum a venit timpul s-o dau în grija soțului ei. În sinea ei, Lorna se gândi că o făcuse pe sora lui să pară ca un teren care trecea de la un proprietar la altul, dar nu putu spune decât atât:

– Kosti pare foarte drăguț totuși.

– Este un bărbat de treabă, fu de acord Jason. Îmi pare bine că o să-l am de cumnat. Și a fost o dragoste reciprocă. Ăsta chiar e un noroc.

– Și dacă n-ar fi fost, te-ai mai fi bucurat să-l ai de cumnat? îl întrebă Lorna, și când el o privi pătrunzător ea continuă: adică Ariadna trebuia să se căsătorească cu cineva ales de familie în loc de cineva ales de ea?

– Chiar crezi că aș fi forțat-o pe Ariadna să se căsătorească împotriva voinței ei? întrebă el, supărat.

– Ei bine… nu… dar căsătoriile sunt câteodată aranjate în Creta, nu-i așa?

– Sigur. Și de obicei cu succes. Voi nord americanii aveți oroare de căsătoriille aranjate. Totuși părinții mei au avut o căsnicie lungă și fericită… care fusese aranjată de bunicii mei. Maxilarul lui se încordă. Aș putea spune chiar că rata divorțurilor este mai scăzută cu 10% în comparație cu voi.

– Nu-i adevărat! Pun pariu că sunt o groază de căsnicii nefericite în Creta, dar pentru că este așa de greu să obții un divorț în această țară… mai ales femeile… oamenii pur și simplu nu încearcă.

– Păcat că nu citești încă foate bine în greacă să înțelegi ce scrie în ziar, îi spuse el trufaș. Astfel ai ști că legile noastre în ceea ce privește divorțul s-au schimbat. Cineva poate obține divorțul printr-un consens comun după o separare de patru ani. De asemenea, zestrea nu mai este obligatorie.

– Vrei să spui că soțiile nu mai sunt evaluate în capre și măslini, răspunse ea acid. Mâna lui o strânse de braț.

– Îmi vine câteodată să te scutur zdravăn, Lorna, îi spuse el. Să fac în așa fel încât să înțeleagă și capul ăsta blond al tău.

– Nu cred că nu înțeleg. Deveni rigidă.

– Probabil că nu. Dar ești foarte nedreaptă. Nu m-ai întrebat o dată ce părere am despre aceste lucruri? S-ar putea să te surprindă faptul că întotdeauna am considerat zestrea ca fiind o tradiție crudă, de asemenea și lipsa drepturilor soțiilor. Însă datorită faptului că trăiesc într-un sat din Creta tu presupui – fără să mă întrebi măcar – că sunt de acord cu toate vechile tradiții. Mă insulți, draga mea, termină el încet.

– Nu vreau să te jignesc. Dar ești atât de mândru de faptul că ești cretan. Și asta include și vechile tradiții desigur, insistă ea. El aprobă din cap.

– Unele dintre ele sigur. Și nu-mi plac femeile care vor să se impună.

– Cui îi plac?

– Ai amintit de Carol noaptea trecută. El continuă să privească spre vale. Una dintre cele mai dezagreabile trăsături ale ei era o oarecare dorință de a se impune.

– Mama ta a crezut că o să vă căsătoriți.

– Mama mea este o femeie cu o imaginație bogată. Lorna sa eliberă din strânsoarea brațului lui.

– Hai, Jason, nu-mi servi asta! Doar n-o să negi că ai fost atras de ea, nu-i așa? Te rog, spune-mi că nu.

– Bineînțeles că am fost atras de ea. Este o femeie frumoasă iar eu sunt un bărbat normal. Se uită în jos spre Lorna, cu ochii pe jumătate închiși. Dar curând mi-am dat seama că o căsătorie cu o astfel de femeie ar fi fost o mare greșeală. Ar fi dus la neplăceri pentru amândoi.

– Pentru că era din America? Așa cum sunt și eu.

– Pentru că era Carol! Ajunsese la capătul răbdării. Și pentru că a refuzat să mă accepte pe mine… și de unde veneam. Era de acord cu toate mai puțin originea mea. Era o situație imposibilă.

– Cred că te-a durut totuși… la momentul respectiv. Se simțea ca și cum și-ar fi pus sare pe o rană deschisă gândindu-se la sentimentele lui pentru Carol, dar părea că nu are puterea să se oprească. El îi răspunse cu o voioșie care pe ea o tulbură.

– Nu neapărat. Pe termen lung n-a însemnat nimic mai mult decât sfârșitul unei aventuri plăcute de-o vară.

– Aventură plăcută de-o vară, repetă ea, și fraza îi îngheță inima.

El își puse brațul în jurul umerilor ei, și o porniră împreună încet spre casă. Lumina soarelui se strecura printre frunze, formând cercuri de aur pe poteca din fața lor.

– Dar trecutul tău, Lorna? o întrebă el. Cum se face că o femeie așa frumoasă ca tine este încă nemăritată?

– Oh! Am fost cerută de câteva ori, încercă ea să pară detașată. Aproape că am ajuns la altar odată, dar…

– Dar? Se uită spre ea serios.

– M-am gândit mai bine...

– Din cauza carierei?

– Ceva de genul ăsta, îl aprobă ea, și el îi eliberă cotul și începu să meargă mai repede.

Mă întreb oare de ce nu i-am spus adevăratul motiv, se gândi ea. De ce nu i-am spus că John nu voia să aibă grijă de mine. Și că o parte din mine tânjește după cineva care să mă protejeze chiar dacă pot să am și singură grijă de mine. Dacă m-aș fi măritat cu John eu aș fi fost cea puternică… partenerul dominant… și nu vreau asta. Dar fu incapabilă să găsească cuvintele potrivite, așa că nu mai spuse nimic.

Ajunseră în fața casei și Jason se uită la ceasul de la mână.

– Este timpul să ne pregătim. Tristă, Lorna simți că el se detașase oarecum de ea.

– Ne vedem la biserică! spuse ea forțându-se să pară veselă și el îi zâmbi, însă ochii lui erau posomorâți.

Urcă repede pe scări până la ea în cameră conștientă de norul ce plana asupra capului ei. Nu-i era ușor că se îndrăgostise de Jason Peritakis, reflectă ea, dar era conștientă că dacă el era acum rezervat față de ea era numai din vina ei. Nu făcuse nimic care să infirme imaginea femei preocupată numai de carieră. Femeia care considera căsătoria un obstacol ce trebuie evitat. Mici semne de întrebare care-l făcuse să devină mai rezervat.

Prima fotografie cu Ariadna în rochie de mireasă o făcu în camera de zi de la parter. Ariadna arăta ca o statuie în rochia albă de mătase. Avea prinsă în părul negru mătăsos o diademă de perle care îi ținea voalul scurt ce flutura ușor ca un nor. Ținea în mână un buchet din flori de caprifoi crem amestecate cu niște flori purpurii care, înfloriseră în fața geamului de la camera obscură. Era transfigurată de fericire.

– Ești atât de frumoasă, spuse Lorna, surprinsă să constate că i se pusese un nod în gât la vederea radioasă a tinerei mirese.

– Rochia e foarte reușită, spuse doamna Peritakis apărând de după un colț. Vorbea cu o relaxare voită, care însă nu o păcăli pe Lorna, sub calmul aparent mama era copleșită de emoții.

– Este mai mult decât rochia. Luându-și aparatul din geantă,Lorna îi spuse Ariadnei: Strălucești ca o sută de lumânări, și fata îi zâmbi ușor. Aproape că tremura de fericire. Dintr-o dată emoția o cuprinse din nou pe Lorna, și înghiți în sec. Haideți să vă fac o poză împreună, spuse ea răgușit și își făcu de lucru aranjându-le într-o anumită poziție. Ai un buchet superb, Ariadna. Am recunoscut florile de caprifoi, bineînțeles, dar ce flori sunt celelalte? Nu le cunosc.

– Au fost ideea lui Jason, spuse Ariadna. Am vrut ca buchetul de nuntă să fie din florile din grădină, și el mi-a

sugerat să culeg câteva flori din Copacul Castității… cel care crește în fața geamului camerei tale obscure. S-a gândit că sunt adecvate. Ea roși.

– Sper să fie, într-adevăr, răspunse mama ei, netezind-și rochia din mătase gri. Zâmbi spre copila ei. A fost cel mai… perceptiv gând al fratelui tău.

Lorna cunoștea semnificația fecioriei pentru bărbatul cretan, și se abținu cu greu să nu întrebe dacă mireasa nu avea aceleași așteptări în ce-l privește pe mire. Știa că o astfel de întrebare era de neînțeles pentru doamna Peritakis și Ariadna, și că ziua aceasta nu era făcută pentru a discuta o astfel de problemă. Pentru a-și abate gândul mai făcu niște poze pe care nu și le propusese.

După un timp se auzi o bătaie în ușă și una dintre menajere, îmbrăcată în ce avea ea mai frumos, intră în cameră. Exclamă de uimire la vederea tinerei sale stăpâne și schimbă câteva vorbe cu doamna Peritakis, care dădu din cap și îi spuse apoi să se retragă.

– Este timpul să plecăm, îi spuse doamna Peritakis Lornei. Mașina mă așteaptă, dar poate vrei să faci niște poze cu Ariadna și Jason în timp ce pășesc spre biserică.

– Mamă… floarea ta! strigă Ariadne luând un singur fir de trandafir purpuriu din vază și rupându-i tulpina. Cu mare ceremonie i-l dădu mamei sale, care o sărută pe

frunte înainte să și-l pună, așa cum era tradiția în partea dreaptă a rochiei. Plină de tact, Lorna se retrase, lăsându-le singure pe amândouă, mamă și fiică.

Când ajunse pe șosea putu să vadă grupuri de oameni, unii dintre ei servitorii casei, mergând hotărâți pe drumul ce ducea spre sat. Erau cu toții gătiți, și majoritatea celor bătrâni purtau costumul național, femeile rochiile lor negre brodate la guler și manșete, iar bărbații, mulți dintre ei călare pe măgari, își arătau cu mândrie ghetele lustruite cu ulei de castane special pentru ocazie.

Lorna coborî și ea dealul, salutând oamenii pe lângă care trecea, apoi se așeză pe o piatră pentru a avea o poziție bună să facă poze atunci când va sosi mireasa.

Putea vedea biserica de aici. Aceasta era plină de oameni, și cei care nu mai avuseseră loc înăuntru, stăteau lângă ușă ca albinele în jurul stupului. Îi zări de aici pe Susan și Harvey prin mulțime, de asemenea și pe Kosti, elegant îmbrăcat într-un costum negru, cu floare la butonieră, așteptând lângă ușa bisericii.

Lorna își ridică aparatul de filmat și se concentră asupra ultimei curbe a drumului. Însă când mireasa și fratele ei își făcură în sfârșit apariția mâna începu să-i tremure.

Într-o lumină scânteietoare, rochia Ariadnei, ca zăpada, părea ca un briliant, făcând-o să pară că vine din altă lume. Însă nu imaginea Ariadnei o orbi, ci a lui Jason

îi tăie respirația. Era îmbrăcat în costum cretan. Pantaloni largi din mătase neagră, și în jurul taliei subțiri avea prinsă o eșarfă roșie. Cămașa lui de un alb imaculat contrasta puternic cu jacheta scurtă de culoare neagră. Ghetele lui străluceau ca antracitul. Pe cap purta tradiționalul fes negru, cu marginea din mărgele negre care îi cădeau pe fruntea înaltă. Putu să-i vadă mânerul strălucitor al pumnalului de la mijloc. Niciodată nu arătase mai impunător ca acum. Întreaga impresie pe care o degaja era de-o eleganță feroce. Arăta ca un bandit din secolul XVIII. Periculos și incitant.

Lorna își reveni repede și se apucă să-i urmărească cu aparatul. Când ajunseră la locul unde aștepta Kosti, dădu mâna surorii sale mirelui. Zâmbind, Kosti o sărută pe buze, și apoi intrară în biserică, cu Jason în spatele lor.

Lorna își puse deoparte aparatul și se îndreptă spre mulțime. Biserica gemea de lume, dar ea reuși să-și facă loc și să ocupe o poziție bună de unde putea vedea mirii stând în fața altarului. Patru fetițe îmbrăcate în alb, cu cunună de flori prinsă în păr, țineau în mână lumânările subțiri care pâlpâiau. Parfumul care venea dinspre masa cu flori ce decorau biserica se amestecase cu mirosul de tămâie. Un preot cu barbă, al cărui veșmânt din brocart auriu strălucea bogat în lumina tremurândă, ținea slujba. Nu se auzea nici un fel de muzică, în afară de preotul care îngâna un cântec și sunetul intermitent al clopoțelului.

Ochii Lornei se înceţoşară. Se gândi că niciodată nu mai fusese martoră la ceva atât de frumos. Privi printr-o perdea de lacrimi cum verighetele de aur fură puse pe degetele mirilor şi apoi schimbate între ei, de trei ori. Apoi întreaga mulţime începu să se agite în momentul în care Kosti şi radioasa lui mireasă deveniră soţ şi soţie.

Lorna se poticni când ieşi afară în lumina soarelui încercând să-şi şteargă lacrimile. Ce se întâmplă cu mine? se gândi ea. Ştiu că este normal să se plângă la nunţi, dar deja devine ridicol! Tânjea, cu fiecare fibră a corpului, să stea lângă Jason, aşa cum Ariadna stătuse mândră lângă viitorul ei soţ, legându-se printr-un ritual solemn şi sacru.

Susan o zări şi veni spre ea.

– Ce nuntă superbă, eh, Lorna? Când aceasta nu-i răspunse imediat, ea privi atent la ochii umezi ai prietenei sale şi spuse: Chiar te-a mişcat, nu?

– Poţi să spui şi aşa, fu de acord Lorna, ştergându-şi ochii cu o batistă. Cred că devin mai sentimentală pe măsură ce îmbătrânesc.

– Nimic rău în asta, zâmbi Susan, dacă aş fi putut intra în biserică să văd ceremonia, cred aş fi umplut găleţi. Nunţile mă dau peste cap total.

– Eşti o fată drăguţă şi bună Susie, o necăji Lorna, desfăcându-şi aparatul de filmat, aminteşte-mi să-ţi cumpăr o pelerină de ploaie pentru următoarea nuntă.

– Mai degrabă mă ajuți să cumpăr o rochie de mireasă, îi spuse Susan într-un suflet. Lorna se opri și lăsă aparatul deoparte.

– Susie! Vrei să spui că tu și Harvey? Susan dădu din cap energic.

– Încă nu e nimic oficial, dar mi-a spus să mă gândesc la asta, și eu am acceptat. Nu că aș avea nevoie, se bâlbâi ea din cauza emoției, nu am nici cea mai mică îndoială. Suntem cu adevărat nebuni unul după celălalt și avem atâtea în comun…

– Da, răspunse Lorna melancolică, da, aveți.

Nu mai avură timp să termine discuția deoarece în acel moment Ariadna și Kosti ieșiră din biserică. Mulțimea strigă în cor la vederea mirilor și cele patru fetițe fugiră în întâmpinarea lor pentru a arunca cu orez și flori în ei. Cuplul începu să râdă și încercă să treacă de acest baraj, apoi Kosti își sărută soția, în aplauzele mulțimii încântate, și o porniră pe drumul ce ducea spre vilă, urmați de tot satul.

Jason, al cărui cap și umeri se distingeau perfect în mulțime datorită înălțimii, își făcea loc cu coatele pentru a ajunge la Lorna.

– Aici erai draga mea! Ai reușit să faci multe poze? o întrebă el.

– Două role de film până acum, spuse ea plesnind cu palma geanta unde pusese filmele.

– Lasă-mă să o duc eu. Luă geanta din mâna ei și o aruncă pe umărul lui lat. Și, ia zi, ți-a plăcut până acum micuța noastră nuntă de țară?

– Micuță? Cred că jumătate din Creta e aici, chicoti ea.

– Și o bună parte din Atena, să știi, zâmbi el.

– Este o nuntă frumoasă, Jason. Îmi doresc una la fel. Se gândi imediat că din păcate sunase ca o rugăminte așa că adăugă: dacă mă căsătoresc vreodată, vreau să spun.

– O spui de parcă a fi o pedeapsă, zise el. Deși Lorna își dădu seama că el nu glumea, totuși păstră tonul glumeț.

– Te referi la a mă închide de una sigură într-o celulă capitonată și a arunca cheia?

– Așa vezi tu căsătoria? Gura îi deveni severă.

– Niciodată nu m-am gândit foarte serios la căsătorie ca să spun adevărul. Ea făcu câțiva pași înaintea lui. Lasă-mă să fac câteva poze cu tine în costumul ăsta, îi spuse ea ascunzându-se în spatele aparatului. El făcu câțiva pași mari și o ajunse din urmă.

– N-o să poți să te ascunzi toată viața în spatele aparatului de fotografiat, Lorna, îi spuse el ușor. Într-o zi viața o să te ajungă din urmă și atunci o să consideri aparatul drept o companie jalnică.

– A fost o companie destul de bună până acum. Trebui să se forțeze să-și păstreze vocea calmă, din cauza lacrimilor infame care o copleșiseră în biserică și care amenințau acum să se întoarcă.

– Atunci te las cu asta. Îi dădu brusc geanta de pe umăr. Nu vreau să te mai reţin… din lucru.

– Jason, fie-ţi milă! se jelui ea slab, dar el deja plecase.

Două lacrimi sărate îi umplură ochii şi îşi făcură drum spre obraz. Dintr-o mişcare bruscă îşi şterse lacrimile cu podul palmei. Inspiră, inspiră, inspiră!, îşi spuse ea, în încercarea de a-şi recăpăta calmul pentru a putea controla astfel emoţiile stupide care o năpădiseră. El înţelesese totul greşit. Însă recunoscu în sinea ei că era nevoie de un psiholog care să înţeleagă ce voise ea să spună. În încercarea de a-şi salva propriul orgoliu, îl rănise pe al lui. Orgoliul ei lucrase din nou. Mândria ei încăpăţânată şi stupidă.

Secătuită de tot zelul, ea ridică aparatul de fotografiat şi privi atent spre mulţimea ce se rărea în drumul ei spre vilă, şi prin obiectivul aparatului zări silueta înaltă a lui Jason. El se întorsese şi se grăbea spre ea. Când ajunse lângă, ea îi spuse:

– Lorna, nu suport să mă cert cu tine.

Ea fu atât de uimită de faptul că Jason…Jason cel mândru de moştenirea lui cretană… se întorsese să îşi ceară scuze, încât nu fu în stare decât să-l privească înmărmurită cu ochii ei albaştri şi cu genele pline de lacrimi.

– Lorna… ai plâns. Orgoliul ei o făcu să nege imediat. Apoi însă suspină şi recunoscu că da, puţin.

– Oh! Iubita mea! O trase lângă el şi începu s-o mângâie pe păr, ignorând privirile curioase ale sătenilor.

Lorna se simțea ca un copil ce se rătăcise și în sfârșit se afla în siguranță acasă. Iartă-mă, Lorna, îi șopti el. Iartă-mă. Nu vreau să te rănesc.

– Am fost o proastă, mormăi ea cu fața îngropată în cămașa lui de mătase, eu sunt cea care trebuie să-și ceară scuze. El îi cuprinse fața cu palmele lui puternice.

– Hai mai bine să nu mai vorbim despre asta, îi zâmbi el strâmb. Hai pur și simplu să ne iertăm reciproc și să fim prieteni din nou. Ea dădu din cap confuză.

– Prieteni. Zâmbetul ei apăru ca soarele de după furtună.

– Și acum trebuie să ne grăbim dacă nu vrem să înceapă petrecerea fără noi. Încă o dată îi luă bagajul și o apucă ferm de mână, întrebând-o: Sandalele tale? Merge să alergi cu ele?

– Ei bine, nu sunt făcute după standardele olimpice, agită ea un picior spre el, dar cred că o să facă față. El zâmbi.

– Atunci ține-te de mine. Cine știe poate o să câștigăm medalia de aur, și o luară la fugă, râzând împreună ca doi copii.

Lumea se așezase deja la mesele lungi de sub copaci când Jason o conduse pe Lorna la un scaun de la masa mirilor. Apoi își ocupă locul lângă mama lui, care stătea așa cum dicta tradiția lângă fiica sa. Doamna Peritakis se uită pe sub gene la fața îmbujorată a Lornei, și aceasta

simți cum se colorează și mai mult sub cercetarea atentă a femeii. Apoi doamna Peritakis ridică paharul de vin.

– Pentru Lorna, spuse ea cu căldură, pentru Lorna care este mai mult decât un oaspete. Ea zâmbi cu înțeles spre fiul ei, și Lorna simți cum un val de fericire îi cuprinde tot corpul. Jason ridică și el paharul și înainte să bea picură câțiva stropi din vin pe pământ.

– Ca să le mulțumim zeilor pentru recolta bogată, îi spuse el Lornei. Un țăran cretan dă întotdeauna ceva înapoi pământului.

– Mi se pare corect și potrivit, răspunse Lorna, stropind generos pământul cu vin din propriul pahar, în timp ce Jason și prietenii lui râseră și aplaudară. Nikos care-l privea de câteva minute revoltat pe Jason, spuse:

– Eu nu-mi irosesc vinul pe asemenea superstiții tâmpite.

– Poate ar fi bine s-o faci, izbucni Lorna fără să se gândească. O cascadă de râs ce nu mai putea fi stăpânit izbucni în jurul mesei.

– Probabil că ar trebui să copiem obiceiul strămoșilor noștri și să diluăm vinul cu apă, spuse Jason cu diplomație, ridicându-și paharul din cofa cu apă. Lorna îl imită. El zâmbi la vărul lui cel îmbufnat. În sănătatea ta, Nikos! Însă Nikos refuză toastul.

Ospățul dură mult, fu zgomotos și plin de haz. Mâncară friptură de miel și ied aromată cu mirodeni și

usturoi. Apoi mai erau farfurii întinse, pline cu roșii, și castane purpurii, cu cartofi de munte crocanți și boluri umplute cu salată amestecată cu brânza feta și măsline. Mai era fasole, și ceapă și morcovi. Mai erau de asemenea ardei roșii, verzi și galbeni în ulei și suc de lămâie, și castraveți în iaurt. Și când toate acestea fură terminate bucătarii aduseră dulciurile. Mai întâi un tort uriaș pe care mirii îl tăiară cu pumnalul lui Jason. Apoi o prăjitură cu nucă specific grecească în onoarea mirelui, și o prăjitură cu ciocolată, și bucăți albe ca marmura de halva, bomboane spiralate și subțiri. Și tăvi după tăvi pline cu prăjituri învelite în hârtie aurie, argintie și purpurie, ispititoare și suculente. Și apoi, când și ultima farfurie fu dată la o parte, și din tortul de nuntă nu mai rămăseseră decât câteva firimituri, farfurii întinse umplute cu migdale alb și roz zaharisite fură oferite oaspeților. Lorna dădu din cap.

– Oh! Nu mai pot, spuse ea. Nu mai pot să mănânc nici o înghițitură.

– Trebuie să iei măcar una, Lorna, îi spuse Ariadna din capătul celălalt al mesei. Nu s-o mănânci. Să o pui sub pernă diseară. Ca să-l visezi pe cel cu care te vei mărita.

– Noi facem același lucru cu tortul de nuntă. Trebuie să recunosc că migdalele zaharisite nu lasă atâta mizerie. Luă o migdală roz și o puse în geantă. Probabil că o să visez pe cineva cu totul nepotrivit. Întotdeauna mi se întâmplă așa.

Apoi oamenii se lăsară pe spătarele scaunelor și își sorbiră vinul și începură să se joace cu florile ofilite ce decorau masa. Profesorul Spanakis își luă chitara și începu să cânte. Bucătarul din sat aduse o vioară și cei doi se acompaniară reciproc intonând un cuplet.

Jason veni ușor în spatele ei și se așeză pe un scaun de lângă ea.

– Cântă mantinades, spuse el. Ai auzit de el? Este transmis de la o generație la alta și adaptat pentru ocazii speciale. Ascultă cu atenție și o să recunoști unele dintre nume. El îi luă mâna într-a sa și începu să se joace absent cu degetele ei fine, și Lorna se gândi că niciodată nu fusese atât de fericită. Spre după-amiază soarele scălda întreaga vale într-o lumină caldă-aurie.

Jason îi dădu drumul la mână, apoi începu să cânte el însuși. Avea o voce plăcută, necultivată dar clară. Apoi Lorna își auzi numele într-un vers, și un val de plăcere îi străbătu întreg corpul. De partea cealaltă a mesei o zări pe Ariadna zâmbind și ridicându-și paharul cu vin în cinstea fratelui ei.

Muzica încetă și pentru câteva secunde se așternu liniștea. Apoi patru instrumentiști din sat începură să cânte vals. Mireasa și mirele deschiseră dansul, și în scurt timp ringul de dans deveni neîncăpător pentru cuplurile ce dansau. Jason își puse brațul în jurul mijlocului Lornei și li se alăturară celor de pe ring.

Dansară bine împreună, în pofida terenului aspru, și Lorna se lăsă în voia brațului lui puternic, și a trupului lui zvelt lipit de al ei. Ritmul deveni din ce în ce mai rapid, și în final ea îl imploră râzând să se oprească.

– Am băut prea mult vin, Jason… dacă o să mă mișc mai repede o să leșin.

Părăsiră locul de dans și se așezară sub umbra copacilor. El îi aduse un pahar plin cu limonadă proaspătă pe care ea începu să o soarbă cu poftă, bucurându-se de gustul acrișor și răcoritor.

El îi netezi o șuviță de păr blond ce-i căzuse peste fața încălzită și îi spuse:

– Îmi pare rău că trebuie să te părăsesc dar trebuie să dansez și cu invitatele draga mea. Se aplecă spre ea și mirosul de vin al respirației lui îi mângâie obrazul. Dar dacă o să dansezi cu unul dintre mitocanii aia din Atena, îi arătă el spre un grup de bărbați pe care îi cunoștea de la petrecerea de logodnă, am să te omor. El îi zâmbi, dar se simțea amenințarea în vocea lui.

– Și apoi o să mergi la închisoare, nu-i așa, Jason? îi spuse ea calm, uitându-se fix la el. El făcu o pauză și respiră adânc.

– O să mă înfurii foarte tare dacă o să te văd dansând cu unul din ăia, îi spuse el.

– Chiar dacă, în timp ce dansăm, îi povestesc despre noi?

– Despre noi? Nu văd…

– Gândește-te, Jason. Se ridică pe vârfuri și îl sărută pe obraz. Amintește-ți că te iubesc, îi spuse ea, însă asta nu-ți dă dreptul să-mi spui cu cine pot să dansez și cu cine nu. El își puse mâna peste umerii ei și ea îi simți palma fierbinte prin șifonul subțire.

– Aici ai dreptate, fu el de acord, ai tot dreptul să-ți alegi partenerul de dans. Însă vreau să-ți amintești că aș prefera să refuzi invitațiile admiratorilor tăi atenieni. Îi atinse ușor fruntea cu vârful buzelor și se îndepărtă.

Lorna suspină ușor și încercă să se relaxeze. În sfârșit o discuție de-a lor nu se transforma într-o ceartă. Și deși nu câștigase războiul, se gândi că i-a dat destule idei la care să se gândească. Poate că până la urmă o să învețe să-l controleze pe Jason. Să se adapteze în lumea lui. Știa că-l iubește destul de mult ca să facă compromisuri… numai dacă ar învăța și el…

– Uf! Cred că am dat jos două kilograme! se căina Susan lângă ea, alături de Harvey, gâfâind în urma valsului. Ce bei acolo?

– Limonadă. Jason mi-a adus-o.

– Iubitule, te duci să aduci și pentru noi?, îl imploră Susan pe Harvey care abia mai respira.

– Bineînțeles, pufăi el, dorința dumneavoastră este ordin pentru mine, Prințesă. Și tu, Lorna? Vrei încă una?

– Nu, mulțumesc.

– De ce nu stăm jos? spuse Susan. Observă un grup de scaune de grădină libere. Ne găsești acolo, iubitule. O.K.?

Cele două fete se așezară și priviră leneș spre cei ce dansau. Lorna observă la un moment dat figura lui Nikos cu privirea pierdută în depărtare peste livada de portocali. Probabil nu e băutură destulă pentru el, se gândi ea și apoi și-l scoase din minte complet.

– Ce petrecere grozavă, suspină Susan. Niciodată nu m-am distrat atât de bine!

– Minunată, fu de acord Lorna.

– Și ce zici de bătrânul Spanakis? Să cânte melodiile alea? Cine ar fi crezut că poate să fie și așa? Vorbele Susanei îi reamintiră faptul că Jason îi inclusese numele în cântecul de mai devreme, și zâmbi misterios.

– Mmmm! Profesorul Spanakis pare să fie într-o formă bună, spuse ea.

– Bună? Este aproape angelic! Chiar a dansat cu mine, o informă Susan.

– Minunile nu vor înceta niciodată să mă uimească! zâmbi Lorna. Trebuie să fie efectul nunții.

– Asta și micul cap, îi răspunse Susan, făcându-și vânt cu mâna grăsuță. Lorna o privi, neînțelegând nimic.

– Micul cap?

– Bineînțeles! Tu n-ai aflat de noua descoperire. Mulțumesc, iubitule, îi spuse ea lui Harvey, care apăru cu

două pahare de limonadă în mână. Lorna nu știe de micul cap, îi spuse ea lui în timp ce sorbi cu poftă din licoarea delicioasă

– Harvey, despre ce vorbește? îl întrebă Lorna. Spune-mi tu. Nu înțeleg nimic de la ea.

– Ei bine, ieri după-masă, în timp ce voi cutreierați prin Iraklion, am făcut cea mai mare descoperire de până acum. Așezându-se lângă doamna inimii lui, începu să bea din limonadă.

– Ei bine? Continuă! îl îndemnă Lorna nerăbdătoare. Începea s-o enerveze. După o înghițitură sănătoasă el, continuă:

– Un cap mic de femeie, din teracotă. Majoritatea desenelor de pe el s-au șters, totuși este într-o stare remarcabilă. Se poate distinge ceva. Pot să spun la prima vedere că datează de la mijlocul perioadei Minoiane. Cred că măsura vreo 7cm. Ți-am răspuns la întrebare?

– Dar este minunat! exclamă Lorna, abia aștept să-l văd.

– Ei bine, o să ai ocazia să-l fotografiezi luni, îi reaminti Susan.

– Yeah! Apoi îl trimitem direct la muzeu, spuse Harvey. Spanakis se gândea să-l trimită de vineri chiar, dar cred a vrut să se mai bucure de el în acest weekend. Dar totul e secret. Nu trebuie să spunem nimănui care nu are legătură cu șantierul. Din motive de securitate. Mai luă o înghițitură din băutura răcoritoare.

– Mă întreb dacă Jason știe, spuse Lorna dintr-o dată.

– Cred că Spanakis o să-i spună la un moment dat, îi zise Harvey, mai ales că este vorba de pământul lui.

Cei trei mai discutară pe marginea subiectului câteva minute, apoi Lorna se scuză și plecă să-l caute pe Jason. Voia să împartă cu el bucuria acestei descoperiri. Din cauza situației lui financiare, și a interesului mare pentru istoria insulei, știa că această descoperire o să-l bucure.

Îl găsi stând de vorbă cu un grup de persoane. El zâmbi când o văzu și o strigă:

– Lorna, vino încoace să-ți prezint pe unele dintre rudele mele! Când se apropie de el, Jason își puse posesiv brațul în jurul ei și o trase mai aproape. Lorna observă privirea celor din grup, mai ales cea a femeilor, și realiză că nu peste mult timp întreg clanul Peritakis va ști de legătura lui Jason cu fata din Canada. După câteva minute grupul se risipi Jason și Lorna rămânând singuri.

– Familia mea te place, spuse el cu satisfacție, mi-am dat eu seama.

– Ei bine, și mie îmi place de ei, îi răspunse Lorna, numai am impresia că sunt atât de mulți. Nu cred că o să pot vreodată să-i cunosc pe toți.

– Păi atunci mai rămâi în Creta pentru un timp, un timp mai îndelungat, îi răspunse Jason, lăsând să-i

alunece brațul de pe umerii ei pe mijlocul subțire și trăgând-o mai aproape de el. Ea se înroși de plăcere, dar nu continuă pe această temă.

– Jason, vreau să-ți spun ceva, mai ales acum că suntem singuri.

– E un secret așa mare, draga mea?, o tachină el.

– Să știi că este. Nu!… fi serios pentru un moment, chicoti ea în timp ce el o mușca ușor de lobul urechii, este în legătură cu șantierul. Îi povesti despre descoperirea micului cap de femeie, și spre surprinderea ei reacția lui fu cu totul alta decât cea la care se aștepta ea. Fața lui deveni gravă și sprâncenele negre i se uniră într-o linie încruntată.

– Spanakis nu l-a trimis la muzeu aseară? o întrebă el tăios.

– Nu. Trebuie să-l fotografiez luni, și apoi îl trimite la Iraklion. Harvey spunea că a vrut să se bucure puțin, glumi ea, cred că nu suportă să se despartă de el.

– Dumnezeule! Atâta nebunie! Surprinsă de vehemența cuvintelor lui, Lorna se dădu înapoi și-l privi atent cu ochii ei albaștri. Trebuie neapărat să-l găsesc pe Spanakis, îi spuse el făcând câțiva pași. Era atât de preocupat încât aproape că-l dădu jos pe un tânăr din Atena care dorea s-o invite pe Lorna la dans. Jason înjură înăbușit, iar inima Lornei îngheță. O să asiste acum la

scenă o de gelozie? Însă temerile ei se dovediră inutile. După ce schimbă câteva cuvinte în greacă cu acel bărbat Jason spuse:

– Îl mai ții minte pe George, iubito? Ea dădu din cap. Vrea să te invite la dans.

– Eu… eu nu știu ce să zic, Jason… este oare bine? îl întrebă cu o mină foarte supusă. Pentru un moment Jason își recăpătă zâmbetul și se uită la ea poznaș.

– Bineînțeles că este, iubita mea, îi spuse el. Sunt sigur că în privința lui George nu-i nici o problemă. Ea se ridică pe vârfuri și îl sărută pe obraz.

– Fii binecuvântat, Jason, îi murmură ea la ureche. El o mângâie pe umăr și apoi îi spuse:

– Trebuie să mă scuzi acum, merg să-l caut pe profesorul Spanakis. Și cu un zâmbet absent pe buze, plecă..

La un moment dat reapăru și Nikos, și o invită la dansul următor. Spre surprinderea ei acesta era destul de sobru. Nu era foarte vorbăreț, dar cel puțin nu se mai plânse de Jason, ceea ce era o schimbare plăcută.

Apoi se făcu timpul ca Ariadna și Kosti să plece spre Iraklion. Invitații se adunară în fața casei pentru a o vedea încă o dată pe mireasa acum îmbrăcată într-un taior de mătase bleu.

Lorna îl văzu pe Jason purtând o discuție serioasă cu profesorul Spanakis. Acesta scund și rotofei, dădu serios din cap în semn de înțelegere, și apoi se îndepărtă grăbit.

Jason privi în jur pentru a o zări pe Lorna. Apoi își făcu loc prin mulțime și veni lângă ea.

– Mergem până în port împreună cu mama, îi spuse el. Se uită la mulțimea ce se înghesuia în mașini, strigând în gura mare și călcându-se pe picioare.

– Toată lumea merge la Iraklion? întrebă ea. Se gândi că dacă mama și fiica ei intenționau să-și ia rămas bun în liniște o să fie dezamăgite.

– Toți care găsesc cu ce să meargă. Este un obicei să-i urmezi pe tinerii căsătoriți să-i vezi cum pleacă. Dar cred că Iraklion este totuși prea departe. O conduse spre Daimlerul cu care aveau să meargă. Doamna Peritakis era deja înăuntru, înconjurată de rude. Când o văzu, Lorna se dădu înapoi, dintr-o dată timidă.

– Nu vreau să deranjez, Jason, îi spuse ea, dacă nu sunt locuri… Mama lui Jason lăsă geamul în jos și strigă:

– Jason! Tu o să stai în față cu Manolis, iar pentru Lorna am păstrat un loc aici.

Observând zâmbetul doamnei Peritakis, Lorna îi mulțumi și se urcă în mașină.

Nu schimbară prea multe cuvinte pe drum. Fusese o zi lungă și plină de evenimente, și Lorna simți că acum când venise timpul ca Ariadna să se despartă de copilăria sa, mama ei era foarte emoționată.

Luna de miere aveau să și-o petreacă într-o croazieră pe Marea Egee, înainte să înceapă viața ca tineri căsătoriți în Atena, și pentru a-i întâmpina cum se cuvine iahtul era împodobit cu lumini strălucitoare, iar echipajul în uniformele albe, clasice, îi aștepta pe punte.

Ariadna, cu ochii verzi sclipind de fericire își îmbrățișă mama și fratele. Apoi veni spre Lorna care stătea discret departe de restul familiei.

– Nu-ți spun la revedere, Lorna, pentru că noi două suntem prietene și prietenii adevărați nu se despart niciodată. Lorna zâmbi.

– Fii fericită, Ariadna… de fapt știu că o să fii.

– Și tu, Lorna… și tu să fii fericită, îi șopti Ariadna, sărutând-o pe obraz. Se alătură soțului ei și împreună se urcară pe pasarelă. Apoi aceasta fu trasă pe iaht și acesta porni în călătoria de nuntă.

La țărm toți își luau rămas-bun plângând și la un moment dat cineva aruncă cu petale de trandafiri care au plutit câteva minute pe apa tremurândă, luminată de lună, înainte să dispară în adâncurile întunecate.

Jason își puse un braț în jurul mamei lui și unul în jurul Lornei și le strânse ușor în brațe. El murmură ceva în grecește și doamna Peritakis zâmbi palid și își tamponă ochii plânși cu o batistă de dantelă.

– Ai dreptate fiule, îi răspunse ea în engleză, acum trebuie să ne gândim la viitor. N-o să mai fiu tristă. Și îndată

ce se urcară în mașină, făcu un efort de a fi veselă, astfel încât la întoarcere călătoria fu însuflețită de un ritm alert al discuțiilor.

Lorna era mulțumită. Norișorul gri care planase deasupra ei în dimineața asta, dispăruse de mult. Jason fusese foarte atent cu ea în prezența familiei lui. Și chiar dacă vărul lui se uita la ea circumspect, cel puțin nu putu citi animozitate în ochii lui.

Se întrebă deodată cum ar privi rudele ei familia Peritakis în general, și pe Jason în particular, și avu sentimentul că s-ar înțelege de minune. Însă chiar când se gândea la aceste lucruri, realiză că indiferent dacă l-ar plăcea sau nu, asta nu ar schimba cu nimic sentimentele ei.

Atât de scufundată era în reverie încât nici nu sesiză că mașina ajunsese în fața vilei. Aproape că închiseră ușa când auziră un strigăt strangulat, și-l văzură pe profesorul Spanakis alergând spre ei din direcția livezilor de portocali. Era evident că alergase o bucată bună de drum, întrucât când ajunse lângă ei abia putu să-și tragă răsuflarea. În cele din urmă murmură ceva în grecește. Fața lui Jason deveni albă, și el își încleștă mâinile atât de tare încât încheieturile îi deveniră albe.

– Ce s-a întâmplat? strigă Lorna. Ce este? El o privi și ea fu șocată să-i vadă fața lividă. Ce este?, repetă ea, apucându-l de braț.

– Micul cap, îi spuse el tăios, micul cap a dispărut.

Capitolul 7

Lorna se holbă la el nevenindu-i să creadă.

– A dispărut! Eu… eu nu înțeleg.

– Un alt furt, Lorna, spuse profesorul Spanakis. Cu o mână tremurândă își îndepărtă ochelarii și își șterse fruntea umedă. Lacătul de la ușa barăcii a fost spart.

– Altceva a mai fost luat? întrebă Lorna.

– Nu! Numai capul… oricum, celelalte erau doar fragmente, valorau puțin în comparație cu capul. Își puse din nou ochelarii la ochi și se întoarse spre Jason. Numai eu sunt de vină, spuse el dărâmat. Trebuia să-l trimit imediat la Iraklion. Dar credeam că o să fie în siguranță din moment, ce este weekend și șantierul este închis. N-o să mi-o iert niciodată. Niciodată. Săracul om mai avea puțin și izbucnea în plâns.

Jason își puse brațul protector pe umerii lui și îi murmură ceva în limba lui, însă cum omulețul continua să dea din cap descurajat, el luă inițiativa.

– Mai întâi trebuie să anunțăm poliția, spuse Jason. Lorna, du-l pe profesor în casă și toarnă-i un pahar de coniac. Profesorul Spanakis începu să protesteze, însă când Jason nu-i dădu nici o atenție, el se supuse.

Lorna îl conduse în salon în timp ce Jason se duse în biroul lui să telefoneze poliției. Turnă un deget sănătos de Metaxa într-un pahar și i-l dădu șefului ei care, în pofida protestelor lui dinainte, îl luă recunoscător.

– Sunt sigură că poliția o să-l prindă repede pe vinovat, îl asigură ea, încearcă să nu-ți faci griji prea multe.

– Este problematic să mai găsească ceva. Fără îndoială hoțul a aranjat deja să vândă obiectele pe piața neagră. Este groaznic, groaznic! Și mă învinuiesc pe mine total pentru această nouă pierdere. Trebuia să pun teracota într-un loc sigur, nu s-o las într-un loc atât ușor accesibil pentru hoț.

Din moment ce Lorna înclina să fie de acord cu ce spunea el mențînu o tăcere discretă, și nu mai spuseră nimic până la întoarerea lui Jason.

El se schimbase de costumul cretan și își pusese o pereche de jeanși și un tricou de bumbac albastru, decolorat.

– Poliția o să fie aici în mai puțin de-o oră, le spuse el. Vor să vorbească cu toți cei care sunt implicați în lucrul

pe șantier imediat. Se întoarse spre Lorna și ea constată că bărbatul bine dispus, surâzător, care o tachinase și o sărutase până în urmă cu câteva minute, dispăruse. În locul lui apăruse un bărbat obișnuit să dea ordine și mai ales să fie ascultat. Vrei să-ți rogi colegii să vină aici, te rog, Lorna? Și încearcă să nu lași altora impresia că ceva nu este în regulă. Nu trebuie să răspândim vestea acestui nou furt. Oricum o să se afle destul de repede.

Ea îi răspunse că așa o să facă, și uitând de oboseală se duse în grădină să adune întreaga echipă arheologică. Reuși să se sustragă cu iscusință întrebărilor lor curioase, și într-o jumătate de oră erau cu toții adunați în camera mică și luminoasă. Jason trase jaluzelele de mătase, și în aer se putea simți deja o tensiune ce aștepta să izbucnească. Profesorul Spanakis părea că își recăpătase ceva din comportamentul lui obișnuit, și stătea deoparte, la o măsuță din lemn de trandafir. Jason se plimba însă dintr-un capăt în celălalt al camerei, nervos ca un cal pur sânge la start. Ochii lui frumoși priveau în continuare spre ușă ca să observe fiecare nou venit. Când Nikos intră în cameră, Jason arăta ca și cum ar fi vrut să-i spună ceva vărului său, însă păru să se gândească mai bine, mulțumindu-se să-i arunce o privire pătrunzătoare pe care tânărul bărbat i-o întoarse nonșalant.

Nikos o surprinsese din nou. Se așteptase să facă nazuri și să nu vrea să vină, însă el dăduse pur și simplu din cap și venise. Nici măcar nu întrebase de ce era

chemat. Când toți își găsiseră un loc și așteptau nerăbdători explicații, Jason îl rugă pe profesorul Spanakis să mai amâne anunțul cu câteva minute.

– Cred că este destul de corect dacă o întreb și pe mama mea dacă vrea să fie de față, spuse el. Vă rog să mă scuzați mă duc s-o aduc și pe ea. Se auzi un târșâit de picioare și Harvey se aplecă spre Lorna.

– Am dreptate în supoziția că hoțul nostru a lovit din nou? șopti el.

– O să afli destul de curând, îi și șopti Lorna, surprinzând privirea dezaprobatoare a profesorului.

Jason se întoarse cu mama lui. Ea îl privi compătimitor pe profesorul Spanakis înainte să se așeze pe un scaun din fundul camerei. Profesorul povesti apoi grupului ce se întâmplase. Ca și mai înainte, vorbi mai întâi în grecește, apoi în engleză. Nu încercă deloc să-și ascundă propria neglijență, și Lorna îl admiră pentru acest gest. O tăcere de gheață se lăsă peste întreaga adunare după ce el termină.

– De data asta nu sunt dispus să închei nici o înțelegere cu făptașul, adăugă el. Dintr-un minut într-altul trebuie să sosească autoritățile, și credeți-mă o să fac tot ce-mi stă în putință ca să-i ajut să-l prindă pe vinovat. Se uită cu severitate la muncitorii adunați, înainte să se reașeze lângă măsuță.

Doamna Peritakis părăsi camera, promițând să aranjeze să se facă niște cafea. Era palidă, și vocea ei de

obicei fermă acum tremura, și Lorna se întrebă din nou de ce familia Peritakis părea atât de personal implicată în acest eveniment. Trebuia să fie la mijloc din nou temperamentul cretan. Tocmai li se servise cafeaua când sosi poliția. Jason se duse să-l întâmpine pe inspector în hol, și după o discuție scurtă aranjară să vorbească cu fiecare în parte în biroul lui Jason. Harvey fu primul chemat. Susan veni și se așeză lângă prietena ei.

– Nu-i așa că-i păcat? spuse ea încet. Personal aș vrea să-i trag un șut zdravăn celui care a făcut asta.

– Îți împrumut bocancii mei de munte pentru asta, se oferi Lorna, bându-și cafeaua și înlocuind ceașca cu o alta de pe tavă. Este un sfârșit mizerabil pentru o zi așa de frumoasă.

– Jason pare dărâmat.

– Da, așa e, o aprobă Lorna. Un sentiment de tandrețe o copleși la vederea feței lui slăbite. Ar fi dat orice să fie acum singură cu el. Să-i ia capul acela obosit și mândru și să-l strângă la pieptul ei, să-i mângâie părul negru și să-l liniștească. Iubitul, iubitul meu Jason, te iubesc așa de mult, se gândi ea. În acel moment el ridică privirea spre ea și pentru o secundă umbrele negre părăsiră ochii lui și umbra unui zâmbet îi atinse buzele.

Nikos se îndreptă spre tava cu ceștile de cafea și se servi cu încă una. Tensiunea pe care ceilalți membri ai familiei Peritakis o resimțeau nu era împărtășită și de el.

Părea chiar vesel. Era plin de o voioșie reprimată, ca un om care tocmai a auzit o glumă bună și abia așteaptă s-o împărtășească cu ceilalți.

– După ce polițistul o să plece o să bem coniac și o să dansăm până în zori. Da? spuse el.

– Nu cred că o să avem dispoziția necesară, spuse Jason, dând peste el. Nikos îl privi batjocoritor.

– Ah! Nu trebuie să fii supărat. E vorba doar de-o mică statuie! Pământul este plin de astfel de comori. În locul ăsteia o să găsești o sută, îți promit.

– Nu cred că despre asta este vorba, spuse Lorna, încercând să fie cât mai reținută. Susan interveni:

– Las-o baltă, Nikos! Ridicând din umeri acesta se întoarse la scaunul lui. Jason îl urmă.

– Nu ești supărat, Nikos? îl întrebă el. Nu ești afectat de acest furt? Pentru prima oară în această seară umorul debordant al lui Nikos dispăru pentru câteva momente.

– Afectat? Pentru ce să fiu afectat? Nu are nici o legătură cu mine, declară el zgomotos

– Are legătură cu noi toți, îi răspunse Jason ironic. Cretan fiind, ar trebui să știi că acest furt se reflectă asupra întregului sat. Cu toții suntem implicați.

– Ce spui tu are legătură cu superstițiile, zise Nikos. Eu sunt un bărbat modern. Nu le dau crezare.

– Probabil că ar trebui, Nikos, îi spuse Jason încet, ți-ar aminti de rădăcinile tale. Rămase pe loc privin-

du-l atent pe vărul său care refuza să-l privească în ochi, holbându-se în continuare la ceașca de cafea.

Harvey se întoarse de la interogatoriu și acum era rândul Lornei. Din moment ce putu să relateze exact și rapid mișcările ei din ziua ce tocmai se încheiase, nu dură foarte mult, însă după aceea camera ei obscură fu cercetată cu de-amănuntul. Jason veni și stătu lângă ea în timp ce ofițerii de poliție își îndeplineau munca.

– Îmi pare rău, draga mea, îi spuse el.

– Nu este vina ta, iubitule, îi zâmbi ea. El trasă ușor cu degetul linia cearcănelor de oboseală ce-i apăruseră sub ochi.

– Ești extenuată iubito, îi șopti el, de îndată ce se termină te duci la culcare.

– Nu este prea corect față de ceilalți, spuse ea. Însă el fu de neclintit.

– Nu te contrazice cu mine, Lorna. Nu vreau să te îmbolnăvești. Te rog fă cum îți spun. Și ea fu atât de fericită că el preluase comanda și că avea grijă de ea, încât îl ascultă fără să mai zică nimic.

Cei doi polițiști o rugară să deschidă cutia în care ținea fotografiile personale. Cele pe care plănuise să le folosească în cartea sa. Goli cutia de poze ca să poată fi examinată, și Jason luă un teanc din mâna ei și începu să se uite la ele. După ce studie cu atenție un set de care fu în mod special impresionat – o serie de fotografii cu țărani la câmp, cu mâinile noduroase și aspre de muncă, o privi cu alți ochi.

– Abia acum încep să înțeleg de ce munca ta e atât de importantă pentru tine, Lorna. Ești o adevărată artistă, ai surprins adevărata esență a satului meu.

Polițiștii îi atenționară că terminaseră, și după ce le urară politicos noapte-bună părăsiră încăperea. Lorna puse fotografiile înapoi în cutie, o încuie, și istovită își îndepărtă cu o mână părul din ochi. Dintr-o dată se simți atât de obosită încât nici măcar aprobarea pe care o primise din partea lui Jason, cu privire la munca ei, nu trezi în ea entuziasmul.

Ieșind afară pe terasă și stând sub florile purpurii ale Copacului Castității el o luă în brațe strâns și ea suspină și se relaxă în brațele lui. Se ghemui și mai mult la pieptul lui, astfel încât putu să simtă mirosul lui de bărbat, și un tremur ușor de plăcere se stârni în ea. El își puse bărbia pe părul ei mătăsos.

– Îmi doresc să fi putut să te duc acum în patul meu și să te țin în brațe mele până adormi, draga mea, murmură el, și ea suspină de plăcere și se lipi și mai mult de el.

El chicoti și o sărută tandru pe păr înainte s-o împingă ușor.

– Vino! Te conduc până în camera ta. Aproape că ai adormit stând în picioare. În fața ușii o sărută. O dată pe gură și apoi pe fiecare pleoapă. Du-te direct la culcare și să mă visezi, îi ordonă el înainte s-o lase singură.

Cele spuse de el îi reamintiră de migdala zaharisită din buzunarul rochiei. O puse sub pernă, însă nu visă nimic. Și chiar dacă visase era prea obosită ca să-și mai amintească.

Ziua următoare trecu în liniște. Mai veneau încă vizitatori, oameni din alte sate care veneau să bea un pahar de vin în cinstea mirilor plecați în luna de miere. Însă în pofida acestor întreruperi ocazionale, vesele, plana un sentiment de decepție peste întreaga vilă, ca o reacție atât la evenimentul incitant de ieri, cât și la descoperirea dispariției teracotei.

Lorna abia îl văzu pe Jason. Petrecu ore în șir închis în birou fie cu profesorul Spanakis, fie cu șeful poliției, și când în cele din urmă se întâlniră, el fu de atât detașat de parcă nici n-ar fi fost cu ea. Lorna începu să se simtă neglijată. Amândoi, și el și mama sa, erau cufundați până peste cap în această afacere, și simpatia Lornei începu să dispară puțin câte puțin. Nimeni nu nega faptul că se întâmplase un lucru îngrozitor – jefuirea unui șantier arheologic, dar cineva trebuia să aibă simțul echilibrului. Din punctul de vedere al Lornei, doamna Peritakis și Jason cam exagerau lucrurile. După prânz, când Jason li se alătură ei și celor de la vilă ca să-și ia rămas bun de la niște oaspeți care tocmai plecau, îi spuse că i-a invitat pe Susan și Harvey să petreacă după-amiaza și seara la vilă.

– O să-ți țină de urât, Lorna, spuse el, cât timp mă ocup eu de alte lucruri.

– Vrei să spui că o să-ți petreci restul zilei cu profesorul Spanakis, ca la un priveghi? îl întrebă ea aspru.

– Crede-mă aș prefera să-mi petrec ziua cu tine, Lorna, dar dată fiind situația nu este posibil. Se uită la ea sever, cum un tată iubitor se uită la copilul său recalcitrant, și astfel reuși s-o irite și mai mult.

– Ce situație? îl chestionă ea.

– Cred că nu trebuie să-ți explic faptul că din moment ce furtul s-a petrecut pe pământul Peritakis suntem cu toții implicați…

– Totuși nu înțeleg de ce trebuie să faci atâta… atâta caz de acest furt, protestă ea.

– Se pare că ai uitat că pentru un cretan, furtul este cea mai condamnabilă dintre crime, îi spuse el cu o voce seacă și dură. Furtul nu numai că-l dezonorează pe cel care l-a comis, dar îi dezonorează și familia și întreaga comunitate din care face parte. Te rog încearcă să înțelegi asta. Te-ar putea ajuta să-ți ții în frâu iritarea.

– Nu sunt iritată, îi replică ea, foarte enervată într-adevăr, numai că nu văd cum… această preocupare exagerată servește la ceva. Mi se pare a-ți plânge de milă dacă vrei părerea mea.

– Nu o vreau! îi spuse el, și buzele i se subțiară de furie.

– Bine! Întoarce-te la priveghiul tău, atunci. Eu mă duc să înot până vin ceilalți. Plecă în grabă, gândindu-se, că din nou se certau! Alte bariere culturale. Și când se schimbă în costumul de baie trebui să-și muște buza ca să oprească lacrimile de furie să i se rostogolească pe obraji.

Își petrecu restul zilei lâncezind la piscină împreună cu Susan și Harvey. Aparent era foarte veselă. Pe dinăuntru însă era zăpăcită de tot. Își dădu seama că nu fu deloc corectă, însă părea incapabilă să-și controleze frustrările, care știa că erau expresia insecurității pe care o resimțea acut. Dar faptul că știa cauza nu însemna că nu se mai simțea oribil de singură în lumea lui Jason. În timp ce după-masa trecea, vocea ei și râsul deveneau din ce în ce mai ascuțite, și în momentul în care Jason se alătură grupului pentru o baie înainte de cină, ea se simți foarte singură, în pofida celor care o înconjurau. Chiar și faptul că urmări cu privirea trupul zvelt al lui Jason tăind fără efort apa, o duru, și la un moment dat deveni tăcută de tot. Urmărindu-l cu privirea grav și preocupat pe iubitul ei.

De partea cealaltă, Jason afișa o preocupare politicoasă, dar rezervată față de ea. Și deși ceilalți nu-și dădură seama de faptul că ceva nu era în regulă, ea simți cum o prăpastie largă se căscase între ei doi. Un spațiu oribil de gol peste care nu vor mai trece niciodată.

Când Lorna se duse sus să se schimbe pentru cină, Susan o urmă. După ce admiră cum se cuvine camera Lornei, se schimbă într-o rochie și își refăcu machiajul.

– Nu-i așa că-i minunat că băieții se înțeleg atât de bine? spuse ea. Lorna se opri din îmbrăcatul unei rochii de mătase de culoarea smaraldului.

– Băieții?

– Harvey și Jason. Chiar par să se înțeleagă bine.

– Oh! Da. Da se înțeleg bine. N-ar fi putut să se gândească niciodată la Jason ca la un băiat. Susan își pudră vârful nasului și cu asta termină aranjarea pentru cină.

– E greu să crezi că Jason și Nikos sunt rude, nu-i așa?, se aventură ea în discuții.

– Ce ți-a venit? o întrebă Lorna, netezindu-și rochia verde de mătase peste șolduri. Nu era foarte sigură că voia să continue discuția despre familia Peritakis, era prea supărată. Dar se părea că Susan nu putea fi oprită.

– Tocmai mă gândeam… Când am plecat de la tavernă să venim încoace Nikos stătea în grădină… bând! Dădea pe gât rachiul ca și cum n-ar mai fi o zi și mâine.

– Probabil că recuperează și pentru ziua de ieri, spuse Lorna. S-a abținut ieri la recepție. M-a surprins.

– Probabil că a fost speriat de moarte de Jason. Nu cred că ar fi tolerat un astfel de comportament la nunta surorii lui. Am convingerea că Jason al tău poate fi destul de înfricoșător când se enervează.

– Destul de înfricoșător… da, admise Lorna. Dar Harvey? Cum face când se enervează? Așa cum sperase, această întrebare declanșă un șuvoi de glume încântătoare la adresa temperamentului lui Harvey și subiectul Jason fu abandonat.

Luară cina în sufragerie împreună cu Jason și doamna Peritakis. Cina fu simplă și delicioasă, însă atmosfera

generală fu puțin cam tristă. După ce își băură cafeaua pe terasă, Jason și Harvey se angajară într-o discuție aprinsă în legătură cu teoria că insula Santorini ar fi Atlantida pierdută, în timp ce cele trei femei, în spiritul tuturor adunărilor grecești, stătură deoparte de bărbați. Acest aspect însemnă un nou spin în inima Lornei. Privi nevenindu-i să creadă stelele de pe cer, ce păreau atât de aproape de pământ și care îi reamintiră de ciucurii de cristal ai candelabrului din sufragerie, se lăsă apoi în voia parfumului nopții încercând să uite discuția cu Jason.

– Ești atât de tăcută, Lorna, remarcă doamna Peritakis. Nu te simți bine, copila mea?

– Mă doare puțin capul, îi răspunse Lorna deși faptul că o durea inima era mai aproape de adevăr.

– Lorna! De ce n-ai spus nimc? protestă Susan. Probabil că tânjești să te întinzi. Harvey se uită la ceas.

– Este, oricum, timpul să plecăm, spuse el. Mâine e zi de lucru totuși, și nu vrem să abuzăm de ospitalitatea oferită.

Jason și Lorna îi conduseră pe musafiri până la jeepul pe care Harvey îl împrumutase de pe șantier.

– A fost o zi minunată, mulțumesc mult, Jason, spuse Harvey, strângându-i tare mâna acestuia.

– Plăcerea a fost de partea mea, îi răspunse Jason, ajutând-o pe Susan care nu reușea să se urce pe scaunul din dreapta al mașinii.

– Uf! Chestiile astea ar trebui echipate cu un lift! pufni ea de îndată ce se instală cum trebuie. Noapte

bună, Jason. Ai grijă de durerea ta de cap, Lorna! Făcu încă o dată cu mâna și apoi jeepul o porni la drum.

După ce luminile farurilor dispărură în noapte, Jason își puse mâinile pe umerii Lornei și îi privi fața cu atenție. În întuneric ochii lui păreau să strălucească precum ai unei pisici sălbatice. Lorna avu sentimentul clar că acești ochi pătrunzători puteau vedea direct în inima ei și nu puteau fi duși de nas, indiferent cum ar fi încercat ea să-l păcălească.

– Te mai doare capul? o întrebă el.

– Nu… nu prea. Își întoarse capul pentru a-i evita privirea.

– Dar încă ești supărată pe mine, nu?

– Nu sunt supărată, protestă ea. Întâlnind însă privirea lui neînduplecată, deveni un pic mai sinceră. Ei bine… nu mai sunt. Sunt doar obosită. Și îngrijorată în privința noastră și a prăpastiei ce s-a format între noi, ar fi putu să adauge, însă n-o făcu.

El își puse brațele în jurul ei și o trase aproape. Ea nu putu rezista – cum ar fi putut, când cea mai ușoară atingere a lui îi făcea sângele să clocotească?

– Trebuie neapărat să te rog să fi înțelegătoare, draga mea, murmură el, am temeri pe care nu le pot împărtăși…

– De ce nu mă pui la încercare? i-o reteză ea scurt.

– … temeri pe care nu le poți înțelege, îi repetă el.

– Nu prea agreez faptul că mă excluzi astfel, spuse ea. Nu mă faci să mă simt deosebit de dorită în viața ta. El îi ridică fața forțând-o să se uite în ochii lui, însă ea își întoarse privirea.

– Asta e o tâmpenie, Lorna, spuse el cu răbdare. Te iubesc din tot sufletul, crede-mă.

– Dar nu îndeajuns ca să împărtășești temerile tale cu mine, insistă ea încăpățânată.

– Dumnezeule! exclamă el izbucnind iritat, ești la fel de încăpățânată ca și catârii din sat.

– Îți mulțumesc foarte mult! Încercă să-i îndepărteze brațele din jurul ei, dar el nu-i dădu drumul.

– Îți spun că nu stă în puterea mea să împărtășesc această… tensiune… cu tine acum.

– De ce nu? Pentru că sunt femeie? Ăsta-i motivul? Nu avea nici cea mai vagă idee ce o făcu să spună asta. Dar această ultimă remarcă fu picătura care umplu paharul. Controlul ei obișnuit o părăsi.

– Nu are nici o legătură cu faptul că ești femeie. Nu gândi prostește izbucni Jason. Degetele lui se înfipseră adânc în brațul ei. Nu este un aspect de misoginism.

– Chiar așa? strigă ea furtunos. Mă gândeam că întreaga zi putea fi luată drept un exemplu bun de misoginism.

– Ce vrei să spui cu asta? o chestionă el.

– Ei bine… în general vorbind, m-ai cam ignorat azi. M-ai mângâiat pe cap din când în când, ca să nu mă supăr. Ai avut grijă să am prieteni cu care să mă joc… Genul ăsta de lucruri. În timp ce tu ai continuat să cauți compania bărbaților, excluzându-mă pe mine.

Oprește-te! Oprește-te! își ordonă ea în gând, însă deja se lăsase cuprinsă de emoțiile ce ieșeau la iveală, și nu se mai putea pune înfrâna. El îi dădu drumul iar ea își frecă brațul, ca și cum ar fi durut-o.

– Dacă te-am mângâiat ca să nu te supăr, am eșuat lamentabil.

Fața lui păru dintr-o dată foarte slăbită și distinsă, ceea ce îi împunse Lornei inima de durere. Primul impuls fu să se arunce în brațele lui din nou, să plângă și să-i spună că-l iubește atât de mult încât până și gândul că nu putea să împărtășească cu ea anumite lucruri o împingea să se poarte ca un copil răsfățat. Dar ca de obicei orgoliul o împiedică, și abia putu murmura:

– Chiar și după cafea ai vorbit numai cu Harvey. El oftă exasperat.

– Aș putea sublinia, Lorna, faptul că și tu ai fost destul de tăcută toată seara. Dacă ai fi vrut să iei parte la conversație, nu trebuia decât să deschizi gura. Abia acum realizez că de fapt erai supărată.

– Nu-mi place să mă bag neinvitată într-o conversație, repetă ea încăpățânată.

– Nici mie. Așa cum nu-mi plac femeile îmbufnate. Se lăsă tăcerea peste ei ceea ce o dezumflă de tot pe Lorna.

– Se pare că am ajuns într-un impas, spuse ea tremurând. Întreaga ei supărare se evaporase și acum era plină de înțelegere. Când îi vorbi din nou vocea lui nu trăda nici un sentiment.

– Probabil că ar fi mai bine să ne vedem mai puțin… zilele astea, Lorna, spuse el.

– O să fie destul de dificil, nu-i așa? Adică, mă refer la faptul că trăim sub același acoperiș.

– Te-ai mai descurcat o dată, zâmbi Jason glacial.

– Iar fuga aia de tine! Nu cred că mai am energia pentru încă un episod din ăla. Încercă să-i zâmbească și ea, însă buzele ei refuzară să se miște.

– O să fiu plecat cea mai mare parte a timpului, spuse el. Și când această… temere o să dispară…

– Cea pe care refuzi s-o împărtășești cu mine…

– Cea pe care nu o pot împărtăși cu tine… o să avem o discuție serioasă.

– De ce să nu discutăm acum? Ea își așeză mâna pe brațul lui și el o îndepărtă. Refuzul lui fu blând, însă nici dacă ar fi lovit-o n-ar fi durut-o mai mult.

– Acum nu este timp.

– Bine, în acest caz mă duc să mă culc. Înghiți în sec și simți ca și cum ar fi înghițit o ghiulea. Noapte bună, Jason. Sărută-mă! Sărută-mă! țipă în gând la el, însă nu avu nici un efect, și el abia murmură:

– Noapte bună, Lorna, și dispăru în noapte.

Reuși să-și țină în frâu lacrimile până ajunse la siguranța camerei sale. Apoi furtuna izbucni! Se agăță de cuvertura de pe pat și plânse așa cum nu mai plânsese niciodată până acum. Când în sfârșit se împletici până în baie pentru a-și stropi fața fierbinte cu apă rece, era

dărâmată. Singurătatea pe care o simțise înainte nici nu se compara cu golul imens care exista acum în sufletul ei. Un gol de care ea era responsabilă. Cum putuse să se comporte atât de stupid? Toată noaptea se mustră neîncetat în timp ce se agita și zvârcolea în pat.

Totuși era hotărâtă în privința unui lucru: de data aceasta nu va mai încerca să-l evite pe Jason. Chiar numai gândul că l-ar putea vedea era ca un cuțit în inima ei, gândul de a nu-l mai vedea deloc era și mai rău. Ca moartea. Mai bine cuțitul decât asta!

Însă dimineața la micul dejun de pe terasă fu dezamăgită, și deși trase cât mai mult de timp la cafea nu se întâlni cu el.

Și nici munca n-o ajută să-l alunge din minte. Era permanent conștientă de faptul că era pe pământul lui Jason. Fiecare piatră și fir de iarbă prăfuit îi reaminteau de el, și petrecu o bună parte a dimineții așteptând să audă caii lui nechezând sau sunetul vocii lui strigând-o. Însă el nu apăru.

În timpul pauzei de masă se întoarse la vilă. Se hotărâse să lucreze restul zilei în camera ei obscură… poate o să-l vadă pe Jason și o să vorbească cu el, se gândi ea. S-ar fi lăsat la mila lui, i-ar fi mărturisit cât de mizerabil se simte, cât de proastă fusese

Atmosfera de la vilă era liniștită când ajunse ea. Era ora siestei. Însă în drum spre camera ei ca să se schimbe de pantaloni și să se spele, se întâlni cu doamna Peritakis, purtând o pălărie largă și cărând un geamantan.

– Lorna, ce faci aici la ora asta? o întrebă ea.

Lorna îi explică faptul că intenționa să lucreze în camera obscură, la mărirea unor fotografii. Doamna Peritakis o privi cu îngrijorare și-i spuse:

– Pari foarte obosită, draga mea. Cred că cel mai bine ar fi să te odihnești puțin. Lorna zâmbi mecanic.

– Nu prea mi-e somn acum, așa că mai bine lucrez. Apoi adăugă, ca din întâmplare: Jason este pe aici? Doamna Peritakis deveni circumspectă.

– Jason este plecat cu… afaceri. N-o să vină acasă mai devreme de diseară.

– Oh! Tristețea pe care o resimți Lorna când primi această veste se pare că o afectă destul de mult, deoarece bătrâna doamna îi spuse cu căldură:

– Cred că cel mai bine ar fi să-ți iei după-amiaza asta liberă, draga mea. Dacă nu vrei să te odihnești, poate te duci la plajă… fă o fereastră în programul tău obișnuit. Și eu merg la Iraklion, la o întâlnire de comitet. Și chiar dacă nu găsești locuri ideale de relaxare la Iraklion sunt multe plaje atrăgătoare prin împrejurimi. După ce mă lasă pe mine la întâlnire, Manolis te poate conduce până la vreuna.

Lorna ezită un moment, însă gândul că va sta întinsă pe una din plajele argintii ale Greciei în comparație cu o după-masă petrecută muncind și încercând să și-l scoată pe Jason din minte era irezistibil.

– Ce idee minunată! exclamă ea. Dați-mi câteva minute să mă schimb și vin cu dumneavoastră.

Se grăbi în sus pe scări, gândindu-se că dacă Jason nu era acasă nu avea nici un rost să lâncezească prin casă. Putea recupera mai târziu ceea ce avea de făcut. Între timp o să facă o baie bună și va hotărî ce să-i spună când o să-l vadă. Să se pregătească mintal, pentru ca să nu mai existe nici un fel de neînțelegeri.

Plecară la Iraklion în mașina închisă neagră, stând împreună în spate ca două regine. Lorna se gândi dacă doamna Peritakis era întotdeauna condusă așa, și o întrebă dacă știe să șofeze.

– Nu. Bătrâna doamnă dădu din cap, ceea ce făcu să-i alunece borul pălăriei. Pe vremea mea nu era un obicei ca femeile să conducă. Acum, bineînțeles, lucrul acesta s-a schimbat. Ariadna, spre exemplu, este un șofer excelent. Dar tu, Lorna? Și tu conduci?

– De la 17 ani. Îmi place la nebunie.

– Atunci poți să folosești mașina Ariadnei cât timp stai aici. Kosti i-a luat una nouă pentru viața din Atena. Bănuiesc că ai la tine actele necesare?

– Oh! Sigur că da. Se gândi un moment. Dar dacă există o mașină de care vă puteți lipsi… adică mă refer la faptul că ar putea Nikos s-o folosească. Își reaminti de remarcile lui visătoare cu privire la mașini.

– Nu este posibil ca Nikos să folosească mașina Ariadnei, îi răspunse doamna Peritakis ferm

– Nu, voiam să spun că știu cât de mult își dorește o mașină… mi-a spus asta… vreau să spun că… că face parte din familie, îi explică ea. Doamna Peritakis privi drept înainte.

– Ți-a spus Nikos din ce cauză nu are mașină? o întrebă ea.

– Ei bine… nu. M-am gândit eu că nu-și poate permite.

– Nikos nu are voie să conducă. Carnetul lui de conducere a fost… cum se spune? Nu-l mai are.

– Suspendat?

– Da… acesta este cuvântul. Din cauza multiplelor accidente făcute sub influența alcoolului.

– Oh!… Îmi pare rău… Nu prea știa ce să spună.

– Și mie îmi pare rău, Lorna, spuse doamna Peritakis ușor. Mă doare inima pentru nepotul meu, dar se pare că nu putem să-l ajuăm. Știi ceva despre trecutul lui? Când Lorna clătină din cap, ea continuă: Nikos a avut un mare ghinion cu părinții săi. Tatăl lui, cumnatul meu, era un bărbat rece. Nu crud, înțelegi, însă neinteresat de propriul fiu. A murit când Nikos era încă destul de mic și mama lui l-a crescut… dezastruos. Luă o sticluță de parfum din geantă și-și tamponă ușor încheietura mâinii în timp ce vorbea. Mama lui Nikos a fost una dintre cele mai prostuțe femei pe care le-am cunoscut vreodată, spuse ea reflectând la trecut. Își adora fiul și îi satisfăcea orice capriciu. Nu i-a plăcut școala – așa că nu s-a mai dus la școală. A angajat fel de fel de meditatori, însă dacă încercau să-l disciplineze cumva erau concediați. L-a tratat pe Nikos ca pe un prinț din secolul XVIII. Orice își dorea ea îi cumpăra.

Avea 19 ani când ea a murit, și deja era prea târziu. Caracterul îi era distrus, și nu din vina lui. Soțul meu a

încercat să-l ajute aranjând ca partea lui din averea Peritakis să nu-i fie dată toată pe mână – din moment ce ne-am gândit că ar fi risipit-o pe toată – ci i-a făcut un fond din care să primească o alocație. O măsură de protecție pe care Nikos a respins-o vehement. Copiii, nu trebuie lăsați să crească așa ca niște buruieni, ei au nevoie de îndrumare în viață și de disciplină pentru a deveni niște adulți responsabili. Sărmanul de Nikos niciodată nu a primit din partea părinților săi un astfel de ajutor. Nici nu e de mirare că a ajuns un om aspru, un bețiv… o rușine pentru numele Peritakis. Ochii i se umplură de lacrimi și atunci spuse în șoaptă, astfel că Lorna abia o putu auzi: Și acum? Dumnezeule! Cine știe cum o să se termine totul?

– Nu trebuie să vă învinovățiți, o consolă Lorna, dumneavoastră și soțul dumneavoastră… sunt sigură că ați făcut tot ce se putea face.

– Însă rușinea… ne afectează pe noi toți. Își tamponă ochii cu batistă, și apoi păru să-și reamintească îndatoririle ei de gazdă. Ah! Cred că sunt încă istovită din cauza nunții. Zâmbi strâmb. Te rog să ierți o biată femeie bătrână.

– Nu vă consider o biată femeie bătrână, credeți-mă, doamnă. Nu am de ce să vă scuz. Sunt chiar flatată că ați avut încredere în mine.

Se aflau acum în apropiere de Iraklion, și doamna Peritakis își aranjă rochia de mătase și își fixă bine pălăria pentru a nu părea neîngrijită la întâlnire. Când ajunseră unde avea ea treabă o sărută pe Lorna pe obraz și-i spuse:

– Încearcă să te relaxezi în după-amiaza asta draga mea, și scapă cumva de cearcănele astea care îți umbresc ochii. Pentru o clipă Lorna vru să se agațe de brațul bătrânei femei, și să-i vorbească despre cearta ei cu Jason, și despre cât de mult dorea să pună lucrurile la punct, însă își înăbuși dorința.

– O să fac o baie bună, fu tot ce putu să zică, mă ajută întotdeauna să mă relaxez.

– De ce nu-l lași pe Manolis să te conducă până la Rethimnon? Este timp. Și plaja de acolo este extraordinară, îi sugeră doamna Peritakis, ajutată de șofer să iasă din mașină. Lorna fu de acord și gazda sa îi transmise repede și lui Manolis, în greacă, și se grăbi să ajungă la întâlnire.

Când ajunseră la Rethimnon, Manolis opri mașina în stația de autobuz și după ce Lorna descoperi că erau o mulțime de autobuze care duceau în sat, îi dădu drumul, asigurându-l că n-o să întâmpine nici o dificultate în a se întoarce acasă. Apoi își propuse să explorexe orașul.

Găsi orașul un loc plăcut, ruinat desigur, dar plin de farmec. Exploră zidurile amorțite de vreme ale uriașei fortărețe venețiene, care erau acum năpădite de ciulini și pini, ce ruinaseră și mai mult zidurile, amintiri ale citadelei care fusese la un moment dat vie și plină de forfotă. Apoi o luă pe drumul spre plaja protejată de-o parte și de alta de digurile portului. Nu era multă lume pe plajă, și Lorna făcu o baie lungă și relaxantă în apa călduță a mării, fără sentimentul că toți ochii erau pe ea.

Se bronză puțin, apoi își trase pe ea rochia de bumbac și plecă în căutarea unei cafele reci și a uneia din celebrele patiserii levantine.

Descoperi că unele dintre cele mai bune patiserii se aflau pe faleză, și așezându-se la o masă se bucură în voie de o prăjitură cu sirop de miere. Apoi mai stătu puțin privind valurile ce împodobeau faleza cu un volan neregulat de dantelă, și în minte repetă din nou ce o să-i spună lui Jason.

O să-i promită că niciodată nu va mai lăsa ca orgoliul să intervină între ei. O să-i explice că frica de a-l pierde o făcuse să se comporte prostește, și o să-i promită că în viitor, când va mai fii copleșită de îndoieli o să-i spună, ca să nu mai existe astfel nimic echivoc între ei. Și Jason o să înțeleagă. O s-o ia în brațe și o s-o dezmierde așa cum numai el știa s-o facă. O s-o ierte, și o s-o iubească, și totul o să fie bine.

Se simți aproape fericită când părăsi faleza și-și făcu drum prin labirintul străzilor înguste ce duceau spre stația de autobuz. Observă că multe dintre case și magazine aveau cadre de piatră la ușă, în stil venețian, și de asemenea observă și un număr mare de balcoane în stil turcesc, ce ieșeau în afară cu tâmplăria lor delicată și uzată de vreme.

Intră într-un mic scuar, cu eucalipți, tufe de oleandru și fel de fel de arbuști. La un capăt se afla o moschee canelată cu minarete frumoase. La celălalt se

afla o mică fântână. Se opri pentru un moment pentru a se decide pe ce stradă s-o ia ca să ajungă la stație.

Alese una care avea câteva magazine cam murdare și în câteva secunde realiză că acel caracter plăcut al oraului s-a schimbat. Acum se afla într-un cartier rău famat. Degradat și murdar, însă oarecum fascinant, sărăcăcios în arhitectură, desigur, dar avea ceva care te atrăgea. Îi trecu prin minte să-l roage pe Jason să vină cu ea aici ca să facă niște poze, contrastul era uluitor. Atunci, în acel moment, văzu o pereche de umeri lați, familiari, ascunzându-se sub un portal.

Se opri înmărmurită și începu să strige:

– Jason! cu o voce clară, ascuțită, și el porni spre ea în viteză. Jason! strigă ea din nou, și alergă spre el, gândindu-se ce coincidență minunată era faptul că și el era aici, în Rethimnon, și să se întâlnească tocmai așa, chiar atunci când se gândea la el. Acum nu trebuia să mai aștepte până diseară ca să se împace. De asemenea, probabil că o să se întoarcă împreună în sat.

Când se apropie de el observă că avea ochii mari nevenindu-i să creadă. Se uită pe furiș într-o parte și alta a străzii murdare și apoi îi strigă numele cu o voce atât de dură și încordată încât Lorna abia i-o recunoscu.

– Ce cauți aici? o întrebă el atât de violent încât ea tresări.

– Sunt… sunt în drum spre stația de autobuz, șovăi ea, am… am fost la plajă. El o privi suspicios.

– Trebuia să te întâlnești cu cineva aici?

– Bineînțeles că nu, protestă ea. Ți-am spus… am fost la plajă… dar sunt atât de fericită că te-am întâlnit astfel… vreau să…. El își puse mâna peste gura ei și apucând-o de umeri, o împinse, destul de brutal i se păru ei, în direcția de unde venise.

– Pleacă, Lorna! șuieră el. Pleacă de aici. Ca într-un coșmar Lorna se auzi pe sine spunând:

– Jason! Ascultă-mă! Însă el o ignoră și o împinse și mai brutal.

– Dumnezeule! Pleacă odată de aici! Își luă mâna de pe umărul ei și se opri uitându-se la ea, cu fața schimonosită de nervi, pe care ea nu i-o mai recunoștea.

Cu o încercare patetică de a-și afirma demnitatea își aranjă cureaua genții de plajă înainte să și-o pună pe umăr. Apoi plecă fără să mai spună nimic. După ce făcu câțiva pași întoarse capul, cu speranța vagă că totul a fost o greșeală monstruoasă, și că acum el alerga după ea.

Însă Jason se întorsese la locul lui sub portal și nici nu se mai uită în direcția ei.

Capitolul 8

Lorna nu-și mai amintea nimic din drumul spre casă, durerea ei fiind atât de intensă încât aproape că se comporta ca o drogată. Stătu nemișcată în autobuz, în timp ce în jurul ei oamenii se loveau cu cotul și se salutau reciproc, acompaniați de sunetul unui dans grecesc ce se auzea la radioul autobuzului. Cu ochii plânși, ea privea drept înainte, aproape neobservând vacarmul din jurul ei.

Când ajunseră la destinație ea telefonă din biroul îmbâcsit al lui Vasily la vilă pentru a anunța că nu vine peste noapte. Se gândi apoi că parcă menajera zisese că nici doamna și nici domnul nu vor veni acasă decât târziu, însă era prea chinuită de durere ca să mai meargă până acolo. Oricum nu mai conta. Îi spusese să plece, și n-o să mai petreacă nici o noapte sub acoperișul lui.

Înaintă cu greu până sus la camera lui Susan, punând automat un picior în fața celuilalt. Descoperi că dacă conștientizează fiecare mișcare în mod deliberat, concentrându-se asupra detaliilor… cum ar fi deschisul genții, sau formarea numărului de telefon… reușea să-și păstreze autocontrolul.

Primul lucru pe care o să-l facă este să se mute din vilă. Nu avea nici o idee unde o să stea, nu mai erau locuri libere la tavernă. Dar ceva trebuia să facă să se descurce. Apoi își reaminti de camera obscură! Aceasta trebuia să rămână acolo unde era. Și asta însemna că trebuia în continuare să se ducă în casa lui Jason… și nu mai putea suporta asta. Și probabil că nici el! Nu-i spusese el… într-un mod brutal… pleacă de aici? Ei bine, o să facă ceea ce îi ordonase. Mâine o să-și prezinte demisia profesorului Spanakis și o să plece. O să spună că-i bolnavă, sau că a apărut ceva neșteptat acasă. O să părăsească șantierul. O să plece din Grecia. O să renunțe la proiectul cu cartea, și o să meargă acasă în Canada, unde o să-și lingă rănile. Apoi o să adune cioburile sparte ale vieții ei.

Adormi după un timp. Același autocontrol care îi ținuse disperarea în frâu, o ajută de asemenea să adoarmă. Se trezi în zori cu un sentiment nedefinit de pierdere, și cu un ecou al unui vis în care Jason o gonea din nou, și ea știu în acel moment că în pofida voinței sale de fier astfel de treziri o să devină ceva obișnuit până ce rănile se vor vindeca.

Se îmbrăcă și spălă în grabă. Se forță să mănânce un fursec și bău un pahar cu apă, apoi plecă spre tavernă. Se hotărî să bea o cafea înainte să-l abordeze pe profesorul Spanakis și să-i înmâneze demisia. Acum era și mai convinsă că îi era imposibil să stea în aceeași țară, dar mai ales în același sat cu el.

Avu norocul s-o întâlnească pe asistenta profesorului, o femeie plăcută, de vreo 40 dea ani, pe nume Katerina, care-și lua micul dejun la umbra unui copac din grădină. Era singură și după ce-și umplu o ceașcă cu cafea din bucătărie, Lorna i se alătură.

Îi spuse că are niște vești proaste… ceea ce într-un fel era adevărat, având în vedere faptul că ura pe care o simțea Jason pentru ea nu putea însemna decât cea mai rea veste din lume… și că trebuie să plece de imediat. Îi dădu Katerinei numele unui fotograf pe care-l știa ea din Iraklion și care o putea înlocui, și își ușură astfel conștiința că cel puțin nu-i încurcă deloc pe ei.

Katerina își exprimă regretul că o vor pierde pe Lorna, dar nu încercă în nici un fel s-o convingă să rămână.

– Vrei să-ți aranjezi să pleci în dimineața asta? o întrebă Katerina, și Lorna îi răspunse că totul era aranjat deja. Atunci am să-ți spun eu vestea pe care profesorului Spanakis intenționează s-o comunice astăzi echipei convocate pe șantier, spuse ea. Poate că o să-ți facă plăcere.

Lorna era atât de nefericită încât se îndoi că ceva îi putea face plăcere, însă din politețe se arătă interesată.

– O să fii bucuroasă să afli că piatra sigiliu și capul de teracotă au fost recuperate, și vinovatul a fost prins. Avea o față strălucitor de mândră. Nu-i așa că-i o veste extraordinară?

– Este, desigur, fu de acord Lorna. Cine e hoțul? Fața femeii se întristă.

– Asta nu mai e o veste așa de bună, spuse ea, pentru că a adus amărăciune unei familii care a fost atât de bună cu noi. Deodată Lorna deveni atentă și întrebă:

– Te referi la… familia Peritakis. Katerina dădu din cap.

– Hoțul era Nikos Peritakis.

În momentul în care Katerina îi pronunță numele, Lorna se întrebă cum a putut fi atât de oarbă. De ce? Trebuie să fi aranjat furtul pietrei-sigiliu chiar în weekendul în care a fost petrecerea lui Kosti. De aceea nu mai ajunsese! Își reaminti apoi că-l văzuse în dimineța de după petrecere lâncezind la tavernă, nebărbierit, având însă portofelul plin de bani.

Ei bine, șarada a fost rezolvată, și ea fu ușurată să audă că obiectele furate au fost recuperate. Însă ce lovitură pentru Jason și mama lui! Un spin îi străpunse inima, cu gândul la ei doi. Ar da orice, se gândi ea, să poată fi acum lângă Jason și să-l consoleze. Să încerce să-l facă să vadă că îl înțelege și că suferă alături de el. Însă era sigură că orice încercare de consolare din partea ei nu va fi bine primită, și cu cât părăsea insula mai repede, cu atât el va fi mai fericit.

Cu inima grea ca o bară de fier o părăsi pe Katerina și plecă prin livada de portocali spre vilă ca să-și împacheteze lucrurile și să o anunțe pe doamna Peritakis de plecarea ei. Nu avea nici cea mai mică îndoială că dacă Jason era acasă o va ocoli total. Fusese foarte clar când îi spusese că nu mai vrea nici să aibă nimic de-a face cu ea.

Se strecură în casă și urcă în camera ei unde aruncă repede toate hainele în cele două valize pe care le adusese cu ea din Canada. Îndesă câteva articole de toaletă și un rând de lenjerie într-o geantă mai mică, se schimbă într-o pereche de blugi și un tricou și plecă în căutarea doamnei Peritakis. O găsi în mica seră, udând florile. Purta un capot. Fața îi era brăzdată de riduri de oboseală și avea pleoapele umflate și roșii. Lorna își dădu seama că plânsese.

– Ah! Draga mea! Mi-am făcut griji din cauza ta, spuse ea, lăsând din mână stropitoarea. Nu ai venit la micul dejun și servitorii mi-au spus că n-ai venit acasă. Se uită la Lorna pătrunzător. S-a întâmplat ceva?

– Da. Eu… eu trebuie să plec…înapoi în Canada. Își coborî privirea.

– Familia ta! Are legătură cu familia ta? o întrebă mama lui Jason tăios.

Lorna își dădu seama că nu poate să-i spună că are probleme acasă. Era o minciună care nu ținea, și pe lângă asta doamna Peritakis se purtase frumos cu ea, așa că

merita mai mult. Însă nu-i putu mărturisi adevăratul motiv, așa că-i spuse că familia ei este bine… dar. Vocea o lăsă.

– Nu… nu mai pot să stau aici. Vă rog să acceptați explicația mea și nu-mi cereți să vă spun mai multe.

– O să fie foarte trist fără tine când o să pleci. Bătrâna femeie se uită într-o parte, și Lorna știu că trecea de la o veste neplăcută la alta.

– Am aflat despre Nikos, spuse Lorna, îmi pare rău.

– Este un necaz teribil pentru noi, îi spuse ea încet. Numele nostru a fost dezonorat. Din cauza asta vrei să ne părăsești?

– Din cauza lui Nikos? Bineânțeles că nu! Nu are nici o importanță având în vedere ceea ce simt pentru dumneavoastră. și… Simți că se sufocă. Și… pentru unul dintre voi.

– Oh! Are pentru unii, spuse doamna Peritakis, dar nici nu mă gândeam că ar avea și pentru tine. Se așează pe o sofa de răchită. Vino lângă mine, Lorna. Și când Lorna se așează lângă ea, îi spuse: O să te mai întorci?

– Nu. Eu… eu nu pot să mă mai întorc. Vocea ei tremură din nou. Mi-am dat și demisia… mă întorc acasă de tot.

– Speram că ai început să te gândești la această casă drept acasă, spuse cu căldură mama lui Jason.

– Am început… așa și este… murmură Lorna și apoi renunță să mai zică ceva, deoarece ochii i se umpluseră

de lacrimi trădătoare și nu mai avu încredere în sine că poate continua. Doamna Peritakis își puse o mână pe umerii delicați ai fetei.

– Liniștește-te, liniștește-te, copilă! o alintă ea. Totul o să fie bine.

– Ați fost atât de bună… n-o să vă uit niciodată. Încercă să zâmbească prin perdeaua de lacrimi. Doamna Peritakis îi spuse dintr-o dată:

– Lorna, îmi doresc să faci ceva pentru mine.

– Bineînțeles. Lorna găsi un petic de material în buzunarul jeanșilor și-și șterse lacrimile.

– Vreau să faci o plimbare până în munți. Lorna deschise ochii mari plini de lacrimi.

– Vreți să mă duc să mă plimb? repetă ea. Acum!

– Da… până în munți. Vreau să mergi până la platou. Acolo e o cascadă mică. Este cam la o oră depărtare de aici.

– Dar am împachetat tot și….

– Vreau eu să… să… să faci niște poze pentru mine. Doamna Peritakis începu deodată să vorbească repede. Voiam să te rog să faci asta pentru mine de ceva timp. Însă… din moment ce ai de gând să pleci atât de curând… n-o să mai am o altă ocazie.

Lorna își mușcă buzele șovăind o clipă.

– Bineînțeles că o să vă fac pozele, doamnă, răspunse ea. Nu era foarte încântată de această rugăminte neașteptată. O plimbare în munți… în munții lui Jason… era

ultimul lucru pe care voia să-l facă. Dar era obligată. Însemna să fie nerecunoscătoare dacă refuza. Plec acum, spuse ea, lumina cred că o să fie perfctă peste o oră.

– Ai mai fost acolo sus? o întrebă doamna Peritakis.

– Nu, n-am mai fost. Întotdeauna urmase curba sigură a râului cristalin ce ducea în vale.

– Este unul din locurile mele preferate. Acolo sus, unde trăiesc zeii.

– Unde trăiesc zeii?

– Legenda spune că zeii trăiesc sus, în munți. Îi atinse mâna Lornei. Când ajungi acolo roagă-i să fie buni cu tine. Cine știe – poate chiar te ascultă. Se ridică în picioare. Și acum mai bine pleci… sau… o să pierzi o priveliște frumoasă din cauza luminii, termină ea îndepărtând-o.

Câteva minute mai târziu, Lorna urca panta pe care doamna Peritakis i-o arătase. Însă această explorare nu-i aducea nici o bucurie. Aproape că nici nu remarcase mirosul de cimbru, și pajiștile pline cu flori galbene scăldându-se în lumina soarelui. Cântecul pârâului puțin adânc părea să spună… adio… adio. Și de aceea, Lorna – care ura despărțirile – fu copleșită de tristețe.

Înaintă cu greu un timp, târându-și picioarele grele ca plumbul. Apoi cărarea, care urcase drept în sus aproape o milă, cotea în jurul unei pietre crestate. Se cățără pe aceasta și deodată se găsi pe platou.

În pofida amărăciunii ei, frumusețea acestui loc o făcu să suspine. Era mai mare decât își imaginase ea. O pajiște întinsă înconjurată din trei părți de munți, iar în spate de un perete neted de piatră ce se înălța parcă până la cer. Pârâul se rostogolea brusc peste acest perete, într-o cascadă abruptă. Era acum aproape secat din cauza arșiței verii, însă Lorna își putu imagina torentul năvalnic al apei primăvara. Jos se strângea într-un bazin larg și liniștit de apă dulce, înconjurat de bancuri de nisip argintiu. Câțiva chiparoși negri-verzui creșteau în jurul acestei oaze, iar în aer se simțea mirosul de cimbru. În depărtare se auzea sunetul înăbușit al clopotelor caprelor.

Stătu multă vreme să admire acest colțișor de rai, a cărui frumusețe îi sfredeli inima, apoi apucă aparatul de fotografiat și trecu la treabă.

Când termină își dădu jos de pe cap pălăria de soare uzată și se aplecă asupra apei pentru a-și răcori fața înfierbântată, apoi luă apă în mâini și bău din cascadă. Răcorită, se ridică în picioare și-și înălță capul pentru a privi sălbăticiunea piscurilor de deasupra. Legenda cum că zeii trăiesc aici sus nu i se mai părea atât de fantastică, având în vedere că era înconjurată de un peisaj de-o frumusețe răpitoare și totodată misterioasă. Spuse cu voce tare:

– Iubiți zei Greci, vă rog, faceți-l pe Jason să mă iubească din nou. Vă rog, faceți să mă iubească. Știa că se comportă copilărește, dar ar fi încercat orice ca să-l recâștige înapoi.

Se aplecă să-și ia pălăria și o scutură de nisip. Apoi țipă dintr-o dată scurt și o lăsă să cadă. Deoarece, ca un răspuns la rugăciunea ei, Jason stătea lângă piatra barieră unde cărarea dădea în platou.

– Zeii nu te pot ajuta, Lorna, spuse el încet, și ea se întrebă cum putea fi atât de crud.

– Știu asta. Vocea îi tremura din cauza șocului. Știu că mă urăști. Nu știam că ești aici, altfel…

– Zeii nu te pot ajuta deoarece eu nu am încetat nici o clipă să te iubesc. Făcu un pas spre ea. Să te urăsc! Iubita mea… oh! Iubita mea, te iubesc din tot sufletul.

– Nu prea părea așa când m-ai alungat. Încă mai tresărea la această amintire.

– Asta pentru că ai nimerit într-o cursă. O capcană pentru a-l prinde pe Nikos… Când te-am văzut coborând pe strada aceea am crezut că mor. Veni și se opri lângă ea și Lorna fu șocată de oboseala întipărită de pe fața lui frumoasă.

– De ce nu mi-ai spus că era o capcană? Am crezut că nu mai vrei să mă vezi niciodată, aproape că se înăbuși ea, cu ochii plini de lacrimi.

– Lorna! iubito, nu plânge. Încercă s-o ia în brațe, însă ea îl respinse. Trebuia să primească o explicație a ceea ce se întâmplase înainte să cedeze.

– Străduța era înțesată de polițiști, spuse el, erau ascunși în fiecare magazin din apropiere. Lorna se uită la el neclintit, cu ochii încă plini de lacrimi.

– Dar de ce acolo?

– Am așteptat acolo pentru că se părea că era locul unde se vindeau pietrele furate, îi explică el. Aveam motive să credem că Nikos va încerca să scape de capul de teracotă acolo. Dar când ai apărut tu… Dumnezeule! Fața lui deveni palidă amintindu-și tot ce se întâmplase. Am fost îngrozit crezând că poliția ar putea să te consideră complice a lui Nikos. Am fost disperat și am vrut să te îndepărtez de pericol.

– Dar de ce nu mi-ai spus de această înscenare înainte? întrebă Lorna. Nu aveai încredere în mine că pot păstra secretul?

– Am încredere să-ți dau și viața mea, Lorna, însă îi promisesem inspectorului că n-o să spun nimănui. Acționam… cum să spun? Numai… pe baza unor bănuieli. Mama știa de suspiciunile noastre, însă n-a știut niciodată nimic de planurile noastre.

Prima reacție a Lornei fu aceea de a protesta că dacă el nu fusese în stare să aibă încredere în ea și s-o pună la curent cu ce se întâmplă, o dăduse la o parte din viața lui încă o dată, însă își învățase lecția și nu zise nimic, lăsându-l să continue.

– La câteva momente după ce ai plecat tu, așa cum mă temusem, Nikos a apărut. A intrat într-un magazin și a încercat să vândă micul cap, și l-am prins asupra faptului, cum ai spune tu. Fața lui se întunecă. Nu m-am bucurat în acel moment. Nikos a fost distrus când m-a văzut. A

mărturisit că a furat și vândut piatra-sigiliu în același fel… Într-adevăr, proprietarul a recunoscut în încercarea de a-și micșora astfel partea de vină. Oftă adânc. L-am suspectat pe Nikos de la început, spuse el. M-am rugat la zei să nu fie adevărat.

– Unde este Nikos acum? întrebă Lorna.

– După ce l-au luat la secție… Dumnezeule! A fost îngrozitor. A început să plângă ca o femeie și să mă implore să-l salvez… iar eu nu aveam nici o putere. Gura i se strânse din cauza amărăciunii și ea putu simți durerea din el. Am contactat-o pe mama la întâlnirea ei, și am rugat-o să vină la Rethimnon împreună cu avocatul nostru. I-am plătit cauțiunea și apoi, după discuții îndelungate până noaptea târziu, Nikos a fost de acord să aștepte procesul la mănăstirea noastră de lângă sat. Poate bunii călugări îl vor ajuta să capete curaj.

El îi luă mâna într-a lui și ea suspină, apoi începu să plângă în hohote. Cu o exclamație el o luă în brațe, mângâind-o pe păr, murmurând pierdut ceva pe limba lui, sărutându-i lacrimile care acum începuseră să i se rostogolească pe obraji.

– Draga mea, este totul în regulă… nu mai plânge… totul este în regulă acum.

– Am… am fost atât de nefericită, spuse ea cu sughițuri.

– Și eu am fost, iubita mea. El îi îndepărtă o șuviță de păr de pe obrazul umed. Nu sunt nimic fără tine, Lorna,

spuse el. Aseară, când ne-am întors acasă și nu te-am putut găsi… O ținu strâns în brațe și ea își încolăci brațele în jurul gâtului lui. Unde ai fugit?

– Nu puteam să mai stau la vilă. Nu după ce mi-ai spus să plec.

– Nu am vrut să sune așa, gemu el, și îi sărută obrazul fierbinte.

– Știu asta acum, șopti ea. O lăsă jos să stea lângă el pe nisipul fierbinte.

– Mulțumesc zeilor că te-am găsit aici, spuse el. Aproape că eram nebun de disperare.

– De unde ai știut unde să mă cauți? Își aminti de ruga ei și chicoti, aruncând o privire vârfurilor munților înalți. Până la urmă cred că zeii m-au ascultat totuși.

– Au avut un pic de ajutor din partea mamei, zâmbi el.

– Din partea mamei tale?

– Știa că am plecat să aflu vești despre tine și a sunat la tavernă să-mi spună că te găsesc pe platou.

– A vrut să-i fac niște poze… Lorna zâmbi amintindu-și.

– Știe cât de mult te iubesc, draga mea, spuse el.

– Și nu se supără?

– Să se supere? De ce să se supere? Trebuie să fi sesizat că este foarte apropiată de tine.

– Dar eu nu sunt grecoaică… adică… mi-e teamă că nu mă pot adapta lumii tale… Dintr-o dată Jason deveni grav.

– Ți-am spus vreodată că nu te potrivești în lumea mea?

– Nu… numai…

– Singura persoană care a menționat asta ești tu, Lorna, sublinie el. Poate că nu vrei să te adaptezi la lumea mea?

– Vreau! Iubesc Creta. Iubesc lumea ta, Jason. Își împreună mâinile ca într-o rugăciune. Când m-am ciocnit de tine în Rethimnon, voiam să-ți spun ce rău îmi pare că am fost atât… atât de dificilă. Să-ți explic că uneori mă înspăimânt la gândul… Oh! Nu știu… mi-e teamă că dacă nu mă adaptez… o să te întorci și o să pleci. Gândul ăsta mă face să mă port ca o proastă.

– Mă gândeam eu că e ceva de genul ăsta, spuse el. Cea mai bună modalitate de-a aparține unei țări este să te căsătorești în ea. Ea privi țintă în ochii lui. Te căsătorești cu mine, Lorna? Spune da. Te iubesc atât de mult. Vreau să am copii cu tine… să îmbătrânesc alături de tine.

– Oh, Jason! Eu… Ea ezită, amintindu-și de tradiția cretană ca mireasa să fie virgină.

– Nu trebuie să te gândești că vreau să renunți la cariera ta, iubita mea. O strânse tare de mână. Când o să terminați lucrul la șantierul arheologic, poți să-ți faci cartea. Pot să te și ajut, chiar. Putem să călătorim prin țară împreună. El pleda pentru ea – frumosul și mândrul Jason – încerca s-o convingă.

– Dacă ne căsătorim nu voi putea avea în buchetul de nuntă flori din Copacul Castității, spuse ea. El rămase perplex.

– Copacul Castității?

– Așa cum a avut Ariadna. Eu nu sunt virgină. Se ruga să nu cumva să-l piardă, însă trebuia să fie cinstită cu el.

– Dar tu nu ești o copilă ca Ariadna. Tu ești femeie. De asemenea, este mai mult decât evident că nu ești o femeie promiscuă. Câți iubiți ai avut, Lorna?

– Unul, se confesă ea. Bărbatul cu care am crezut la un moment dat că mă voi mărita.

– Cred că pot să-l șterg din memoria ta, spuse el, și ea zâmbi deoarece îl șterse încă de la început. Nu te vreau altfel decât ești, Lorna. Dar vreau să te leg de mine pentru totdeauna. O privi cu dragoste, atât de lacom, încât ea fu copleșită de fericire.

– Da, Jason, îi răspunse ea. Bineînțeles că mă mărit cu tine.

– Curând? insistă el. O să te măriți cu mine curând?

– Cât de curând vrei. Nu vreau să mai aștept nici un minut în plus față de cât trebuie.

– Iubita mea! O sărută posesiv și căzură înapoi pe nisip, buzele lui revendicându-le în continuare pe ale ei. Un tremur de plăcere străbătu corpul Lornei de la gât până în cele mai ascunse, intime părți ale ei. Când se opriră din sărutat el o ținu strâns lângă el, dezmierdându-i ferm șira spinării cu degetele lui puternice.

– Când ne întoarcem am să-l sun pe fratele tău, îi șopti el la ureche. Putem să ne căsătorim ori în Canada, ori aici

în sat. Ea își aduse aminte de visul de-a merge alături de fratele ei în micuța biserică, spre altarul unde Jason o așteaptă să înceapă viața lor împreună.

– Aș vrea să ne căsătorim aici, îi spuse ea.

– Ce bine! Am să aduc aici întreaga ta familie pentru nuntă. Începu s-o sărute tandru pe gât, și ea se întoarse și se lipi și mai mult de el, fiecare părticică a corpului ei tânjind după atingerea lui.

Buzele lui îi găsiră gura din nou, însă de data asta sărutul fu aproape brutal de pasionat, și ea îi răspunse cu ardoare, răspunzând pasiunii lui, până când deveniră două flăcări arzând în aerul îmbătător.

Mult mai târziu, când umbrele se întinseră peste întreg ținutul, ea se întinse languros și privi spre infinitul cerului. Simțea nisipul ca mătasea pe pielea ei fierbinte. El se aplecă peste ea și îi sărută tandru sânii goi.

– Frumoasa mea femeie…a mea, murmură el, cu o voce plină de satisfacție. Ea râse ușor și se întoarse într-o parte.

– Știi ceva? spuse ea, mângâindu-i cu degetele părul negru de pe piept.

– Ce este, iubirea mea?

– N-am mâncat cum se cuvine de zile… mi-e foame! suspină ea.

– Și s-a făcut târziu. Trebuie să ne întoarcem. Îi apucă degetul cu care îl mângâia pe piept și-l sărută. Dar nu ne mai întoarcem deloc dacă continui să faci asta, o avertiză el, și ea zâmbi malițios.

După ce se îmbrăcară și fură gata să plece, stătură un moment lângă piatra-barieră, privind în urmă micuța cascadă și plaja de nisip argintiu.

– Am să construiesc casa noastră aici, spuse Jason. Casa noastră de tineri căsătoriți. Ți-ar plăcea?

Se uită la el, cu ochii luminoși ca și apa licărind a pârâului. Nu exista nici cea mai mică îndoială în ochii ei.

– Casa noastră, spuse ea, gustând cuvintele ca vinul. Acasă… în sfârșit acasă.

Sfârșit